

KHI BƯỚC
XUỐNG
NHÃ CÀ

THỨ TƯ
TẬP CHÍ
tháng 11

Khi bước xuống

tập truyện

Nhã Ca

khi bước xuống

Nhã Ca

Bìa: *Thứ Tư Tạp chí*
Nguồn: *Thư viện Tiểu Lùn*

khi bước xuống

NHÃ CA

THỨ TƯ TẠP CHÍ
xuất bản
Sài Gòn 11-1967

Thư từ bài vở của những số đặc biệt

Thứ Tư Tạp Chí

xin gửi về: Ô. Trương Cam Vĩnh

734A, Phan Thanh Giản - Saigon

• BAN CHỦ BIÊN

DƯƠNG KIÊN

DUYÊN ANH

DƯƠNG NGHIỆM MẬU

LÊ XUYÊN

NGUYỄN MẠNH CÔN

NHÃ CA

NGUYỄN SA

NGUYỄN NGHIỆP NHƯỢNG

NHẬT TIẾN

NGUYỄN ĐỨC NAM

NGUYỄN THỤY LONG

PHAN TÙNG MAI

TRẦN ĐỨC UYỂN

TRẦN DẠ TỪ

THANH NAM

VIÊN LINH

• CHỦ NHIỆM

NGUYỄN BÍCH THU

• CHỦ BIÊN

TRƯỜNG CAM VĨNH

MỤC LỤC

1. Kể trong buồn bã	13
2. Dấu chân nàng	35
3. Con chung con riêng	58
4. Những hàng cây bên trường Đồng Khánh	78
5. Cơn sốt tỉnh nhỏ	96
6. Hỏa thiêu hồng lâu mộng	116
7. Soi mặt trong chân	134
8. Hải Đường	157
9. Một cái chết dịu dàng	177
10. Khi bước xuống	227

KỂ TRONG BUỒN BÃ

Tôi bỏ ra đứng ở cửa sổ nói lớn:

– Thôi bớt cho tao xin cái bản nhạc ồn ào đó.

Không ai nghe tôi. Thủy vắn to đĩa nhạc và Hồng vừa nhảy nhót như một con diên. Tôi tự nhiên thấy trong lòng đầy hậm hực, đành nhìn ra ngoài vườn.

Khu vườn lúc này đối với tôi đã hết sự bình thản. Tôi cảm thấy như cây cối cũng đang rình rập tới từng phút. Sao

mấy không hiểu sự mục rã đang đục khoét trong thân mảy, rồi ngã xuống. Tôi giận dữ thật tình. Đúng là một lũ điên, đồ điên. Chúng không nhìn thấy buổi chiều sao? Buổi chiều rất cần sự yên tĩnh, và tôi, tôi cần sự êm đềm.

Tôi quay lại nhìn Hồng: ống quần cao sát đầu gối, áo màu đỏ đang xoay tít giữa phòng, dáng người nó gầy, mái tóc lại ngắn làm bối rối khuôn mặt. Có điều gì đang bối rối trong lòng Hồng lúc này không. Đầu tôi chợt nhức nhối. Thuận, Thuận. Tôi tự kêu thầm mình, và bỗng hét:

– Có im đi dùm không.

– Cái gì vậy?

Hồng ngừng nhảy trên trời nhìn tôi rồi xì lên một tiếng chế giễu. Thủy đứng lên chỉ vào đĩa nhạc, giỡn:

– Có im đi dùm không?

Nhạc bỗng đổi bài, một giọng cười nổi lên cùng với tiếng cười như rú của Hồng và Thủy. A cái tụi này nó điên hết cả. Tôi đi lại phía Thủy, cầm chặt vai nó. Nhưng kia, tôi bỗng dịu lại bất ngờ đến độ tôi không nhận ra nổi:

– Thôi mảy, tao xin.

– Mảy có điều chi buồn? Hồng hỏi mà mặt bỗng sa

– Chẳng có điều chi buồn cả, thôi đi, để yên cho tao nhờ một lúc, cho tao một bản valse đi. Thật nhẹ, thật nhẹ. Đấy được rồi, hãy để tao yên. Đừng đưa nào nhìn tao, đừng vào tao cả. Hãy để tao như thế này.

Cả hai ngồi yên lặng. Tôi trở ra phía cửa sổ và đứng ở đó. Trời đã bắt đầu

chiều, bóng tối núp ở bốn góc phòng cứ dồn ép nhau, xô đẩy nhau lan rộng khắp phòng. Tôi bỗng nhiên thấy tôi như một thân cây bắt đầu khô héo.

Lát sau, tôi mở mắt nhìn vào căn phòng nhạt mờ bóng tối. Hồng nằm ngửa đầu vào thành ghế, một chân vắt trên bàn, mắt nhắm nghiền như đang ngủ hay đã chết từ lâu lắm. Thủy thì đang chìm vào một góc tối tăm nhất của căn phòng hay đã biến mất từ lâu rồi, để lại một mình tôi hốt hoảng: Chuyện gì xảy ra. Nhạc bỗng tắt lịm. Thủy đứng dậy bật đèn. Tôi bước lại phía Hồng nhìn chăm chú nhìn vào khuôn mặt tái xanh của nó:

– Mày chưa chết chứ, Hồng?

– Chết làm sao được mày. Hồng ngồi nhồm dậy. Thôi để tao về một mình, đừng đưa ra đưa vô mà mệt.

– Để chúng tao đưa về, chốc bọn này dạo phố tí xíu.

– Ở nhà cả, để hôm nào tao cho đi, đưa một bữa bằng thích.

– Đi xa à?

Tôi hỏi tiếp theo Thủy:

– Đi xa hay tự tử?

– Đi xa mà không tự tử à? Thôi nói gở vào mãi để tao về. Bà nhìn rõ mặt các con thế này chết cũng còn nhớ nơi mà bóp cổ.

– Đồ quỷ sứ !

Hồng đi rồi, còn lại tôi với Thủy. Tôi muốn về nhưng Thủy nói tôi về thì Thủy buồn chết người. Tôi nói buồn chẳng bao giờ làm chết người được. Thủy không chịu và hai đứa cãi nhau một lúc. Đến

gần bảy giờ tối bà dì Thủy ở xa về mang theo nhiều quà, má Thủy nói:

– Thuận ở lại ăn cơm với bác.

Tôi xin phép được về, bà đưa tôi một cái bánh ngọt:

– Thế thì cháu ăn với bác cái bánh này.

Tôi ngồi lại ăn hết cái bánh thì trời tối. Chẳng còn chút bóng chiều nào rong chơi trên mặt nhựa. Tôi cúi đầu đi nhanh trong từng vũng ánh sáng của điện đường, dòng ánh sáng yếu ớt gọi ra những nhớ nhung bất ngờ. Đầu óc tôi thăng bằng trở lại. Tôi gọi một chiếc xe xích lô mặc cả. Ông lão già hấp hen đôi mắt, rũ lại tấm vải bọc đệm xe. Khi đến ngã ba, tránh một tụi trẻ đi xe đạp ông nói:

– Tụi trẻ đời nay ngổ ngáo quá ta, thời buổi này trẻ con chẳng còn cho mình là trẻ con nữa.

Một lúc ông nói tiếp với tôi chuyện đứa con trai ông bạn hàng xóm làm du đảng giết người, rồi bị tù. Ông lão hình như nói mãi và tôi bỏ quên không nghe từ lúc nào.

Nửa đêm đó, trời bỗng đổ mưa. Khi thức dậy, tôi nhớ đến Hồng và phân vân mãi.

*

Thuận.

Đã lâu muốn viết cho mày một lá thư, thế rồi sự lười biếng suy nghĩ hay một lý do nào khác đó, làm tao quên mày, tao không giấu diếm điều đó.

Bây giờ đã là mùa xuân, nói lãng mạn là mùa xuân của em đây. Tự nhiên tao thấy yêu đời quá, yêu đời như vừa tự tử được người ta cứu sống. Tao sẽ nhảy như một con sóc hay một con chó chẳng hạn, miễn là bằng bốn chân, để đầu đi xuống đất và hôn an ủi nó. Bởi vì nó đã phải chờ đợi tao rất lâu. Làm sao mà có thể nghĩ đến đất sớm như thế này. Năm nay tao hai mươi mốt, cái tuổi này, có đứa đã làm một mụ đàn bà, có đứa cướp chồng người, có đứa là gái góa, có đứa chạy võ mạt để có một cái gì như người ta. Còn tao, tao hai mươi mốt tuổi, tao không gái góa, tao không là cái gì cả, nghĩa là tao không là tao nữa. Thuận ơi mà đang làm gì đấy. Năm nay có may nổi một tấm áo mới không? Tao đọc thư mà, lá thư ngắn ngủi với lời chúc tốt và than đời sống buồn bã, chính tao chẳng vui vẻ chút nào, nhưng cũng cảm thấy cần phải yêu đời, yêu ghê

lắm. Tao nhớ nhiều thứ và không ngăn được cười. Gia đình và nhà trường, còn ngoài đó nữa. Gia đình dạy tao cái gì mà biết không? Sự đi thõa của bà dì ghẻ, sự trưởng giả rởm của những kẻ cố giấu nổi bất lực của mình. Còn học đường cho tao những số 0 là số 0 trong số điểm với một mở chữ để tao lấp và viết như viết thư cho mà chẳng hạn, những chữ để tao xếp đặt những thứ tao có (tao có chứ không phải của nhà trường). Mấy hôm nay tao đi chơi nhiều và vui vẻ lắm.

Mùa này thì có nhiều đứa mở bal chơi lắm, tao đã nhảy cây ghê lắm rồi. Mà thì biết gì, có mà nhảy dây, nhảy đứng, nhảy ngồi. Thuận ơi, Chúa nhật này đi biển nhé, tu sẽ đến để bàn kế hoạch sau. Tao biết mà không thích tao, nhưng mà có ghét tao được đâu, và cũng bởi vì tao làm cho mà không còn đủ sức để ghét tao

nữa. Nhớ là đi biển nhé, xa núi thấy đời sống dài ra. Tao sẽ tặng mày và con Thủy mỗi đứa một áo tắm đồ lúych...

*

Thuận và Thủy.

Từ hôm ở biển về tao chẳng gặp lại các cậu nữa, chẳng hiểu các cậu ăn ngủ ra làm sao và chuyện yêu đương của con Thủy đi đến thời kỳ thú mấy. Mấy lần tao muốn đến tụi mày nhưng ngồi với tụi mày chán lắm. Con Thủy thì luôn luôn xúc động như một con mồi, con Thuận thì rụt rè và thâm trầm như một chị nhà tu, tao chán chúng mày quá.

Nhớ hôm ở biển, vui miệng tao tâm

sự với chúng mày câu chuyện tình ly kỳ bí hiểm ấy. Chắc chúng mày ngạc nhiên và không mấy tin phải không? Dù không tin thì chúng mày cũng phải thắc mắc. Nhớ hôm ở biển tắm đã đời, tao chưa bao giờ khoái đến thế. Còn con Thuận, sao mà hèn quá. không dám xuống nước. lần sau thì bà quăng đại xuống biển cho biết cái mùi biển nó mặn chát thế nào. Tao lần thần quên khuấy mất câu chuyện đang kể với chúng mày. Chưa có hồi kết cục đấy nhỉ? Bây giờ thì nghe tiếp nhé... Thế rồi hấn đi lính và một hôm bị một viên đạn ghim vào tim (không phải sừng trâu tao ghim vào đâu, có giấy bác sĩ chứng nhận là đạn đồng đấy) và hấn chết. Chúng mày biết rồi sao nữa không: chó chết là hết chuyện. Chỉ có thế.

Thế nào tao cũng đến chơi với chúng mày một ngày trước khi ông cụ về, tao

cũng mong gặp tụi mày để tán lếu cho vui nhưng ráng mà đợi sự bất ngờ để gặp lại tao nhé.

Tôi lật từng trang hồ sơ của học sinh. đọc từng tên mà không nhớ bao giờ. Công việc của tôi chỉ là viết lại những đơn ấy vào một cuốn sổ cái. Mỗi buổi sáng. tôi nhận một lá đơn của những học sinh mới, sắp xếp thứ tự lại xong thì chẳng có việc gì để được làm thêm nữa.

Tôi ngồi lơ đãng vẽ tạp nhạp vào giấy một con chim, một con mèo, một mặt người, rồi những tờ giấy đó được ném vào sọt giấy. Chiếc bàn nơi tôi làm việc kê sát một kệ gỗ, đầy sách vở, giấy tờ và bụi bặm. Trong đó chỉ có một thử được thay đổi thường thực: những tờ nhật báo xuất bản mỗi ngày vào buổi sáng. Những lúc: hết việc tôi ngồi đọc không bỏ một mục nào: tin thời sự, chiến tranh ở Lào,

những tin chém giết ghen tương, những chuyện tình kiếm hiệp.

Sau một đêm trần trọc, sáng nay, tôi thấy người mệt mỏi lạ lùng. Trong khi đó, câu chuyện thường nhật của văn phòng vẫn diễn ra:

– Cô Thuận cho mượn tờ báo đi, có tin gì quan trọng không nào. Gớm, lại cái lò heo lên giá xuống giá, thế này thì có ăn cơm với muối.

– Dạ có rồi không phải sắp ạ.

– Ấy, thế mà giấu kín quá, nào ai biết gì đâu. Mãn này, mày có phải đi không. Tao thì sắp có giấy gọi rồi, mai mốt xin quẳng cái quần bút này đi.

– Các cụ hăng quá, nhưng cụ Lân nhà ta thì sao, xin đầu quân gấp chứ?

– Thôi, diều cái thân già chi tội, giá còn trai tráng thì tôi đi lính nhảy dù ngay.

– Cụ không đùa chứ? Nhiều người hỏi.

– Thân già như tôi còn đủ sức đâu mà đùa với các ông, thôi đừng hỏi để cho qua làm việc.

Giờ ra chơi đã hết. Mọi người tản mác dần, tôi cúi xuống kẻ mấy dòng trong cuốn sổ ; lệnh động viên đã ban hành, tôi nghĩ đến cha tôi và anh tôi. Gia đình còn lại đó hai người. Ba tôi sẽ một mình héo hắt với tuổi già, như ông cụ Lân ngồi làm sổ kế toán kia. Cụ thường ao ước được trở lại sức trẻ để đi lính nhảy dù, ao ước đó cũng sẽ mở dần với sự mòn mỏi trên vai, trong tóc.

Một lũ học trò xô đẩy nhau vào

phòng, tôi nghe nhiều tiếng nói trong sự im lặng đó, tôi đọc thấy trong đầu óc nhỏ những dừng dừng.

– Hình phạt nhà trường là cái quái gì?

Ông giám học dồn tất cả vào một góc như một đàn cừu con:

– Quý cả xuống, học hành sao vô kỷ luật thế?

Lũ trẻ quỳ cả một dãy úp mặt vào tường, những đôi vai nhỏ rung rung khi ông ta quay đi, chúng nó cười, có đứa mắt đờ ra như không hiểu gì hết, cả đến hình phạt mà hần đang chịu,

Bàn bên tôi nghe tiếng ông Mẫn, giọng ấm dịu dàng với một em nhỏ khác:

– Em không phải xin hay hối hận

gì cả, nhiều lần rồi, em không sợ nhà trường, e trường đuổi em một tuần lễ, em khỏi học, đi chơi sướng nhé. Em tự do đá banh, lêu lổng. Không xin gì cả, tôi đuổi em, em hư lắm. Em có đọc chuyện Bích-nô-cô không?

Đúng lúc ấy thì điện thoại reo, tôi cầm máy lên:

– A lô... Ai đó. Tôi nghe đây, hỏi ai. Thủy đấy hử? Thế nào, cái gì vậy? Cái gì? Khóc đấy à. Hồng, Hồng làm sao? Ô kìa. Sao, trời ơi...

Bèn kia đầu dây nói, tiếng Thủy nghẹn ngào:

– Tao không hiểu. Tao không hiểu gì cả. Ủ, ừ, Nhưng mà nó chết thật rồi. Tao vừa ở nhà xác ra đây. Họ đang đưa nó về. Mà đến nhé?

Tôi đặt máy xuống và ôm lấy trán, trước mắt tôi lờ mờ dòng máu đỏ thẩm chảy, tiếng Hồng từ trong óc tôi vang dội:

– Thôi từ giã mày, mày sẽ đưa tao bằng thích.

Tôi gào lên: mày là yêu tinh, mày ác như quỷ. Nhắm mắt chưa nổi đâu con ơi.

Em bé ơi, im đi, Tao bay rồi. Bây giờ tao đang ở ngoài tỉnh không, tao có thể đứng trên đầu mày, sau lưng mày, trong mồm mày... mày hiểu chưa. Tao không thấy sung sướng, nhưng tao cũng không buồn khổ, tao không là gì cả.

– Mày tồi lắm, Hồng...

Hồng cười lên như gió bão, rồi cơn gió bão chợt bay mất. Tôi ngồi im, buồn bã như lọ mực góc bàn.

Hồng chết thật rồi. Nó lái xe đâm vào cột đèn. Và chết. Thật giản dị. Giản dị không ngờ nổi.

Khi tôi đến, xác Hồng đã được mang về liệm. Thủy đang thắp nến lên quan tài.

Ông bố Hồng ngồi ở một chiếc ghế, mắt đỏ hoe đáng mệt mỏi. Tôi chào ông xong đi đến đứng bên quan tài, từ khi Hồng được đưa về, tôi không dám nhìn mặt nó thêm một lần nào cả. Thủy nói mặt Hồng nát những vết thương, và mất một mảng da đầu. Thấy tôi, Thủy bật lên khóc làm ông cụ khóc theo. Tôi kéo Thủy ra một góc và dặn đừng có làm thế nữa, nhưng Thủy không cầm nổi nước mắt. Tôi bảo, Thủy ở lại đó để tôi trở lại

trường xin phép nghỉ hết ngày nay, đám tang Hồng sẽ đưa vào buổi chiều.

Tôi đi bộ từ nhà Hồng đến trường, khoảng đường dài gần hai cây số. Khi tôi vào phòng làm việc, gặp ông Mẫn tôi nói xin phép nghỉ, ông bằng lòng ngay.

Thấy còn sớm tôi ngồi xuống bàn, mệt mỏi như vừa thức ba đêm trắng. Những tờ báo được thay đổi, mọi người xúm lại, tiếng nói pha trộn. Hôm nay báo in cái hình trông xinh thật là xinh – Thời buổi xe cộ thấy mà ớn. Ê cái gì đó. Cho rung chuông Chạy mau cả trẻ giờ, đóng cửa lại, ghê quá Thuận ơi, mặt tao đầy những máu. – Tại sao cô ta lại đâm vào cột đèn nhỉ? Nữ kiệt mà. Thôi, chắc lại một đệ tử của Dem Đín đây chứ gì. Mấy đứa nhỏ nhà tôi đi học mà lo quá trời. — Học, đọc cái vụ động viên ra làm sao nào. Này cụ Lân ơi, có tin tuyển dụng

cụ vào lính nhảy dù đây nè, nhảy đại đô.
Thuận ơi, mày có nhìn thấy tao không?
Gớm tao bay cao quá.

Tôi bỏ ra đường, bây giờ đã hơn chín giờ, không còn đủ sức để đi bộ về nhà Hồng, đành lên một chiếc taxi. Hãy ráng mà đợi tao nhé. Tôi không ráng được nữa, phải không anh, em không ráng được nữa rồi, nhưng chúng ta còn sống. Mi mắt tôi sụp xuống và cảm thấy buồn ngủ như người. Tôi nghĩ thầm khi đưa đám Hồng về xong, buổi chiều tôi sẽ ngủ một giấc, sẽ ngủ một giấc êm đềm và bình tĩnh.

DẤU CHÂN NÀNG

Hạnh bỗng thức dậy, giữa đêm khuya hình như có những tiếng đổ vỡ nhỏ. Hạnh lắng tai nghe, tiếng loảng xoảng đúng ngay dưới nhà. Hạnh mở cửa phòng xuống thang gác đứng lặng yên nghe. Có tiếng mẹ, tiếng ba cãi nhau. Lại cãi nhau giữa đêm, những cuộc cãi vã như cơm bữa xảy ra hằng ngày không có gì phải làm cho Hạnh ngạc nhiên hết. Tuy nhiên nàng không thể không nghe, không khổ và nhục nhã.

Tiếng khóc của mẹ như xoáy vào tai. Tiếng kể lể, tiếng dần xé, tất những điều đó làm cho Hạnh ngọt ngào. Hạnh đưa tay ôm lấy mặt, dưới ánh sáng ngọn đèn ngủ phòng trong dội ra ánh hắt hiu mặt mẹ đầm đề nước mắt:

– Tôi biết thân tôi, bởi vậy tôi có dám làm gì ai đâu. Cả cái con dĩ đó, nó cũng có quyền đay nghiến tôi kia mà.

– Mà nói nữa đi, tao cho mày nói hết, nó là dĩ hay là gì đi nữa tao cứ thương nó. Mày đã làm gì tao chưa nào.

– Làm gì, tôi xé xác nó ra, con dĩ.

Tiếng ba cười gằn:

– Mày làm gì được nó, có giỏi thì đấu với nó đi.

– Khốn nạn, tôi không ngờ ông khốn nạn đến vậy.

Choang, cái bình hoa trên bàn vụt mạnh vào vách. chưa đã tức, ba nàng quật mạnh tay vào cánh cửa tử sắt, tấm gương nứt vỡ, Hạnh cố dần tiếng kêu thét đang tràn lên cổ họng: Trời ơi, không tưởng tượng nổi, ba nàng giơ tay lên, mặt lấm lấm.

– Tao phá hết, tao giết hết.

Máu chảy ròng ròng, Hạnh muốn chạy xuống bằng tay cho ba, nhưng ba nàng đã giật chiếc áo sơ mi mặc vội vàng, đập toang cửa đi mất hút. Hạnh đứng yên thêm một lát, thấy mẹ gục đầu vào hai tay, đôi vai run lên từng chập. Một lát Hạnh trở về phòng, nằm úp sấp trên giường hai tay lùa trong tóc, Hạnh khóc âm thầm một mình, cô đơn và lạnh lẽ. Có tiếng chân đi tới buồng Hạnh rồi tiếng mẹ hỏi:

– Hạnh, Hạnh con ngủ chưa?

Hạnh nhồm dậy, nàng muốn ra mở cửa nhưng khi tới bên cửa rồi, nàng lại quay trở lui vào giường, nàng mím môi. Tiếng chân mẹ xa dần, bà đi xuống thang gác.

Hạnh mở toang cửa sổ, gió đêm lùa vào đã mang giá lạnh của mùa Giáng sinh. Hạnh nhìn lên những chấm đèn trời nhấp nháy, lòng bàng lảng trong những dần vật tiếp nối. Hạnh phúc của gia đình không còn gì có thể kéo níu được. Ba nàng đã mê vợ bé, cô vợ bé chỉ hơn nàng có mấy tuổi, và mẹ như điên dại trong cơn ghen. Khuôn mặt mặt bà choắt lại, mang đầy nét nham hiểm thù hằn. Mẹ nàng thù ghét tất cả, bà xa dần con gái, bà luôn luôn sống với những con lốc, Những con lốc đen tối, xoay vần vũ trong đầu óc, ăn mòn trí nhớ. đen ngẫu

mặc cảm. Hạnh không làm gì được, sẽ không làm gì được nữa hết, đời sống tối tăm sẽ vùi lấp thanh xuân: Lạy Chúa, con đã làm gì. Nước mắt Hạnh trào ra, nàng vẫn ngược nhìn lên bầu trời khóc và thở.

Không, em phải thay đổi, em không thể sống như thế.

Tiếng nói của Niệm vượt ve nổi cô đơn của nàng, tiếng nói thật gần rồi cũng thật xa và chàng mang nàng đi, đi trên không, dấu chân nàng nhỏ như chim khuyên, dấu chân nàng điểm thêm những chấm đèn trời, dấu chân của nàng tan trong nỗi buồn đêm rộng.

✱

Hạnh trở mình, giấc ngủ mệt nhọc vẫn kéo nặng mi mắt. Nàng chợt nhớ

tối qua ngủ quên đóng cửa sổ, quên cả đắp chăn. Hạnh rùng mình một luồng ớn lạnh chạy dọc xuống xương sống và Hạnh thấy nổi gai ốc. Có tiếng nước dội xối xả dưới sân. Hạnh tới cửa sổ nhìn xuống, Sinh đang tắm, nó mặc chiếc quần đỏ thẫm, những tia nước dội tràn trên đôi vai trần của Sinh làm lòng Hạnh tự nhiên mát lạnh. Nàng trở vào ngồi thu hình trong chiếc ghế, trên bàn lá thư đang viết dở cho Niệm vẫn còn y nguyên. Hạnh cầm bút:

– Anh Niệm, anh Niệm, chắc Hạnh không còn gượng nổi nữa, bây giờ Hạnh phải làm gì đây, Hạnh muốn đập phá, Hạnh muốn đi ra phố. Hạnh muốn cười, Hạnh muốn yêu anh, tối qua, tối qua.

Hạnh buông viết, cầm lá thư xé vụn. Mình không nên gửi và nói với Niệm như thế. Ích gì, nhưng em cũng không

gượng nữa đâu, thật em sẽ làm, em sẽ làm gì? Chao ôi, em khổ. Hạnh thay quần áo đi xuống nhà, mẹ đang ngồi đếm tiền ở đi-văng, thấy Hạnh bà ngẩng lên nhìn chăm chăm vào mặt nàng:

– Mày đi đâu?

– Con ra phố có tí việc.

– Ở nhà, trường đóng cửa, không lo học ôn bài vở, chơi bởi suốt ngày. Mày giống thằng bố mày vậy, hờ con ranh.

Hạnh cố chịu đựng:

– Mẹ cho con đi một tí con về ngay, con đi chép bài.

– Bài với chả bài, mẹ mày, đỏi tới nơi rồi học với hành, thằng bố mày mê đi, bao nhiêu tiền mang cho nó, chết, chết hết cả lũ.

Bà đay nghiến:

– Có chết thì chết cả chứ tao chẳng đại, mẹ con đi, tao giết chết nó.

– Thôi mẹ ạ, mẹ đừng buồn nữa.

Hạnh thấy mắt bà đã dầm dề lệ, Hạnh muốn ở lại an ủi mẹ vài câu, nàng ngập ngừng rồi đi thẳng ra cửa.

– Về sớm nghe con.

Đã rất lâu Hạnh mới nghe mẹ nói với nàng một câu dịu dàng như thế, Hạnh tủi hổ muốn phát khóc. Nàng hiểu mẹ, thương mẹ nhưng không chịu được nếp sống đồ vỡ của gia đình. Ba Hạnh thì như không thiết gì nữa ngoài cô vợ bé quá trẻ đẹp.

Có vợ bé quả trẻ đẹp. Hạnh nhớ có một lần nàng bắt gặp ba dẫn cô ta đi ở

phố. Nàng tới ngay, trước mặt chào ba. Cô ta hỏi:

– Ai đấy anh.

Ba nàng trả lời không chút ngượng nghịu:

– Con gái anh đó, con gái đầu long.

Hạnh thấy cô ta nhìn mình như không có ý nghĩ gì hết. Hạnh hỏi:

– Ba đi với ai vậy?

Cô ta nhả mặt :

– Anh nói cho nó biết đi.

Hạnh đỏ mặt:

– Cô nói với ai giọng rẻ tiền đó.

Hạnh thấy ba nhìn Hạnh quắc mắt, đôi mắt của cô ta cũng thách thức với Hạnh. Hạnh quay sang ba:

– Con xin lỗi ba, tại con thấy cô ta bẩn quá.

Hạnh cũng không ngờ mình nói được những câu như thế, nàng định ninh khi ba về nàng sẽ bị một trận đòn, nhất định phải bị, nhưng ba đi đến hai ba tuần lễ sau, khi về chẳng nói với Hạnh một câu nào hết, về để đánh nhau với má một trận rồi bỏ đi.

Hạnh giơ tay lên dụi mắt, đường phố vắng vẻ và buồn bã lạ lùng. Hạnh muốn gọi xe đến Niệm, nhưng nghĩ tới những đồng bạc cắc trong sắc Hạnh lại lăm lũi đi, trong túi Hạnh kể những lúc giàu nhất cũng không quá trăm bạc. Với lại mình tới Niệm làm gì nữa Ba đã nói:

– Tao không muốn mày giao du với thằng cầu bơ cầu bất vậy.

Hạnh không hiểu tại sao nàng yêu Niệm đến như thế. Niệm có nhiều nhân tình, từng trải và ngay cả trong lúc yêu Hạnh, Niệm vẫn đi lại với một cô vũ nữ già. Một lần Hạnh khóc nói với Niệm:

– Em không biết gì hết, em yêu anh, thật lạ quá, đáng lẽ ra em phải khinh anh.

Niệm cười, những nếp nhăn xếp thật đậm quanh mép:

– Anh cũng nghĩ như vậy, nhưng anh yêu em thật, bởi em trong trắng quá, anh muốn yêu em như một thiên thần.

– Không biết em có thích thế không?

– Ba em coi anh như một du đảng, em dám trốn theo anh không?

Hạnh đáp không suy nghĩ:

– Không, không bao giờ.

– Vậy mà em bảo yêu anh.

Hạnh nhìn sâu vào mắt Niệm nghiêm trang:

– Em yêu anh, anh phải biết em yêu anh chứ.

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng, luôn luôn như mĩa mai của Niệm. Hạnh phát khóc. Nhưng Niệm, chàng không là gì cả, chàng nói rồi chàng quên, quên rất mau. Như buổi chiều hẹn nàng đi chơi. Niệm lại nằm vùi ở nhà cô tỉnh nhân vũ nữ. Nhiều lúc Hạnh tự hỏi hay mình không yêu chàng? Chắc không như vậy được, bởi Hạnh biết Hạnh, nàng phải biết nàng yêu ai và ghét ai chứ. Đồ du đãng, câu nói của ba về chàng Hạnh không thể chối cãi được, chàng đúng tác phong của một du đãng, bướng bỉnh, lì lợm, xấc xược. Tăm hồn Hạnh lại lảng mạn, ưa chuyện mơ

mộng không đâu, nhiều lúc nàng viết cho chàng những lá thư thật nồng nàn và ao ước đọc được những lá thư êm đềm tình tứ. Nhưng Niệm không thể, thư chàng khô khan, khó hiểu. Chàng luôn luôn bảo Hạnh phải thay đổi, nhưng chàng chẳng muốn Hạnh thay đổi gì hết...

Hạnh đã tới cổng nhà Niệm bao giờ, nàng đứng tần ngần ở cửa lưỡng lự nửa muốn vào nửa muốn không.

Bỗng Niệm đi ra với một cô gái. Hạnh đứng nép vào một hiên nhà định lẩn tránh nhưng Niệm đã thấy, chàng chạy lại cười và kéo tay Hạnh.

– Giới thiệu với em đây là cô Hạnh.

Hạnh đứng yên chăm chăm nhìn cô vũ nữ mà không chào, trong một lúc cơn giận dữ bao kín Hạnh, thì ra từ lâu Niệm

đã coi nàng như cô gái kia chẳng. Hạnh nhìn lối ăn mặc hở hang, dáng đi đứng nói cười dĩ thỏa của cô gái, đột nhiên Hạnh nhớ tới cô vợ bé của ba nàng. Sao họ giống nhau thế. Hạnh bước lùi một bước. Nàng nhìn sững Niệm một giây rồi lặng lẽ quay đi, nàng nghe thấy tiếng cô gái ấy cười:

– Cô ấy xấu hổ.

Hạnh muốn che mặt chạy trốn. Nàng đi như chạy và đầu óc đầy những tiếng đập dồn dập. Hạnh nghe tiếng quát im đi của Niệm, bước chân Niệm chạy theo.

– Hạnh. Hạnh. Đừng bỏ anh, đừng đi, nghe anh đây.

Nhưng Hạnh không muốn nghe gì nữa hết, nàng đã nghe quá nhiều, đã thấy quá nhiều, tất cả nàng như dầy nặng lên những đòn đau tủi hổ.

Hạnh nghe tiếng chuông nhà thờ đổ dồn dập, Hạnh nhớ tới những đốm đèn trời trong đêm. Mình phải tới đó, nhất định phải tới đó.

Hạnh băng ngang qua đường, nơi tiếng chuông reo đàng xa, nhưng hình như có ai giữ nàng lại. Niệm, Niệm to lớn, hung dữ, mặt mày chàng dầm ướt mồ hôi, cánh tay Hạnh như bị châm tê buốt, nàng giằng ra định bỏ chạy, nhưng bàn tay đó đã dìu Hạnh lên xe, cánh cửa đóng sầm lại. Hạnh thấy quanh mình tối om, nàng mở lớn mắt và hãi hùng, không phải Niệm. Hai người đàn ông mặt mày dữ tợn kèm lại bên Hạnh, chiếc xe bịt bùng chạy đều đều. Hạnh định kêu thét lên nhưng một mũi súng dí vào hông Hạnh:

– Im ngay, chúng tôi có lệnh bắt cô.

– Tôi làm gì, ai bắt tôi. Hạnh lấp bắp:

– Cỏ đứng đầu trong cuộc biểu tình tại trường, về Nha hãy chối.

Hạnh cứng họng, Hạnh đã tổ chức biểu tình ư? Gã đàn ông dí súng vào mạng sườn cười gằn:

– Cô là Việt cộng, liệu hồn mà khai không thì chết.

Họ sẽ bảo tất cả chúng ta rồi đây sẽ là Việt Cộng hết. Hạnh thấy chua xót hơn bao giờ hết, chính nàng là người di cư, lại theo Công giáo, nàng hiểu rõ bộ mặt Cộng sản hơn ai hết lại bị bắt vì tội làm Việt Cộng. Hạnh nghĩ đến ba, đến má, đến Sinh, rồi Niệm, rồi cô vũ nữ, tất cả quay cuồng trong trí Hạnh như một con trốt đen, dữ dội và mù mịt. Hạnh muốn được quỳ xuống và cầu nguyện: Chúa ơi !

Trong đêm Hạnh nằm im trong một xó tối, mọi người đã ngủ hết. Hạnh thoa nhẹ những lần roi quất ngang dọc khắp mình, buổi chiều nàng đã bị tra tấn.

Nhìn những dụng cụ, những khuôn mặt như thú dữ, Hạnh tưởng tượng mình sẽ không chịu nổi. Nàng muốn bật khóc và sợ hãi co rúm người. Nhưng khi roi thứ nhất quất lên người Hạnh, tất cả những hình phạt sau đó nàng chịu đựng nổi hết, khi được gọi dẫn đi hỏi cung, Hạnh đã được một cô bạn đồng cảnh ngộ rủ tai:

– Cứ la khóc cho nhiều, hướng binh chỉ tổ ăn đòn nặng.

Và Hạnh đã la khóc đã lăn lộn, van xin. Chúng nó mấy lần định kẹp điện vào vú nàng, nhưng rồi chúng nó bỏ.

- Mày liên lạc với bọn nào?
- Không, tôi không biết ai hết.

Chúng nó dẫn Hạnh gặp cô vũ nữ tình nhân của Niệm:

- Mày chối đi, chính mày đứng ra tổ chức, mày xúi dục học sinh, có khai không?

Hạnh nhìn Điệp cầm hờn, thì ra Niệm cũng bị bắt, Hạnh muốn tát tai vào mặt Điệp, nó khai như thế? Khi về phòng. Hạnh khinh bỉ không thèm nhìn Điệp. Điệp khóc nói với Hạnh:

- Em đừng hiểu lầm chị, anh Niệm đã trốn được, chị có khai gì đâu.

Hạnh mừng rỡ, thì ra mình còn yêu Niệm đến thế.

Thấy Hạnh lặng thinh, Điệp khổ sở:

- Chị xin lỗi Hạnh, thật tình anh Niệm yêu Hạnh lắm,

Tự nhiên Hạnh thấy hết hờn giận Điệp, cùng trong một cảnh ngộ dễ thương mến nhau, Hạnh cầm tay Điệp. Điệp mỉm cười, nụ cười như mếu, lúc đó nàng mới nhận thấy Điệp bị gãy hai chiếc răng Thấy Hạnh trăn trối ngó mình, Điệp cười sung sướng trông vừa thê thảm vừa tức cười:

- Hắn em buồn cười chị lắm, chị hãnh diện thật tình, hai cái răng này chị đã đổi tinh mệnh cho anh Niệm, chỉ có chị biết chỗ anh ấy.

Hạnh đứng dậy lò mò trong đêm tối, nàng vấp vào chân, vào người những kẻ khác đang ngủ trên sàn, nàng tìm về phía Điệp. Có vài tiếng càu nhàu, một hai cô gái điểm chửi đồng. Hạnh không

thấy khó chịu, khi đã vào đây rồi ai cũng như ai hết. Hạnh cúi xuống gọi nhỏ:

– Chị Điệp, chị Điệp.

– Gì đấy Hạnh, chị đây này.

Hạnh chụp được bàn tay của Điệp, nàng ngồi xuống sát bên người vũ nữ không nói gì nữa hết. Đột nhiên Hạnh thấy nhớ gia đình, nơi mà nàng thầm mong thoát ra, nơi mà nàng cho là địa ngục bỗng nhiên trở thành nơi ao ước của Hạnh. Ba mẹ chắc không còn sức để cãi nhau, hay biết đâu đang cãi nhau, tối nay trăng Sinh có lêu lổng ngoài phố, Hạnh nghe đều đều ở mấy phòng bên tiếng kinh cầu nguyện trong buồng của mấy ni-cô bị giam giữ. Nước mắt Hạnh trào ra, nàng làm dấu thánh giá: Lạy chúa. Hạnh thì thầm với Điệp:

– Em thèm được nhìn bầu trời đêm, như đêm nay, mùa giáng sinh sắp đến.

Hạnh nhớ nồn nao những đóm đèn trời, trong khung trời đen đó đã có những dấu chân của Hạnh. Những dấu chân đã muôn đời thắp sáng những vì sao, cao và tinh khiết.

Hạnh bỗng thấy bàn tay mình ướt đầm. Điệp đưa tay nàng lên môi hôn, Hạnh nghe tiếng khóc của Điệp, nức nở, tha thiết, Hạnh vỗ về:

– Chị đừng khóc nữa, ích gì.

Có tiếng giày nện ngoài hành lang, rồi một tia đèn pin chiếu thẳng vào phòng, Hạnh nép người vào Điệp, thì thầm:

– Nín đi chị.

Nhưng Điệp vẫn khóc, nàng thút thít không thôi. Hạnh ngồi yên cầu nguyện. Bầu trời đêm nay chắc nhiều sao.

Hạnh nghe thấy tiếng chân nàng chạy trong gió.

CON CHUNG CON RIÊNG

Bây giờ bóng tối chỉ còn một khoảng trống trên khoảng cách từ chiếc chụp đèn tới mặt trần nhà. Các cửa sổ đã đóng kín lại. Ngoài trời có tiếng ì ầm báo hiệu sắp chuyển mưa, cùng với những tia chớp xẹt lóe sáng ở các khe cửa. Lá cây rào rào ngoài vườn, và tiếng chân, tiếng xe cộ ở mặt đường mất hẳn.

Tối giờ giới nghiêm rồi. Tôi vừa nghe đồng hồ gõ đúng mười hai tiếng. Gian phòng khách có bốn người nhưng

trông rộng thênh thang vì mỗi người đều cố thu gọn lại trong chiếc ghế của mình ngồi. Mẹ tôi nhìn thẳng vào mặt chú Bốn, còn chị Thục thì lại nhìn lên trần nhà, nơi khoảng bóng tối đọng ở đó, và mắt chị còn rình rập chú thạch sùng đang im lìm ở một góc như muốn nghe trộm câu chuyện giữa bốn người. Từ khi chị Thục tới đóng kín các cửa sổ lại, chú Bốn không nói nữa và mọi người im lặng theo.

Mẹ tôi hai tay đặt lên đùi, dáng ngồi của mẹ tôi bao giờ cũng dềnh dàng, chững chạc. Tôi không thích đôi mắt của bà, khi bà nhìn, đôi mắt chỉ một mí, lại hơi dài và có cái đuôi ở mắt nữa. Cái đuôi mắt làm vẻ mặt mẹ tôi trông có vẻ đanh ác già nua thêm. Đôi mắt của ba tôi nơi chiếc ảnh treo trên tường không thể, mắt ba tôi to, thẳng thắn, hồn nhiên, và chắc

vì sự hỗn nhiên đó đã đối chọi với tính nết của mẹ tôi.

Nhưng không can gì nữa hết, ba tôi chết rồi. Ba ơi, ba bình yên biết mấy. Bây giờ còn lại những người sống là mệt thôi. Lát nữa đây ba sẽ thấy. Tôi nhú mày ngang xương, bởi thật ra chưa có ai làm tôi khó chịu hết. Chú Bốn nhìn thấy cái nhú mày của tôi trước tiên, nhưng chú chỉ vu vơ nhìn rồi lại quay sang hướng khác. Chú đốt một điếu thuốc. Tôi nhìn kỹ, đó là bao thuốc Mỹ Lucky. Thuốc Lucky cũng như Salem chứ gì? Tụi nhỏ đầu xóm tôi thường bầu quanh các người Mỹ đi vào trong xóm và kêu ầm ô-kê sa-lem.

Tôi ghét chú Bốn kinh khủng. Bây giờ trông chú nghênh ngang tự đắc lắm. Áo sơ mi trắng tinh, quần may bó sát, đeo kính trắng lại ngậm thứ pip đất tiền

mà chú khoe là đon-hin. Tôi cóc cần biết những thứ đó, cả thuốc lá Mỹ của chú cũng chả ăn thua gì tôi. Vậy mà chú Bốn lại ăn thua với mẹ tôi, mẹ tôi lại ăn thua với tôi. Buổi tối khi bước chân vào nhà chú xoa đầu tôi và gọi: Con gái. Tôi điên tiết lên muốn gây cả với chú. Tôi không muốn là con gái ai hết, tôi chỉ muốn ba tôi gọi tôi tiếng đó thôi. Tôi ức lắm nhưng làm thinh, bởi đặng tới chú Bốn mẹ tôi dám cho tôi mấy cái tát lắm. Bây giờ chú Bốn ngồi hút thuốc lá, nhả khói đầy nhà, và những làn khói nhắm ngay mặt mẹ tôi mà phun tới. Mẹ tôi ngồi im không né tránh gì, lạ vậy.

Tôi không thích. Sau cái nhú mày của tôi tới cái nhú mày của chị Thục. Chị Thục đứng dậy bỏ đi lên gác, lát sau chị trở xuống, trên tay cầm cuộn len và đôi kim đan. Chị lại lặng lẽ ngồi xuống,

bàn tay chị đan thoăn thoắt, chị không cần nhìn ai nữa hết, còn chú Bốn thì lại theo dõi con thạch sùng của chị Thục.

– Mày đi ngủ đi Tâm.

– Tôi chưa buồn ngủ.

Mẹ tôi quắc mắt:

– Đi lên ngủ và dỗ em, để chúng dậy khóc om nhà bây giờ.

Nó không phải là em tôi. Đồ ngoại lai. Tôi nói thầm và vẫn ngồi yên lặng. Mẹ tôi đưa mắt trở về hướng cũ, tức là phía chú Bốn, chỉ thấy chú lặng lẽ mỉm cười. Chú lấy điều thuốc, lấy ngón tay đập đập cho tàn rơi bung xuống mặt nhà. Mẹ tôi lại không chịu sự yên lặng tiếp tục, bà nói:

– Chú tính về đây luôn.

Chú Bốn chỉ đáp một tiếng vâng. Mẹ tôi lại hỏi chú chán giang hồ rồi phải không, chú chỉ đáp lửng chửng là không biết. Mẹ tôi lại nói: Coi về đây rồi chú cũng lo tính kiếm công việc mà làm ăn chứ. Chú Bốn nhìn chăm chăm vào mặt mẹ tôi:

– Bộ chị tưởng tôi ăn bám vào số tiền anh để lại cho chị sao.

Mẹ tôi lặng thinh, chú lại tiếp:

– Tôi nói thật cho chị biết, bây giờ tôi chán đi xa rồi. Tôi phải về đây. Chị nhớ chớ, ngôi nhà này của ông cụ tôi, ông tôi rời gian buồng bây giờ chị nằm đó, cũng nơi chiếc giường đó nữa. Rồi anh chị đẻ con cái đây, tôi cũng ở đây, tôi cũng có con cái...

Mẹ tôi thất thanh la lên:

– Chú đừng nói bậy chứ, tôi...

Chú Bốn ngắt lời:

– Thì rồi tôi cũng sẽ có con cái chứ chị. Thôi tôi trở về, tôi ở lại đây, tôi xin chị cái ghế bố ngủ ở phòng khách này. Chị cũng đừng lo, việc làm hả. Chà, thiếu gì. Đi làm thợ, đi làm cho Mỹ. Rồi chị coi, tôi sẽ giàu, tôi sẽ cho con tôi... mà thôi, nói trước làm chị cười. Mà sao chị có vẻ sợ tôi thế.

– Tôi không biết nữa. Mẹ tôi nói vậy rồi ôm lấy mặt.

– Sáng mai khi ngủ dậy chú sẽ thấy một lũ trẻ tóc đỏ mắt xanh và chú sẽ hiểu hết. Tôi khuyên chú đừng ở đây nữa.

Chú Bốn cười khì khì:

– Chúng nó cũng là con tôi nốt mà chị.

Chị Thục như không chịu được nữa, chị ngẩng đầu lên, cuộn len rơi xuống đất, lăn một vòng:

– Chú nói thật bậy, ngay tai tôi, chúng nó cũng không phải là em chúng tôi nữa mà. Mẹ tôi phải kiếm tiền nuôi chị em tôi ăn học, mà sao tụi tôi thấy vô ơn quá. Tôi cũng sẽ đi làm cho Mỹ, trả tiền lại cho mẹ tôi, mẹ tôi khổ quá.

Câu nói của chị Thục không làm mẹ tôi tối tăm mặt mũi gì hết nhưng tôi thấy chị Thục tàn nhẫn quá. Còn chú Bốn thì chăm chăm nhìn tôi đợi tôi nói tiếp lời chị Thục. Khi thấy tôi im lặng, chú có vẻ yên tâm và chủ quay sang mẹ tôi:

– Thôi để mai hãy hay, bây giờ dù muốn dù không chị cũng phải cho tôi ngủ lại đêm nay cái đã. Chị và các cháu

cứ đi ngủ trước đi, còn tôi sẽ ở lại phòng khách này.

Mẹ tôi đứng dậy đi vào buồng trước tiên. Chị Thục và tôi cũng đi lên gác. Chủ Bốn ngồi lại trên chiếc ghế. Một lát tôi thấy ánh sáng phòng dưới tắt phụt. Chị Thục xô hai đứa nhỏ lăn vào trong cùng rồi bảo tôi: Nằm xuống ngủ đi. Tôi nằm xuống bên chị Thục. Chị Thục kêu trời nóng quá rồi chị lăn tụt xuống phía dưới chân. Một lát chị đập vào con Da Nét: Đồ mắc dịch, đập trúng người ta đau thấy mồ. Con bé tức minh cào cào vào lưng tôi. Điền tiết tôi giáng cho nó bạt tai. Sau đó tôi cố hồi hận về cử chỉ của mình nhưng tôi chỉ thấy hết sức gượng gạo. Chúng nó không phải là do mẹ tôi đẻ ra sao? Tôi thật đoán hậu hết sức. Đồ tồi.

Tôi trần trọc, khó ngủ quá.

Về trường hợp chủ Bốn. Khi chú bước chân vào nhà chỉ có mẹ tôi là người nhìn ra trước tiên. Mười năm rồi, sau ngày ba tôi chết chú cũng biệt tăm luôn. Mẹ tôi cũng không thích chúng tôi nhắc về chú. Tôi thì cứ đinh ninh là mẹ tôi hờn chú không thương xót cảnh mẹ góa con cô của mẹ tôi. Vài năm sau tôi nghe một người bà con cho biết chú hiện ở Đà Nẵng, sống với một cô vũ nữ rất đẹp và cũng rất dữ nữa. Mẹ tôi nghe vậy thì bảo:

– Cho đáng đời, cái thứ vô tình bạc nghĩa đó phải có thứ ngựa bà đó trị mới nổi.

Vậy rồi không hiểu sao chú lại trở về đây và giữa mẹ tôi với chú như có một điều gì giằng níu không nói ra được.

Nằm suy nghĩ miên man, một lát tôi nghe tiếng lục đục dưới nhà, rồi tiếng lục đục bên tôi. Chị Thục bò lên nằm bên cạnh tôi, chị ôm nhẹ bờ vai tôi, nói nhỏ:

– Ngày mai con nhỏ nó mách tụi mình đánh nó mẹ chửi chết.

Tôi ngậm ngùi:

– Em không hiểu tại sao mình không thương nó.

Chị Thục giảng giải:

– Thì tại hai đứa mình cùng một cha, còn nó con riêng của mẹ.

– Không phải vậy đâu, tại nó lai.

Chị Thục cãi:

– Nó lai thì ăn thua gì, tại nó không cùng cha với mình. Chị chỉ thương em, sao em giống ba của mình ghê.

Tôi cầm chặt bản tay của chị. Chị Thục nằm ép vào tôi và để cách một khoảng xa với hai đứa nhỏ nằm trong. Một lát chị lại nói:

– Chị biết chuyện lạ lắm.

Tôi hỏi chị biết gì thì chị nói là chú Bốn không phải là em ruột của ba tôi, chú Bốn là bạn của ba tôi, vì nhỏ tuổi, ba tôi đã coi như em ruột. Ông nội tôi đã nuôi chú Bốn từ năm chú mười ba tuổi, A, thì ra chuyện có thể. Nhưng cũng chẳng thua gì, chị Thục nói tiếp:

– Kệ chú ấy, mình có thương yêu gì chú ấy đâu.

Tôi có vài điểm không đồng ý với chị Thục nhưng tôi không biết làm cách nào để nói ra. Chị Thục áp má vào vai tôi, thì thầm:

– Để chị xin vào sở Mỹ kiếm nhiều tiền, chị em mình nuôi nhau.

Nghe chị nói, tôi muốn bật khóc quá, tôi gật đầu lia lịa.

*

Buổi sáng tôi ngủ dậy trước chị Thục. Hình như vẫn còn sớm lắm. Nhà bên hàng xóm chưa dậy vì tôi nghe bốn bề vắng hiu, không rục rịch gì hết. Hai đứa em nhỏ của tôi nằm ôm còng queo lấy nhau, cảnh thật dễ cảm động vậy mà tôi chẳng cảm động chút nào hết. Nó thương lấy nhau cũng như chị Thục và tôi thương nhau vậy chớ có hơn gì. Tôi rón rén đi thật nhẹ xuống từng bậc cầu thang, cố ý rình xem chú Bốn thức hay ngủ thế nào. Nhưng tôi ngạc nhiên không thấy chú đâu hết.

Bóng tối gian phòng khách mờ mờ chúng tôi trong phòng nẹ tôi còn để đèn ngủ. Hay chú ấy nằm khuất một góc nào chẳng. Tôi mở lớn mắt cho quen với ánh sáng mờ nhạt đó rồi nhìn một lượt khắp phòng Không có chú Bốn đâu hết. Tôi đi gần xuống phòng và đứng nghe ngóng một lúc thật lâu. Tôi qua các cửa sổ, các cửa sổ vẫn được đóng kín. Tôi nghi là chú Bốn đang làm gì ở nhà bếp cũng nên, hoặc chú rửa mặt, hoặc đi tiêu. Tôi lắng nghe và chờ đợi coi có tiếng mở nước không, nhưng đợi mãi chẳng có tiếng gì hết. Tôi ngồi xuống chiếc ghế tối qua mẹ tôi đã ngồi và nhớ lại từng khuôn mặt của buổi tối hôm qua. Tôi nhớ lại khi chú Bốn hỏi trong hai đứa tôi đã đứa nào có chồng con gì chưa thì mẹ tôi nói chưa có ai rước.

Câu nói của mẹ tôi làm cho tôi tê dại cả người nhưng tôi vốn phản ứng chậm, tôi chỉ còn nước ngồi đờ trên ghế. Tôi không hiểu mẹ tôi cố kiếm tiền cho thật nhiều làm gì nữa. Mẹ tôi càng kiếm được nhiều tiền, chúng tôi càng phải ăn uống cực khổ, tiện tặn hơn.

Tân rủ tôi:

– Hai đứa mình bỏ trốn đi, anh sẽ lên cao nguyên đi trồng rẫy thuê kiếm ăn.

– Vậy anh bỏ học à?

– Có học cũng không lên nổi nữa đâu.

Tôi đã nói với Tân tôi không đi vì tôi còn chị Thục, chị Thục thương tôi lắm. Nhưng Tân nói coi chị Thục của tôi điên điên. Tôi thấy chị Thục cũng điên điên

nhưng chị đẹp hơn tôi. Chị có bồ bao tiền và chị sắm cho tôi đủ thứ. Vậy mà mẹ tôi dám nói trước mặt mọi người một câu nhục mạ như thế. Tôi sẽ có người rước đi cho mẹ tôi vui, nghĩ thế mà tôi chưa tìm ra được ai rước tôi hết, Hình như tụi bồ của tôi và của cả chị Thục không ai thích cưới vợ. Họ bận rộn nhiều việc quá, đi học, xuống đường, đi lính... Thời chiến tranh, tụi tôi thiệt thòi nhiều quá.

Một tiếng ho từ trong buồng mẹ tôi làm đứt mất những ý tưởng đang diễn tiến trong đầu tôi. Tôi chợt nhận ra tiếng ho đàn ông. Thôi đúng tiếng chú Bốn rồi. Cửa phòng mẹ tôi vẫn đóng kín. Tôi đi thật nhẹ áp tai vào sát cửa nghe ngóng. Bên trong cũng không có gì, Tò mò quá, tôi đẩy nhẹ cánh cửa, cánh cửa không gài bên trong. Và tôi choảng vảng muốn té xỉu vì cảnh tượng trước mặt. Mẹ tôi đang

ôm chú Bốn nằm ngủ trên giường...

Tôi như điên khùng tiến dần và đứng trước cảnh tượng đó, tôi mở mắt lớn mà nhìn mãi. Nơi table de nuit, một đĩa táo ăn ở với con dao còn nằm gác ngang, hai cái ly còn văng một lớp rượu dưới đáy. Tôi lần tới, cầm một cái ly trên tay rồi đưa vào mũi ngửi. Đúng là chai champagne của ba tôi mà mẹ tôi đã cất trong tủ từ mười năm nay, nói là để nhớ tới kỷ niệm. Nào ngờ... Tôi giơ cái ly lên và cười khan... Chú Bốn là người mở mắt trước tiên. Chú không hoảng hốt chút nào mà còn giằng được mẹ tôi xuống khi bà vùng dậy... Mẹ tôi thấy cái ly tôi cầm trên tay, bà bật khóc:

– Tâm, con bỏ cái ly xuống.

Tới lắc đầu, mẹ tôi kêu lên:

– Con biết chú Bốn là ai không, là...

Tôi vẫn tiếp tục lắc đầu, tôi không nhìn mẹ tôi mà cũng không nhìn chú Bốn.

– Con...

Tiếng chú Bốn gọi tôi trù mền và tiếng mẹ tôi tiếp theo:

– Cha đẻ của con là đây, con nghe mẹ nói chưa?

Tôi đã nghe, tôi nghe thật kỹ Những lời nói của mẹ tôi đã dán chặt vào tâm hồn tôi rồi và tôi không còn muốn tin gì nữa hết. Tôi nhớ tới chị Thực: Tội mình thương nhau là vì tội mình cùng một cha. Thôi tôi sắp mất chị Thực rồi, tôi sắp nhận thêm một kẻ thù nữa. Tôi chả còn ai nữa hết..

Chú Bốn đứng dậy trước mặt tôi. Kẻ đó vừa gọi tôi là con đó. Mình không thương được nó vì nó không cùng cha với mình. Chị Thục nói thế, không cùng cha với mình. Tôi cũng đã thù hằn hai đứa em của tôi như chị Thục và bây giờ chị Thục cũng sắp thù hằn tôi nữa. Tôi giằng mạnh cái ly xuống nhà, trước mặt chú Bốn và bỏ chạy ra khỏi buồng.

Tôi đụng phải chị Thục đang đứng ở cửa. Chị cũng chẳng nói gì, chị nhìn theo tôi. Tôi vùng chạy lại phía chị và ôm choàng lấy chị. Nhưng chị lùi xa tôi và nhìn bằng con mắt lạnh đăm. Tôi bỗng thấy đuôi mắt của chị Thục cũng dài, cũng nham hiểm như mắt của mẹ tôi vậy..

Đằng sau lưng chị Thục tôi thấy chú Bốn vừa đội mũ lên đầu vừa bước ra khỏi nhà, mẹ tôi chơi với nhìn theo...

NHỮNG HÀNG CÂY BÊN TRƯỜNG ĐỒNG KHÁNH

Phượng đứng dậy mở tung cánh cửa sổ, luồng gió nhẹ làm nàng chợt tỉnh táo. Phượng nhìn ra khu vườn, buổi chiều mùa đông, trời ảm đạm xuống thấp sau làn cây trơ trọi. Những chiếc lá vàng còn sót lại run nhẹ cố níu lấy chút tàn tạ mỗi mơn của nhựa cây. Phượng bỗng dưng nhớ lại tất cả: bây giờ là mùa đông rồi ư? Mùa đông, mùa đông... Tiếng nhắc nhở thì thầm đỏ làm nàng xao

xuyến. Mùa đông đến thật rồi. Mùa đông trong khu vườn này. Mùa đông đang đi từ mỗi thân cây, đang chuyển trong mỗi cành lá, mùa đông mù mịt.

Phượng đứng như vậy rất lâu. Nàng gọi tên mẹ:

– Mẹ ! Mẹ ! Sao mẹ không trở về, mà mẹ bỏ con thật sao.

Phượng đưa một cánh tay lên chơi vơi níu song cửa, nàng muốn nó sẽ rời nàng bay đi, tìm đến níu lấy mẹ. Phượng nhớ những hàng cây bao quanh trường Đồng Khánh lần đầu tiên đi với mẹ đến trường, Phượng đã nhìn ngơ ngác những hàng phượng, trong tàn lá xanh còn sót vài bông hoa đỏ chói. Phượng hỏi:

– Mẹ, hoa gì vậy.

– Hoa Phượng, tên con đó.

Rồi mẹ cười, đôi mắt sáng long lanh, Phượng nhớ nhất là đôi má đầy đặn đỏ hồng của mẹ. Đôi má! Trời ơi, con thèm được ôm lấy mẹ một lúc, con muốn được hôn má mẹ. Có tiếng chân người đi nhẹ rồi dừng lại trước phòng nàng, Phượng lắng tai nghe. Tiếng chân đứng đang dừng ở phòng nàng thật: Ai vậy? Phượng không muốn tiếp ai lúc này. Có tiếng gõ rồi cô Thoa xô cửa bước vào.

– Phượng.

– Dạ.

Thoa đến bên Phượng, đưa tay xoa đầu cháu, dịu dàng:

– Có người muốn gặp cháu.

Phượng ngạc nhiên, bây giờ đã quá chiều rồi, ai đến thăm nàng. Phượng không hề quen ai, ngay cả trong lớp học,

ngay cả hàng xóm. Phượng không bao giờ mời một người bạn cùng lớp về nhà, ngay cả Hiền ngồi bên cạnh trong giờ học, Phượng cũng rất ít nói chuyện, dù Phượng rất mến Hiền. Phượng nhìn cô dò hỏi, chỉ thấy Thoa mỉm cười, lúc nào Phượng cũng thấy Thoa dịu dàng, nàng yêu nụ cười của Thoa:

– Ai vậy hở cô.

– Á, lạ lắm cháu à, chắc cháu ngạc nhiên lắm.

Phượng định bước ra, Thoa cầm lấy tay cháu, hai người yên lặng nhìn nhau, mắt Thoa có vẻ âm thầm:

– Phượng này...

– Dạ.

Thoa ôm lấy vai Phượng, nhìn vào

mắt nàng, mọi lần Phượng rất thích nhìn vào mặt Thoa để thấy khuôn mặt mình lơ mờ trong mầu huyền trong suốt. Môi mắt cô Thoa giống Nguyễn, Phượng xao xuyên.

– Cháu phải bình tĩnh nghe không?

Phượng lo lắng:

– Nhưng cái gì thế cô? Thật cháu không hiểu gì hết.

– Rồi cháu sẽ hiểu.

Thoa chải đầu cho Phượng, vuốt lại nếp áo nhả. Phượng nhìn cô van lơn:

– Cô, cô cho cháu biết ai ngoài đó vậy?

– Một lát cháu sẽ thấy, chính ngay bây giờ cô cũng không hiểu gì cả, chắc cả cháu, rồi cháu cũng không ngờ nổi.

– Cô làm cháu sợ quá.

Thoa đẩy vai cháu:

– Chúng mình ra đi.

Phượng ngập ngừng theo bước Thoa, nàng thấy hình như Thoa có điều gì băn khoăn thắc mắc. Tuy là cô, nhưng Thoa chỉ hơn Phượng có bốn tuổi, năm nay Thoa hai mươi hai, Thoa có nhan sắc, tính điềm tĩnh, dịu dàng. Hai cô cháu ở trong ngôi nhà rộng mênh mông của ba Phượng để lại. Thoa ngày hai buổi đi dạy học ở một tư thực. Hai cô cháu hợp tính nhau, thương yêu nhau và còn coi nhau như bạn, đôi bạn thân nhất.

Phượng vén bức màn ngăn cửa, nàng kêu lên một tiếng sững sốt rồi muốn lùi lại, người đàn bà Phượng thấy trước nhất là mẹ nàng, bà ngồi ghế đối diện với

một người đàn ông lạ. Nhưng Phượng không kịp lùi lại nữa, người bàn bà, mẹ Phượng đứng lên mỉm cười tiếng đến phía Phượng:

– Con không mừng khi gặp mẹ ư?

Phượng đứng yên, nàng đưa mắt nhìn người đàn ông ngồi ở đi-văng, hắn có một bộ râu mép rất đều. Thấy Phượng nhìn, hắn mỉm cười, nụ cười của hắn không đoán ra được tuổi, nhưng Phượng không chút thiện cảm với hắn.

Phượng bối rối, tức giận. Nàng bước đến ngồi vào ghế, không chào hắn. Mẹ Phượng ngồi sát bên Phượng, bà nhìn con:

– Con mau lớn quá, mẹ không ngờ nổi.

– Mẹ lạ lắm sao?

– Mẹ giới thiệu với con, đây là...

Bà không nói hết câu và có vẻ ngượng ngùng, Phượng nhìn người đàn ông giọng chìm hẳn xuống:

– Con biết ông này, thôi mẹ !

Phượng thấy mặt mẹ cau lại đau đớn. Phượng nhủ thầm:

– Mẹ đâu có khổ vì con bao nhiêu. Xin lỗi mẹ, con xin lỗi mẹ, những chắc con không nói hơn thế được.

– Phượng, con sao vậy. Sao không nghe mẹ !

– Thừa mẹ, con biết rồi.

– Cô Phượng, đừng ngạc nhiên thế ! Chúng ta là người thân cả mà.

Phượng quay lại phía người đàn ông.

Thì ra hần tưởng hần đã có quyền đối với nàng. Lầm, lầm rồi mà. Phượng cố mỉm cười dừng dừng:

– Thừa ông điều ấy tôi phải biết rõ hơn ông chứ, vâng người này là mẹ tôi.

– Phượng con không thương mẹ một chút sao?

– Thừa mẹ, con vẫn kính trọng mẹ và con muốn được kính mẹ mãi.

Giọng mẹ Phượng gần như tiếng nấc:

– Mẹ có lỗi với con quá. Ba năm rồi, mẹ mới trở lại thăm con gái của mẹ.

– Vâng ba năm, hồi đó con mới mười lăm tuổi.

Phượng thấy người đàn ông mỉm cười. Râu mép của hần như dài ra,

Phượng khó chịu. Nhẽ ra hần phải biết sự có mặt của hần ở đây là thừa. Nhưng không, hần có mặt bất cứ nơi nào với mẹ Phượng, Hần làm thân với Phượng:

– Năm nay Phượng học lớp mấy, trường nào nhỉ.

– Tôi học Đồng Khánh.

– Lâu không về, thấy lại trường đẹp hần lên, buổi chiều tôi cũng vừa đi ngang qua đó.

– Dạ.

– Phượng có thích sống ở đây không

– Dạ.

Mẹ Phượng thấy nàng trả lời nhát gừng, bà có vẻ buồn:

– Trời rét thế này sao con không mang áo len.

– Con quên.

Phượng thấy nước mắt mẹ chảy dài xuống má. Chuyện đã đến hồi gay cấn đây, Phượng cố nén vẻ xúc động:

– Mẹ về thăm con hay có chuyện gì?

– Mẹ định về xin cô Thoa cho con đi theo mẹ. Mẹ con mình không bao giờ xa nhau nữa. Hồi nãy mẹ có nói với cô Thoa, cô bảo chuyện đó tùy con, cô thế nào cũng được.

– Bây giờ mẹ ở đâu?

– Saigon.

– Mẹ ở một mình?

Đôi mắt mẹ Phượng bối rối:

– Không, mẹ ở với ông Phong đây. Ông Phong vẫn nhắc nhở mẹ đem con

về sống chung Mẹ còn trẻ, con hiểu cho mẹ.

Trong một lúc Phượng thấy như mình quay lỏng lẻo.

Phượng ôm lấy mặt:

– Mẹ.

Phượng rùng mình nước mắt trào ra. Phượng thấy bàn tay mẹ choàng qua người mình. Phượng muốn úp mặt vào ngực mẹ, muốn được sờ đôi vú mẹ, như hồi còn nhỏ. Phượng nhìn người đàn ông cầm hờn:

– Ông hãy đi khỏi nơi đây ; đi mau đi, trời ơi..

Hắn lại mỉm cười, hàm ria mép lại dài ra.

– Phượng bình tĩnh lại đi. Tôi hiểu mà !

– Trời ơi...

Mẹ ôm chặt Phượng hơn. Mặt Phượng áp hẳn vào ngực mẹ. Nàng đưa tay sờ ngực mẹ âu yếm: cái này của con, ngày xưa mẹ cho con bú, con chưa nhìn lại một lần nào, mẹ ơi, mẹ ở lại với con chứ. Mẹ đừng ở với hẳn. Của con, của con. Phượng nấc lên. Người đàn ông đứng dậy tiến đến trước mặt hai người, cầm tay Phượng:

– Đi với chúng tôi đi, Phượng không thể sống xa mẹ được đâu, Phượng còn bé lắm.

Phượng giựt tay khỏi gã đàn ông, đứng bật dậy và bỗng thấy giận dữ hơn bao giờ hết. Phượng muốn cào hết hàm

râu mép của hẳn. Trời ơi cái bộ râu của hẳn rồi sẽ ám ảnh tôi suốt đời sao? Phượng vùng ra khỏi tay mẹ chạy như bay vào phòng. Cả Thoa đang chờ sẵn ở cửa phòng khách, đỡ lấy Phượng, mặt cũng đầy nước mắt.

Phượng nghe thấy câu nói cuối cùng của mẹ

– Phượng. Ở kìa. Phượng. Cô Thoa. Cô Thoa. Cô Thoa. Tôi van cô. Cô giúp tôi chút đi..

Thoa yên lặng dìu Phượng vào phòng. Phượng muốn ra với mẹ. Muốn về sống với mẹ. Nhưng không, không bao giờ Phượng gặp lại mẹ nữa. Phượng mơ hồ biết thế.

Thoa đỡ cho Phượng nằm lên giường rồi nhẹ nhàng trở ra.

Phượng ngoan ngoãn nằm yên, bình tĩnh nghe nước mắt thấm dần xuống gối, Phượng biết rõ ràng mọi người đang chia tay. Cánh cổng sắp khép lại. Cô Thoa sắp trở vào, sắp dỗ dành Phượng, và gã đàn ông có bộ râu cả chốt, gã đã cướp mất mẹ Phượng.

Tự nhiên, Phượng vùng dậy. Nhưng khi đã đứng dậy rồi, Phượng lại quên mất không biết nàng đứng dậy làm gì.

Có tiếng dép bước nhẹ nhàng từ ngoài vào, rồi tiếng Thoa:

– U già ơi ! U già à. Lên tôi nhờ chút đây.

Thoa đã tiến vào gần cửa phòng, Phượng nép mình vào khuất một góc tủ, nín thở,

Thoa vào phòng, không thấy Phượng trên giường, Thoa giật mình, kêu lớn:

– Phượng à. Phượng à. Phượng đâu rồi.

Phượng vẫn nín thở, không trả lời. Thoa hốt hoảng đi vòng ra cửa sau. Thừa dịp Thoa mãi tìm quanh, Phượng lao mình ra ngoài. Nàng mặc nguyên cái áo cánh phong phanh, chạy chân đất qua sân, vượt khỏi cổng, ra đường cắm đầu đi.

Khi Phượng ngừng lại, nàng thấy mình đang đứng trước cửa trường Đồng Khánh. Chiếc cổng với hồng tím. Phượng xô cửa bước vào. Chiều tối. Mùa đông. Các lớp học đã tan hết. Trường hoàn toàn vắng vẻ.

Phượng đi dạo dưới hàng cây. Cây

hoa gì đấy mẹ. Hoa Phượng, tên con đó. Những cây Phượng khô héo cành lá trơ vơ. Mùa đông rồi. Phượng đã kết trái, tìm đâu ra hoa nữa.

Có tiếng còi tàu rền rĩ phía xa, con tàu này đã qua một đồng cỏ và vô vàn cánh rừng nữa chứ. Phải chăng chính trên con tàu ấy, mẹ Phượng đã bỏ đi, đã trở lại và lại sắp bỏ đi với gã đàn ông râu cá chốt kia nữa.

Trời đã tối, những tàn cây đã ngả màu nâu thẫm. Nhưng Phượng vẫn chưa muốn rời chúng. Đây là nơi đi về của tuổi thơ của Phượng. Phượng rời nó sao được.

Một cơn gió lạnh buốt tạt vào khu vườn. Mãi tới giờ Phượng mới nhận ra là nàng đang rét run và chân đang đi đất.

CƠN SỐT TỈNH NHỎ

*H*ạ vuốt ve vai Ninh:

- Hình như anh không nghe em nói.
- Anh vẫn nghe đấy chứ.

Ninh mỉm cười cầm lấy bàn tay nhỏ mềm của Hạ:

- Em yêu tỉnh nhỏ này lắm phải không?

Hạ khẽ gật đầu. Yêu, rất yêu. Và Hạ

giơ xem đồng hồ, giọng nàng hơi thảng thốt. Ninh đọc được được một thoáng bối rối trượt trên mi mắt Hạ, đôi mắt nâu màu mai.

- Em phải về, à này anh, anh chưa trả lời câu hỏi của em đấy nghe.

Ninh rời khỏi ghế, đứng tựa vào cửa sổ, giọng chàng chắc nịch:

- Em chưa hiểu sao, anh vẫn vậy.

Hạ chột nghẹn ở cổ họng, nàng trở mắt nhìn Ninh. đôi môi Ninh còn rung động theo dư âm lời nói, Hạ nhắc lại:

- Nghĩa là anh không thể chỉ sống ở tỉnh nhỏ này.

- Em nghe anh nói đây. Hạ, em thường tỏ ra thông minh và hiểu anh từ lâu...

– Từ lâu anh đã ngấm bỏ quên em, đúng không? Thôi anh đừng nói nữa, sự thật em không muốn làm con gái hiền lành, nên nếp mãi, em sẽ... sẽ... em..

– Em còn bé bỏng hiền lành lắm. Hạ ạ, đừng hiểu lầm anh.

Hạ đứng lên, kéo lại áo và biết chắc chắn màng sắp mất Ninh. Ninh nhiều cao vọng, lãng mạn, Ninh không thể sống nơi thành phố nhỏ này, dù có Hạ, dù có những buổi chiều mà Ninh nói chưa tìm thấy ở đâu có. Hạ không thể, nàng bình thường giản dị và rất yếu đuối. Hạ khó sống bình yên ở một nơi nào không giống nơi này. Cây cối, nhà cửa, thú vật, mọi thứ quen thuộc đến tâm thường, tâm thường nhưng khó thay đổi. Hạ sống trong một gia đình trung lưu, người cha già hưu trí, Mộng, con bà cả. Và bây giờ cả hai đứa đều mất mẹ, mất mẹ mà không thể nương

dựa nhau. Mộng không có nhan sắc của tuổi dậy thì, nàng béo phì, mặt đàn độn và Hạ phân vân, tại sao sự cô đơn, buồn phiền của Mộng lại đầy những mỡ. Sao nó không chết đi, hai chị em xung khắc nhau quá lắm. Ông Tâm nhìn Mộng và Hạ với con mắt dừng dừng: “Sao bây không cắt xéo hết đi, đừng học hành làm chó gì, chết đi”. Mộng và Hạ lại càng thù hằn hơn nữa. Thù hằn mà không thể sống xa nhau được.

Mặt Ninh không phải là khuôn mặt đều giả. Mới quen nhau Hạ đã mến chàng ngay ở đôi mắt thật thà. Dáng Ninh cao, thẳng đứng, điềm đạm. Thấy Ninh mỉm cười rồi yên lặng, Hạ cũng lặng thinh uống nốt ly chanh tươi, một lát chất nước ngọt mát làm dịu sự nóng bỏng đang rạo rức ở cổ họng. Hạ đòi về, Ninh gọi cho Hạ một chiếc xe xích lô, tiếng Ninh vẫn

nhẹ nhàng vọng theo Hạ:

– Em cố hiểu dùm anh, tối mai anh sẽ tới thăm em.

Em cố hiểu dùm anh, Hạ muốn hét lên một tiếng cho đỡ điên tiết, lúc nào Ninh cũng bình tĩnh, thái độ gần như khiêu khích, như nhạt nhẽo, tuy nhiên Hạ cũng nhận thấy là Ninh yêu Hạ ghê gớm lắm, điều đó làm nàng đủ hãnh diện. Một lần Mộng nói:

– Mà luôn luôn có trai đưa đón.

Ngay lúc ấy Hạ đã nhổ một bãi nước bọt vào mặt Mộng, nhưng sau này, nghĩ lại, Hạ cười thầm: Nó ghen đấy.

Nước mắt Hạ muốn đổ xuống, Hạ cắn môi, nàng quay một vòng, đảo mắt về phía cửa:

– Thôi em về đây.

Ninh đưa Hạ về, vẫn con đường vắng, vẫn hàng cây xanh, hai người đưa nhau vào một tiệm nước. Ninh gọi cho Hạ ly chanh tươi, sự săn sóc chiều chuộng của Ninh làm Hạ vui được một phần u uất. Hạ nhìn ly cà phê đặc quánh trên tay Ninh, nàng cảm thấy tình yêu giữa hai người đang đặc dần lại, tròn, rắn, như một khối đá chỉ chực nứt nẻ. Tự nhiên Hạ xao xuyến. Mình phải hỏi Ninh, Hỏi mãi mà có ích gì, Ninh cũng phải xa mình, xa mình như mỗi tuổi, mỗi người đi và đến trong đời sống nhỏ bé của Hạ.

– Mình không thể cưới nhau được sao anh?

Ninh cầm bàn tay Hạ bóp chặt và Hạ thấy tim mình đau nhói cùng nỗi êm ả vuốt ve.

– Chưa được đâu em.

Hạ bật khóc:

– Có cái gì ngăn cản anh đâu.

Ninh buồn bã:

– Có chứ, nhiều lắm, như sự ngu dốt của anh, nỗi ước vọng nông cuồng. Hạ, em phải cố hiểu anh. Anh không thể giam mình hoài ở đây được. Em có thể bỏ thành phố nhỏ này cùng đi với anh không? Chúng mình có nhau mãi. Hình ảnh ông Tâm và Mộng chợt tới với Hạ thật rõ ràng, trong một lúc Hạ muốn trả lời bằng lòng đi với Ninh, nhưng hình như có một tiếng nói dịu dàng nhắc nhở nàng nhớ. Căn phòng nhỏ đầy rác rưởi, đầy ruồi, muỗi. Hạ không thể thiếu những lời thô bỉ của cha, không thể thiếu cuộc cãi nhau với Mộng.

– Em không bao giờ nghĩ là bỏ đây để đi đâu cả. Anh có nhiều ước vọng anh cứ theo sở thích của anh, em không hề ân hận.

– Anh muốn em thoát khỏi cái cảnh sống thê thảm đó.

Hạ nổi đóa, nàng định mắng Ninh một câu thật tàn nhẫn, nhưng rồi Hạ chỉ cười gằn:

– Tôi cấm anh thương hại tôi, tôi không hề thấy thê thảm như anh nghĩ, tôi tầm thường, không ước vọng, kiêu hãnh, không tất cả. Anh đừng tưởng tượng lắm tôi đang khổ sở, tôi đang muốn được anh cưới tôi.

Gió mát thổi vào mặt Hạ làn Hạ tỉnh táo dần, bây giờ là buổi chiều. Hạ nhìn lên khoảng trời trong xanh, mỉm cười,

thích thú và sửa soạn những lời đối chất với chị, những vẻ bất cần với cha, Hạ thấy mình gần gũi họ hơn bao giờ cả. Hạ nói một mình, trả lời một mình, và cười một mình mãi.

*

Hạ ngồi yên lặng nhìn Mộng lồng lộn như một con điên. Mộng đứng lên đi lại nhìn cửa sổ, tóc rối bồng, mặt tím bầm:

– Tao không hiểu mày nữa, Hạ, tối qua mày đi suốt đêm không về, tao có một chút quyền trong nhà này chứ? Mày đi đâu?

– Việc gì tới chị đấy?

Hạ mở ngăn kéo tìm hộp phấn, nàg

trang điểm qua quít, định mở cửa bỏ đi ra vườn một lúc cho đỡ bần, Mộng kéo sầm cánh cửa lại:

– Mày phải trả lời tao, à, ra cái điều mày khinh bỉ, mày có học, mày đi hơn tao, đồ con đười.

Hạ nhếch mép cười mỉa mai nhìn Mộng. Tội nghiệp, mày khó mà có một thằng chồng. Cô gái già khó tính. Hạ yên lặng một lúc rồi bật cười, nàg cười rũ ra. Trong một lúc thật bất ngờ, Hạ bật ra một câu đích đáng để sỉ nhục Mộng:

– Thôi đừng ghen nữa, cứ lo phần chị đi...

Cái ly đang ở trên tay Mộng đánh soảng vào tường, tiếng động làm Hạ giật mình và hơi gờm Mộng. Điên lên nó có thể giết mình. Hạ lặng thinh nghe Mộng

chửi rửa. Chán rồi chị ấy phải thôi chứ. Ông Tâm hiện ra ở cửa phòng, mặt hần học:

– Chúng mày lại đánh nhau đấy phỏng?

Mộng nói như khóc:

– Tối qua nó đi suốt đêm.

Nghe hết câu, mặt ông tím lại, rồi như bao nhiêu giận dữ dồn hết vào cánh tay, ông tát đánh bốp vào mặt Hạ, cầm lấy tóc nàng kéo tuồn tuột ra giữa nhà:

– A, cái con này, mày ngủ với thằng nào, hả, ranh con.

Giữa sự đánh đấm của cha, lời rửa của chị, Hạ chợt thấy khuôn mặt Ninh hiện ra rõ ràng vững chãi. Tối qua Hạ đã đến nhà Ninh và ngã vào tay chàng. Hạ

cho là chỉ còn cách liều lĩnh đó có thể giữ Ninh lại. Hạ đã khóc rất lâu trong vòng tay Ninh, những chiếc hôn, niềm ân ái đến giờ còn nóng bỏng trong người Hạ.

– Anh không thể làm thế nào hơn được đâu, em phải bỏ đi với anh. Ba em không dung túng anh được, anh còn hảo vọng của anh, bởi anh hèn hạ, anh phải cố gọt rửa một ít, em có hiểu anh chẳng.

– Nhưng em làm thế nào bỏ được, em sợ mất bình thường lắm.

– Em đã mất bình thường từ lâu.

– Không phải.

Hạ thấy người choáng váng muốn ngất, nhưng khi cha nàng và chị đã bỏ đi hết rồi. Hạ thấy mình bình tĩnh lạ lùng, nàng vuốt lại tóc, lau vết máu đọng khoe môi, gọi xe tới nhà Ninh. Ninh đang nằm

úp mặt vào gối. Hạ tưởng Ninh khóc nhưng khi quay người lại, nàng thấy mặt Ninh tỉnh bơ. Ninh kéo Hạ nằm xuống bên mình, Hạ ngoan ngoãn nép vào Ninh, chàng ôm gọn Hạ làm Hạ có cảm tưởng mình là một em bé hay một con mèo con. Hạ thấy bao nhiêu khổ sở với dần:

- Em làm sao vậy Hạ?
- Em bị đòn.
- Ba hay Mộng?

Hạ bật khóc.

- Anh hỏi làm gì mà kỹ thế?

Ninh thở dài:

- Tội nghiệp em, ý em thế nào, đi với anh chứ?

Hạ cắn môi. Liệu mình có còn can đảm chịu đựng nổi những cơn sốt gia đình kia nữa không. Trong mê sảng, trong đón đau, Hạ vẫn thấy mình yêu thành phố này. Trước đây, mẹ cũng đã từng khổ sở như ta. Nhưng mẹ đâu có bỏ đi. Mẹ đâu có chạy trốn. Thế còn mình. Mình có chết ở đây như mẹ không?

Mình phải làm một cái gì chứ? Hạ, Hạ ơi. Nước mắt mẹ như đổ xuống trên mặt Hạ cùng với Hạ – Con phải đi, mẹ ạ. – Ừ, con phải đi.

Bàn tay Ninh vuốt ve trên mặt Hạ, nhầy nhụa nước mắt:

- Thế nào Hạ, có nghe anh nói không?

Hạ gật đầu bừa bãi, mắt nàng mở lớn:

– Em bằng lòng, đi ngay bây giờ.

Ninh thở phào nhẹ nhõm, Hạ cố gượng dậy nhưng nàng bỗng ngã vật xuống. Mặt Hạ tái xanh và nàng run rẩy ôm lấy bụng. Ninh hoảng hốt đỡ Hạ nằm xuống. Hạ vật vã, mặt đầy mồ hôi, bụng nàng đau như xé. Thừa nhỏ tới giờ Hạ chưa bao giờ đau đến thế này, người Hạ lạnh toát, hai chân tê liệt, nàng cắn môi để khỏi kêu lên. Ninh giữ hai tay Hạ:

– Anh đi gọi bác sĩ nhé, để anh đến Nhữ gọi hẩn ngay, em thấy trong người thế nào.

Hạ ứa nước mắt, từng cơn đau như xé ruột gan, mắt Hạ mở trừng trừng khiến Ninh hoảng hốt, chàng lấy chăn đắp kín người Hạ, chèn hai ba cái gối lên bụng nàng. Cơn đau dịu dần, Hạ mệt

nhọc muốn ngồi dậy. Ninh dỗ dành như dỗ trẻ con:

– Nằm yên, để anh đến gọi Nhữ lại.

Khi Ninh đi rồi, còn lại một mình Hạ trong gian nhà trống trải, Hạ cảm thấy bơ vơ hơn bao giờ cả. Những cơn đau tiếp tục kéo đến dày vò Hạ đến tê người.

– Ở đây rồi chúng mình đi, ngay tối này.

Câu nói của Ninh trong cơn đau của Hạ như một vết chém để mãi thương tích.

– Không được đâu.

Hạ lồm cồm bò dậy, ra đường gọi xe trở về. Nàng lão đảo bước vào cửa giữa lúc Mộng đang định đi đâu. Thấy Hạ, Mộng hỏi giọng lạnh và cứng nhắc:

– Mày còn vác mặt về làm gì nữa không cút thẳng cho người ta yên thân.

Hạ nghe thấy tiếng chửi rửa của cha trên gác, nàng ngồi thừ ra ghế và lần này cơn đau đến dữ dội hơn, Hạ lả xuống. Mộng chăm chú nhìn Hạ rồi bỗng hoảng hốt:

– Cái gì thế Hạ, trời ơi.

Hạ thấy người mình nửa tỉnh nửa mê, và nàng ướm đầm những máu.

Ông Tâm từ phòng trong lão đảo cầm chai rượu đi ra. Mộng kéo lê Hạ lên giường, vừa kêu ông Tâm:

– Con Hạ nó làm sao đây này. Mày làm cái gì vậy, Hạ...

– Đâu, nó đâu?

Ông Tâm bước lại chỗ Hạ nằm, mặt đỏ gay, giọng là nhẹ, nồng nặc mùi rượu. Ông nắm lấy tóc Hạ xách ngược lên mếu máo hỏi Hạ:

– Mày đâu rồi Hạ? Mày đâu rồi, con ơi là con.

Mộng vội vàng nhảy đến ôm riết lấy ông Tâm:

– Kìa, Ba làm gì nó vậy. Ba làm gì vậy...

– Cút, cút hết, cho tao yên thân.

Ông Tâm vùng khỏi Mộng, rồi thẳng cánh dơ chai rượu lên, đập xuống đầu Hạ, Hạ ngất đi, nhưng nàng còn kịp nghe tiếng cười của cha bám chặt vào tóc và tiếng la thất thanh của Mộng...

Trong cơn mê, Hạ thấy Ninh bỏ nàng đi. Ninh bỏ Hạ và đi thật xa. Ninh bỏ đi xa lắm.

*HỎA THIÊU**HỒNG LÂU MỘNG*

Mạnh năng nhỏ vút biến mất trên tấm ván cửa sổ. Mạnh thờ thần đưa tay khép lại. Căn phòng tối sầm. Một ngày rồi. Mạnh năng cuối cùng đã tắt. Mạnh nằm xuống giường, hai chân duỗi thẳng. Chàng muốn xuống bếp rửa mặt, súc miệng rồi trở lên đánh một giấc ngủ ngắn. Chắc chắn chỉ được một giấc ngủ ngắn thôi, bởi vì những thằng bạn trời đánh của Mạnh sẽ đến,

mười hai giờ, hai ba giờ sáng, đâu biết được. Bỗng nhiên Mạnh thấy buồn thắm thía, và chàng bỗng lảng mạn lạ lùng.

– Anh bê bối quá. Em chịu anh không nổi.

Một câu nói cũ của Thùy – dạo hai người còn đi lại với nhau bỗng vang lên trong đầu Mạnh.

À, thì ra mình vẫn còn yêu Thùy. Mạnh tự nhủ và bực tức vùng dậy, bật đèn. Căn phòng như ngập giữa giấy vụn. Đèn đã sáng, Mạnh không biết chàng bật đèn làm gì? Để nhìn lại những dấu vết của Thùy hay để nhờ ánh sáng đánh tan cái bóng dáng của Thùy đang lớn vồn trong đầu Mạnh.

Thùy là người tình cũ của Mạnh. Hiện Thùy đã lấy chồng và có một con.

Nàng vẫn sống cùng một thành phố với Mạnh. Và Mạnh thì cũng vẫn như cũ. Vẫn căn phòng cũ, bàn ghế, giường chiếu cũ, những chìa khóa cũ.

Bạn bè Mạnh vẫn thường gọi đùa gian phòng bẽ bộn của Mạnh là một cái Hồng Lâu Mộng. Thiệt quả vậy, căn phòng này đúng là một tổ quỷ. Cái ổ khóa kia có tới ba bốn chìa khóa.

Bạn bè Mạnh mỗi đứa giữ một chìa, muốn mang ai về thì mang, muốn làm gì trong phòng này thì làm. Có tiếng đập cửa. Lại một ông tướng nào vác đao tới đây chứ gì? Cửa mở, Hưng nhào vào nãy nặc mùi rượu.

– Đã khuya đâu mà mày trông tre thế này. Bỏ khi, nằm xuống đi. Ông bắt mạch cho.

– Xéo, cút, cút hết. Ông đang thất tình đây. Mẹ kiếp, đầu voi đít vịt, ông mà biết, ông biết, ông giết hết chúng mày.

Mạnh đẩy Hưng ngã chúi xuống giường, hấn kêu rống lên rồi nằm im, cả đống thịt to lớn chiếm hết hai phần ba cái giường. Mạnh chợt nghĩ tới Yến, tình nhân của Hưng, nàng ta không kém hấn, một đề tài cho bạn bè chế riếu. Tụi chúng thường nói: “Hàng không mẫu hạm của mày đâu rồi, ngân hàng mớ Á Châu độ này càng phát triển gớm”.

Ban đầu, Hưng tưởng hấn chỉ đùa với Yến, ai dè sau hấn mê cô nàng thật. Hấn không thấy nàng to béo nữa. Có lẽ bởi Yến có duyên ngầm, da nàng ngầm ngầm mặt hơi mụn. Hồi hai anh chị mới gặp nhau, nàng ở một tỉnh lẻ, hấn ở thành phố, quen nhau nhờ mục tìm bạn trên một tuần báo. Hấn nói:

– Buồn cười, mỗi lần tao băng một nghìn cây số về cái miền thơ mộng đó, Yến lại tốn hết một chai lait candès.

– Làm gì vậy?

– Bôi mặt, hăn mua bôi cho lột da thế mà mụn vẫn vậy.

Cả bọn cười ngất. Thế mà bây giờ ai nói chạm đến Yến thì hăn tức lắm. Ái tình đã làm hăn can đảm gớm. Mấy hôm trước đây hăn tới tâm sự với Mạnh:

– Yến vừa tới Sài Gòn, hăn chạy chọt xin đổi sở vào đây để được gần tao. Cậu có cho tớ mượn ít bò, cuối tháng trả. Yến vào thế nào mình cũng dẫn tới cậu, độ này nàng xinh lắm.

Mạnh không đưa cho Hưng được đồng nào nhưng chàng đã phải giao chìa khóa cái “Hong Lâu Mộng” này cho hăn

và nhiều phen đã phải vào xi-nê ngủ nhờ cho anh chị tâm sự. Chả biết lần này Yến đâu rồi để hăn phải chán đời thế kia?

Mạnh thay quần áo khép cửa bỏ đi, chàng đứng đợi xe buýt ở vỉa đường, một cô gái áo đỏ cùng đợi ở đó. Mạnh nhìn đằng sau trông giống Thùy như hệt. Mạnh hồi hộp “mình vẫn còn yêu Thùy thế này ư?” Cô gái ngoảnh mặt lại, Mạnh thất vọng: cô ả không đẹp.

★

Mạnh đang chăm chú nhìn mấy kiểu nhãn của một hiệu nữ trang thì chàng bỗng thấy bóng một cặp vợ chồng dắt nhau đi qua, in hình trên mặt kính. Người vợ mặt mày hớn hở, lả vào vai chồng. Mạnh bỗng giật mình: Thùy.

Đúng là Thùy. Mạnh bàng hoàng quay lại. Vợ chồng Thùy đang đi qua sau lưng chàng. Thấy Mạnh, Thùy chỉ nhìn phớt qua một giây rồi vẫn tự nhiên như cũ, lả đầu vào vai chồng, cười, nói và bước đều.

Vẻ tự nhiên rạng rỡ của Thùy bỗng làm Mạnh bức tức. Chàng đập tắt điều thuốc nhìn sang một góc phố.

Đúng lúc ấy, Mạnh chợt nhìn thấy một người đàn bà đứng ở một gốc cây sát đường. Mạnh tò mò nhìn. Nó mặc một chiếc áo đỏ, người gầy khô như một thân cây đã hết nhựa. Một ngoại kiều đi qua, nó sửa nụ cười:

– Hế Lô. Hế Lô ngoeo ngoeo...

Mạnh phì cười, ngoại kiều xua tay đi qua. Nó quay lại cười với Mạnh. Mạnh cười lại, đến gần:

– Chào em, đi chơi với anh không?

Dưới ánh đèn chiếu. Mạnh thấy khuôn mặt người đàn bà gầy đét, đầy vết nhăn. Mạnh tự nhiên thấy thương hại, chàng dịu dàng nhìn bà ta. Đó là một gái già. Người đàn bà gật đầu. Tự nhiên, Mạnh bỗng muốn chọc đời. Phải làm gì cho vui mới được. Thế là Mạnh dẫn người đàn bà nghênh ngang dạo phố, cốt cho Thùy trông thấy. Uống thay, chàng không gặp lại vợ chồng Thùy nữa. Khi hai người ngồi trên xe để về. Mạnh hỏi:

– Không sợ bị bắt sao?

Người đàn bà hoảng hốt lắp bắp:

– Anh là, anh là...

Mạnh phì cười: mẹ già ời, không phải thế mẹ ạ. Chàng vung tay:

– Đợi lâu chưa? Không phải đâu, đừng sợ.

Người đàn bà kiên nhẫn cười gượng. Mạnh hỏi:

– Tên gì?

– Dạ em tên Chi.

– Chi à, tên hay đấy.

Người đàn bà vẫn gượng cười.

Bố khỉ tự nhiên lại rước bà già về làm gì thế này không biết, đuổi xuống ử? Mạnh ngáp ngừng, không hiểu Mạnh thương hại hay tiếc.

Về đến nhà, Hưng đã đi từ hồi nào, chắc cu cậu tỉnh rượu, lại đi lạy van tình nhân rồi chứ gì? Nhìn người đàn bà đứng ngay ở giữa phòng, mặt khô vế chịu đựng.

Tự nhiên Mạnh bỗng mỉm cười khoan dung. Người đàn bà có vẻ sung sướng:

– Em bỏ áo dài ra chứ, anh?

Mạnh kéo bà ta xuống giường. Người đàn bà ngã nhẹ như một cành củi mục.

Mạnh cố dịu dàng:

– Thây kệ, nằm xuống đi.

Mạnh ngồi xuống mép giường, chàng đưa tay nâng cằm người đàn bà, chiếc áo đỏ vương một vệt dài như một dòng máu sắp đông đặc. Chi quay mặt vào vách. Trông dáng nằm chịu đựng của bà ta, Mạnh bỗng chịu hết nổi. Chàng vùng dậy, bảo:

– Bà ngủ đi, sáng mai về sớm.

Thế rồi Mạnh chuẩn thẳng ra cửa. Người đàn bà mở to mắt vừa ngạc nhiên

vừa kinh hoàng nhìn theo rồi chồm dậy lao ra theo. Mạnh thấy khuôn mặt bà ta méo lại, tím bầm. Bất giác Mạnh rùng mình, chàng đóng sầm cánh cửa rồi khóa trái lại. Ra thầu đường, Mạnh còn nghe tiếng đập cửa yếu ớt. Không ai nghe đâu, căn nhà sát cạnh khu nhà máy, máy chạy ầm ầm thì có thánh cứu nổi bà. Chịu khó có đứa nào về hắt mở cho. Mạnh mỉm cười, chàng thấy thích thú, người ngây ngây như vừa uống xong một chai la-ve. Mạnh lại tưởng tượng ra cảnh Hưng lò dò dẫn Yến về đựng đầu bà già. Cho chúng mày rưng rờ nhé Mạnh bỏ hai tay vào túi quần huýt sáo miệng, khoái chí về sáng kiến của mình: Bà già chắc đợi lắm. Cái « Hồng Lôu Mộng » khốn nạn ấy còn gì cho bà ăn được, bà cử ăn. Còn gì cho bà đập được, bà cử đập.

Mạnh rút một điều thuốc ra, cắm lên

môi, nhưng chàng đã để quên mất quẹt ở nhà.

*

10 giờ đêm.

Chiếc xích lô đạp chở Mạnh về nhà tới đầu đường thì đành phải dừng lại. Tiếng còi xe, tiếng người nhốn nháo, qua lại ồn ào ngay từ đầu xóm.

Mạnh giật mình, trả tiền xe rồi ba chân bốn cẳng chen vào xóm. Chàng bàng hoàng: Khu nhà của Mạnh, quanh cái tổ quỷ Hồng Lôu Mộng của bọn chàng, chỉ còn là một đám than lửa, mù mịt khói.

Ba bốn chiếc xe chữa lửa đang kéo còi. Tiếng ồn ào chen lẫn tiếng than khói

bốc quanh Mạnh như rươi:

– Cái gì thế này?

Mạnh túm lấy một người bên cạnh, hỏi như vừa tỉnh ngủ. Một tiếng đáp hần học, ghen ngào, đáp lại câu hỏi ngớ ngẩn của Mạnh.

– Mê ngủ à? cháy rụi mẹ nó hết rồi. Bộ trông không rõ hả?

Mạnh cố chen lấn tiến vào gần đám cháy. Vô ích, không còn gì nữa. Đêm. Nhà đã cháy, đèn đường và những ngọn điện của xe cứu hỏa vẫn không đủ để Mạnh nhìn rõ những cảnh thảm khốc xung quanh chàng. Căn nhà của tôi ! Người đàn bà. Mạnh thảng thốt chen lấn mà không biết là mình đang làm gì.

Cho tới khi có người về thấy chàng, kêu lấy kêu để:

– Anh Mạnh. Anh Mạnh.

Thì Mạnh mới choàng tỉnh: Yến, cái ngân hàng mở cửa Hưng đang đứng trước mặt chàng.

Thế rồi, như một cái máy, Mạnh lùi thúi theo Yến chen ra khỏi đám đông Yến rên rĩ bên cạnh chàng.

– Anh Mạnh. Tôi chết mất. Phải làm sao bây giờ...

Khi hai người đã lòi nhau ra tới ngoài lộ vắng vẻ hơn, Mạnh mới tỉnh hẳn. Chàng cố giữ bình tĩnh hỏi Yến:

– Cái gì vậy? Hưng đâu rồi, hả.

Yến lại càng rên rĩ Mạnh hơn:

– Tôi chết mất. Anh ấy bị bắt rồi.

– Bị bắt? Cái gì vậy? Đầu đuôi ra sao?

Yến vừa kể vừa khóc:

– Tôi đâu có biết gì. Hai đứa về thì lửa đã cháy. Anh ấy hoảng hốt để tôi đứng ở ngoài chạy vào tìm anh. Thế rồi tôi thấy họ bắt anh ấy dẫn ra xe mang đi. Họ bảo chính anh ấy đốt nhà vì lửa cháy từ nhà anh van ra. Tôi chết mất.

– Thế còn người đàn bà. Bà ta đâu rồi?

– Bà nào? Tôi chả hiểu gì cả.

Yến ngơ ngác một lúc rồi tiếp tục khóc.

– Thế Hưng nó cò nói lại gì với chị không?

– Anh ấy có nói nhưng tôi chẳng nghe thấy gì hết.

Mạnh bàng hoàng. Chính nó. Chính con mẹ già ấy. Chính nó đốt. Nó ở đâu. Chắc nó bị thiêu sống rồi. Minh phải làm gì bây giờ.

– Họ đem anh ấy đi đâu vậy anh Tôi phải tìm anh ấy ở đâu bây giờ?

Mạnh không nghe thấy tiếng Yến nữa. Chàng vùng bảo Yến:

– Chị về đi, tôi phải trở lại. Tôi phải trở lại cái đã.

Rồi Mạnh quay trở lại, chạy về phía đám cháy.

Sau lưng Mạnh, tiếng Yến kêu thảng thốt:

– Anh Mạnh, Anh Mạnh...

Nhưng Mạnh đã không nghe thấy gì nữa. Chàng phải trở lại. Phải trở lại.

Nhưng trở lại làm gì, chính Mạnh cũng không biết nữa.

SOI MẶT TRONG CHÂN

Mỗi người đi qua lại trên mỗi con đường hay nhiều con đường, chắc phải có lần họ soi mặt mình trong chân và ngẫm nghĩ. Dưới những đôi giày bóng mỡ láng nắn. Họ đã soi, đã dấu mặt mình trong đó. Nơi trú ẩn lười biếng, kín đáo và thấp nhất. Hoặc buổi trưa, buổi chiều hay buổi sáng mát mẻ.

✱

Lục dí mũi giày trên một hòn sỏi nhỏ, lăn qua lăn lại nhẹ nhàng. Hắn cũng không có vẻ đẹp trai mấy. Thế mà tôi yêu hắn, thật lạ lùng. Hòn sỏi nhỏ đang ở dưới mũi giày Lục tung lên theo bước di chuyển của chàng nó văng về phía xa, nằm bụi cỏ giạt mình, một lát yên tĩnh. Lục đã ngồi xuống bãi cỏ, tôi ngồi xuống cạnh chàng. Hai đứa yên lặng và hình như Lục đang nghĩ ngợi điều gì, mắt chàng nặng xuống, mặt trang nghiêm. Tôi, tôi không thích vẻ trang nghiêm của Lục và hay đùa cợt.

Lần này thì không. – Để cho anh suy nghĩ đó. Lại lo vợ ở nhà đợi cơm chứ gì. Tôi mỉm cười:

– Anh? Phải không?

– Phải cái gì?

– Anh đang nghĩ gì đó, buồn quá nhỉ.

Lục nhìn tôi tò mò:

– Anh không hiểu, em nhắc lại đi.

– Thôi.

Tôi yên lặng nhìn ra phía cửa sổ thú, chỗ chúng tôi ngồi là một bãi cỏ rộng, dưới một tàn cây lớn. Một gà đàn ông đang đi vào, đầu gã cúi thấp, chiếc áo sơ mi màu đất, trông người khỏe, gương mặt khắc khổ. Tự nhiên, tôi bỗng cảm thấy như gã sẽ liên quan đến tôi nhiều lắm. Chăm chú nhìn một lúc, tôi thấy gã có một vết sẹo dài trên má. Dấu vết của chiến tranh. Tại sao tôi lại nghĩ đến chiến tranh trên khuôn mặt người đàn ông nọ? Tôi bàng hoàng, thẳng em tôi

cũng đi cách nay một tuần. Ngay cuối, hai chị em ngồi ở một quán nước. Nghĩa tâm sự:

– Chị ạ, chưa bao giờ em thấy cuộc chiến quan trọng như lúc này, nhưng khổ, tay em không biết cầm súng. Bây giờ cũng mới là tập sự, em mới tập sự thôi nhe chị. Hừ, để rồi chị coi, chị sẽ hét bung mũ em mang: nhỏ con xiu mà biết cầm súng thì nguy hiểm lắm, nghe chị.

Nghĩa cười nói tiếp. Em bao giờ cũng đùa được kể cũng lạ, như khi nói với Nhàn về chuyện này em cùng đã làm Nhàn phát khóc

– Anh ác lắm. hu hu... chị trông thấy Nhàn chưa nhỉ?

– Có, một hai lần, mày cặp tay nó vào rạp hát bóng.

– Và chị cũng coi hát bóng, ai cặp tay chị?

Nghĩa vẫn giữ nụ cười vui, tôi thương nó muốn khóc. Để Nghĩa khỏi buồn tôi dẫn nó đi xi-nê, ra bờ sông và một điều làm tôi vừa cảm động vừa chua xót là Nghĩa vẫn còn trẻ con, rất trẻ con. Thế mà nó sắp cầm súng đây. Nó đi thật rồi.

Tôi bàng hoàng khi bắt gặp con mắt lạnh ngắt của gã đàn ông lạ. Môi gã nhếch cười, dáng gật gù đi về phía trước. Lực hỏi:

– Em quen hẳn?

– Không.

Tôi ngạc nhiên vì những xôn xao gợn nhẹ trong lòng. Tại sao tôi lại có cảm giác, sợ sệt lo lắng trước một người xa lạ? Đôi mắt vô hồn, lạnh giá của gã còn

dính chặt vào không khí. Chắc hẳn rồi đây hẳn sẽ dự phần trong đời sống mình, vô lý, vô lý đến độ tôi phát sợ.

Chợt thấy mình bỏ quên Lực đã lâu, tôi ngồi xuống nhẹ nhàng bên chàng. Lực cầm tay tôi, đôi môi ấm áp của chàng làm tôi hồi tỉnh và những xôn xao tan rất lẹ. Hơi ngả đầu vào vai Lực, tôi nói:

– Không biết chúng mình yêu nhau như thế này rồi đi tới đâu?

Lực không trả lời, tôi lại hỏi:

– Vợ anh có nói gì em không?

Hỏi xong tôi mới thấy tôi đại dốt, tôi tự phơi bày nhu nhược của mình. Tôi đã gặp Liên, và Lực một lần. Hôm đó đầu tháng. Lực đưa vợ đi mua sắm, khi trông thấy Liên, ý định tỏ tình với Lực càng xúi dục tôi mạnh mẽ hơn. Mình phải cướp

hắn. Lực cầm chặt bàn tay trắng nhỏ của vợ, âu yếm như một cặp tình nhân, tôi đã phát khóc vì ghen tức, dù biết như vậy thật là thối. Tôi mong Lực không nghe câu hỏi của tôi, nhưng tiếng Lực đã trả lời, chắc nịch như một nhát búa:

– Vợ anh biết tất cả.

Nhát búa mạnh dạn đã đập ghim cứng vào đầu, mắt tôi hoa lên, tôi cố trấn tĩnh cho người đỡ run rẩy. Nước mắt đã tràn cả đôi mi, tôi cắn môi, bướng bỉnh

– Thế à.

Tôi cố gắng lắm mới khỏi mai mĩa. Một lát, để làm hòa, tôi kéo Lực đứng lên:

– Mình đi về phía sông đi.

Tôi cầm tay Lực đi giung giăng giung

dễ, sự thật tâm hồn tôi không thoải mái như thế. Tôi sống trong gia đình không được nên nếp. Cha tôi say rượu lướt thướt mỗi buổi đi làm về, má tôi đi suốt ngày đêm, má tôi cũng con trẻ làm, nhan sắc chưa rửa hết, đôi lúc tôi thấy đẹp rực rỡ, nhưng tôi không thích. Bởi gia đình tôi thế đó cho nên khi gặp Lực, tôi như bị thu hút.

Tôi sẽ được gì và mối tình này sẽ đi tới đâu thì quả thật tôi chưa hề nghĩ tới. Tôi cũng không hiểu là tôi yêu Lực thật tình hay là tại tôi chưa tìm được ai ngoài Lực. Tôi không có nhiều cao vọng, nhưng những ước mơ nhỏ thì tôi có thừa. Tôi tưởng tôi sẽ thành đạt dễ dàng. Thế mới biết khó thật. Ngay với Lực cũng thế.

Chúng tôi đang đi trên một bãi cỏ non, Lực bỗng dừng lại. Dòng sông hiền lành lười biếng không gợi trong trí nhớ

tôi một kỷ niệm nào hết, Lục nhìn chiếc cầu vồng, phía bên kia Thị Nghè gần gũi. Chàng lại dí mũi giày xuống cỏ. – Anh thành tật rồi đó, tôi cười thầm. Tôi thật lạ lùng, buồn đó vui đó. Tôi đã quen với nếp sống gia đình, chuyện gì cũng hết cả tầm quan trọng.

Một lần ba má cãi nhau, Nghĩa uống thuốc chuột tự tử, tôi khóc thì ba tôi quát lên,

– Khóc khóc cái gì, đem vào rửa ruột mai mốt đã về ăn hại ngay đó mà. Cái ngũ ấy mà chết, chết được tao đã lạy cả toi nón

Mai mốt, Nghĩa về thật, má tôi đã chửi hằn một trận nên thân, và Nghĩa cũng đã cười ngay sau đó:

– Chết đâu phải dễ chị nhỉ? Thật ra

khi uống thuốc rồi em mới sợ chết quay quắt, nhớ lại em còn hoảng.

Nó vậy đó, tôi không hiểu gì hết.

Một vành cỏ quanh chỗ Lục đứng bẹp dí và trên mũi giày Lục lấm tẩm đất. Chiếc áo sơ mi trắng có thêu tên bằng chỉ màu lam ở góc túi:

– Vợ anh thêu đó.

Lục cười khi thấy tôi nhìn. Mắt tôi bỗng nặng trĩu, bao giờ tôi cũng dễ bị chàng thôi miên. Lục cúi xuống bãi cỏ xanh:

– Em biết nơi em đang đứng là gì không?

Tôi nói vu vơ:

– Không biết.

– Hồi trước anh nướng ở đây gần bốn ghim.

Tôi ngạc nhiên:

– Bốn ghim? Bộ bãi cỏ này ăn tiền hối lộ chắc.

– Nơi em đứng xưa là gian hàng cò quay.

Lục nhìn quanh gật gù.

– Ủ đúng nơi này đây, vậy mà bây giờ mất hết dấu vết, cỏ xanh lơn.

– Hội chợ à?

– Ủ hội chợ.

Tôi mệt mỏi ngồi xuống cỏ. Lục kéo tôi dậy:

– Về thôi em, tới giờ cơm rồi đó.

Khi ra cổng sở thú, tôi thấy gã đàn ông lúc nãy, thấy chúng tôi hần cười, gương mặt biến đổi lạ lùng:

– Chào thầy cô.

Lục đứng dừng lại hơi sừng sộ:

– Cái gì?

– Mời thầy cô mua số cá cặp, hì hì, mua của em nhất định trúng mà, số của em hên lắm, dạ, trước kia hội chợ em mở gian hàng cò quay, dạ, hàng em người ta chơi được khối bạc, dạ, hì hì. vì vậy em sạt nghiệp, dạ...

Lục phì cười xua tay:

– Thế mà anh tưởng...

Tôi mở xắc lấy tiền mua một cặp, hai mươi hai: Sao lại hai mươi hai đồng. Hần gãi đầu :

– Dạ, cô thương, ở đâu cũng vậy... dạ cảm ơn cô.

Lục nói:

– Em mua làm gì? Dễ trúng đâu.

– Dạ thời tới mấy hồi, hì hì... dạ kiểu thấy cô.

Khi xuống xe tôi nói với Lục:

– Giả thử em có thai anh tính thế nào.

– Thật không?

– Thì em giả thử vậy.

– Làm gì có em – Lục thở ra, đồ đều
– mà nếu có anh lãnh đủ. Đừng lo.

Khốn nạn, tôi thương thân tôi và thù thân tôi nữa. Mà chả ra làm sao hết. Tôi bỗng nghĩ đến tấm vé số, đến gã đàn ông

và mối liên quan buồn cười tôi tưởng nọ. Biết đâu tôi chẳng trúng số. Ý nghĩ đó làm tôi thương mến gã. Khốn nạn, khốn nạn cho mày. Tôi đóng cửa xe:

– Coi như lần cuối đi anh.

Lục cười:

– Em đùa à, mai. Mai thứ bảy anh đến nhé.

Về đi, về đi. Tôi chán nản quay vào, bấy giờ là mấy giờ. Tôi thềm một ly rượu mạnh, một liều thuốc: Mày đã sa ngã hoàn toàn rồi. Mẹ ời. Tôi chợt biết đau đớn là mẹ tôi đã chết. Thế mà từ lâu con đã quên đi. Lẽ nào người đàn bà đang sống đó là mẹ tôi. Tôi cũng đã chết, tôi chết thật rồi. Khốn nạn, khốn nạn cho tôi hết sức. Đó tiếng súng, chiến tranh, chia cắt, hiểm thù. Thây kệ, sống thế này chết

này. Vô ích. Được mà, được mà. Nghĩa bỗng lớn kinh khủng, tôi nhìn không ra nó nữa.

*

Tôi nghe tiếng giày khua mạnh ngoài đường, đúng là Lực rồi. Tôi hé tấm màn cửa nhìn ra. Đúng Lực thật Lực vừa đi lui đi tới vừa huýt sáo, sáng thứ bảy trời nắng quá sớm khi tôi nghe tiếng chuông chấm dứt lễ. Tôi ra dấu cho Lực tới đợi tôi ở bãi cỏ trước nhà thờ. Lực đi rồi tôi vào thay áo. Tôi đứng trước tấm gương lớn, soi mình, ngắm vuốt. Nụ cười của tôi sao buồn thảm thế kia. Mình phải vui lên chứ, tuổi trẻ qua mấy hồi. Nàng ở trong đó, tôi nhìn nàng, cười giống hệt nàng. Tôi nói với nàng chuyện phải trái lương tâm và hình như nàng hồ thẹn, nàng mờ

dần muốn biến trong gương. Một giọt nước mắt của tôi rơi xuống cùng với giọt nước mắt của nàng. Tôi bồi hồi cảm động, chúng mình từ lâu vẫn ruột thịt sao bây giờ xa lạ với nhau thế này. Thôi mà đi đi. Đừng nhìn nhau nữa. “Đừng nhìn nhau nữa em ơi !” Tôi ngồi xuống bộ ghế xa lông cũ vuốt ve cánh tay, bao mối thương tâm cũ làm tôi khóc, tôi thấy đau khổ nhất đời...

– Thưa chị...

Tôi đứng bật dậy, khi nhìn ra Nhàn tôi không chùi nước mắt mà mỉm cười gượng gạo. Nhàn đi đến bên tôi, giọng nhẹ như bắc, bay cao vút:

– Thưa chị, em có tin của Nghĩa, chị có lá thư.

Nhàn run run mở xác trao tôi lá thư

chưa bóc. Tôi mời nàng ngồi. Chắc không có chuyện gì quan trọng đâu. Nếu có Nhàn đã khóc, hay chính tôi đã khóc. Tôi đặt lá thư lên bàn hỏi:

– Có gì quan trọng không em?

– Dạ em... dạ anh ấy muốn thừa với chị một chuyện, thừa chị, em là Nhàn,

– Chị biết, em là Nhàn, vậy Nghĩa nó đã nói với em những gì nào?

Tôi thấy vẻ bối rối hiện rõ trên mặt Nhàn, đôi mắt Nhàn tránh cái nhìn của tôi thật nhanh:

– Xin chị đọc lá thư của anh Nghĩa em.

Tôi hơi nhếch mép cười vì lỗi xưng hô của Nhàn. Anh Nghĩa em, à thì ra chúng nó đã đi tới giai đoạn trầm trọng.

Tôi mở lá thư của Nghĩa. Nó tả chiến cuộc, vào đoạn cuối. Nơi em đang nằm viết là cánh rừng là mưa bụi, rét buốt... Em chờ tin chị, chỉ biết cầu cứu chị vì em nghĩ bàn tay chị còn mát hơn tay mẹ, em chưa từng được mẹ vuốt ve. Chị, Nhàn đó.

Nhàn ngồi vắn vê chiếc khăn tay, vẻ chờ đợi, tôi nhìn Nhàn, bao dung:

– Đã mấy tháng rồi...

Nhàn, rơi nước mắt, khổ sở:

– Dạ, được hơn ba tháng.

– Sao không nói với chị sớm hơn.

– Em xin lỗi chị, em tủi hờn lắm, nhưng em yêu anh Nghĩa quá, xin chị tha thứ cho em.

Em hư hỏng? Chị thì thua gì em, tôi còn hư hỏng nhiều hơn nữa. Chị phải giúp em thế nào đây, nhưng chị phải giúp, phải giúp bằng mọi cách. Nghĩa phải thấy lòng cố gắng của tôi. Nhưng chắc chắn rằng tôi không lay chuyển nổi gia đình: Trời ơi, thầy kệ nó, chữa thì để mà nuôi chứ hòng ai nuôi. Mẹ nhất định không phải nói vậy. Tôi hiểu Nghĩa, nó cũng không muốn như thế. Tôi nhìn khuôn mặt dầm dề nước mắt của Nhàn, nhìn bụng nó. Chiếc bụng chỉ hơi đầy một tí, nhưng trong đó có một thằng Nghĩa con, một người. Tôi cảm phục Nhàn hết sức. Cô bé thế mà sắp đặt được một người trong bụng, nhất là giống Nghĩa. Tôi cúi lau nước mắt cho Nhàn, an ủi:

– Chị lo sợ, chị sẽ cố hết sức.

Rồi sau câu đó chúng tôi chỉ nhìn nhau không ai nói với nhau câu nào nữa.

Lát sau tôi đưa Nhàn ra cổng, lúc chia tay tôi nhìn vào mắt Nhàn:

– Em cứ tin ở chị.

Tôi trở vào soi mặt mình một lần nữa, tôi trong gương hiện thật rõ ràng, thật thô lỗ. Tôi buồn rầu nhìn mình một lúc và chợt nhớ đến Lực, chắc anh chàng không còn kiên nhẫn để chờ. Tôi bỏ áo dài, lòng đầy phiền muộn. Lát nữa đây tôi phải gặp Lực, gặp để nói thẳng thắn với nhau một lần. Tôi cũng không muốn làm khổ một người đàn bà khác, họ có lý do để khổ hơn tôi. Tôi phải làm ra tiền, thật nhiều tiền, dù tôi chưa nghĩ sẽ có tiền bằng cách nào. Nhưng trong tôi vẫn nghĩ: phải cố mà có. Cố thì được, tôi sẽ cố. Vả lại, một thằng Nghĩa con cơ mà – Em không biết cầm súng em không biết... Nhưng em thật quan trọng với chị.

Lại tiếng giày từng bước chậm vang vang trước ngõ. Tôi vén tấm màn cửa sổ, lòng không tránh hồi hộp. Gã đàn ông đã bỏ xa con ngõ, tôi nhìn gã ở đằng sau lưng. Lực đó, Lực đó, chỉ có bước giày của chàng mới đủ xô tôi ngã theo. Đầu chàng cúi xuống và chắc hẳn mắt không rời khỏi đôi giày. Chỗ nằm yên ổn, lười biếng, kín đáo đó, hãy giấu vào trong đó đi, hãy giấu mặt mày cho tươi tốt...

– Vé số, vé số ơ .. mười đồng một chiếc, mua dô mua dô. Rẻ rồi. Mua số quốc gia chị, mười đồng thôi, mua lấy cái nhà giàu sang mấy hồi...

À thì ra không phải Lực. Một gã bán vé số nữa đây. Tôi chợt nhớ hai tấm vé

số còn nằm nguyên trong xác. Hay chính gã bán vé trong sở thú. Tôi tự nhiên thấy vừa bật cười vừa lo lắng vì những sự có mặt bất chợt của gã trong thời gian gần đây.

Tôi nghĩ ra rồi, ngày mai thứ ba tôi sẽ vào sở thú. đợi gã. Biết đâu tôi chả trúng số cá cặp? Và còn điều này nữa. Thằng cha coi vé ngựa, làm ăn chung được lắm. Thế nhưng tôi cứ phân vân. Tại sao những người bán vé số họ giống nhau thế. Tôi, tôi cũng sẽ bán buôn số phận mình. Được rồi, chiều mai, thứ ba..

HẢI ĐƯỜNG

Hải Đường lơ đãng nhìn mấy cụm mây chụm lại ở một góc sân. Bưởi chiều bình tĩnh hơn trên đọt lá. Thái ngồi bất động trên hòn đá mọc gỗ tròn trịa, điều thuốc đã gần tàn và Hải Đường đang chờ đợi Thái nói. Lúc đến, Thái có bảo với Hải Đường là chàng định nói với nàng một việc quan trọng. Đường lặng lẽ chịu đựng chờ, nàng biết chuyện sẽ không vui mấy. Đường đứng tựa hẳn vào cây vú sữa, chúng vừa trở

trái non, những quả thẳng chịu vui tươi xanh mát. Khi Đường cúi nhìn Thái, Đường bắt gặp Thái cũng vừa ngước mặt lên nhìn mình, Hải Đường phải gượng cười và môi nàng hoàn toàn mất tự nhiên Đường gượng gạo:

– Hình như anh định nói gì với em.

Thái đứng dậy, đến gần bên Đường, chàng quàng tay qua vai Đường nhưng nàng không còn thấy xúc động. Mọi chuyện sắp tới hồi kết rồi, chả ai còn có thể thay đổi được đâu. Hôm qua Đường đã thấy Thái đi với Xuân ở một con đường vắng và nhìn như Xuân khỏe. Chắc họ phải có chuyện gì, và chắc chắn phải liên can đến Đường. Thái đưa chân dí dí mảnh tàn thuốc nằm gần mép đá, mặt chàng cứng nhắc:

– Đường ạ, em nghe anh nói đây

– Dạ.

– Hẳn em biết Xuân chứ?

Mặt Đường tái hắt lại, giọng nàng cố nén xúc động :

– Tưởng chuyện gì chứ chuyện đó em hiểu, anh không cần nói rõ..

Nước mắt Hải Đường tự động chảy dài xuống má dù Đường đã cố nhủ thầm là đừng khóc. Việc gì mày khóc. Nhưng rồi Đường không nén được nữa giọng Đường lạc đi:

– Anh Thái, chúng ta nên đi dạo một vòng và nói chuyện, ở đây chắc Đường không chịu nổi. Anh đợi Đường lát nghe anh.

Thái ngồi thu hình xuống tảng đá, bóng Đường đã đi khuất. Lòng Thái

hoang mang không còn biết chàng sẽ nói gì với Đường. “Anh Thái, em có thai”. Giọng thảng thốt nước mắt của Xuân còn làm tim Thái tê buốt. Dù sao anh vẫn yêu em, tính anh lòng bông, nhưng em cứ tin anh, em phải tin anh nghe Xuân. Còn chị Hải Đường? Chị Hải Đường nữa. Thái phải nói sao cho Hải Đường hiểu...

– Tao không ngờ mày tồi tệ đến thế, con Hải Đường làm gì nên tội, đừng đùa, tao cấm mày gặp con Xuân, đồ con đĩ.

Giọng ba Thái dằn vặt, mặt ông tím vì giận:

– Tao không thương được nó, mày hiểu chưa, cút đi.

Thái nắm chặt bàn tay muốn bóp vỡ tất cả, chàng bất lực thật rồi, đúng,

Hải Đường làm gì nên tội. Nhưng còn Xuân, không, mình không thể nào bỏ Xuân, còn đứa con chàng nữa. Thái cắn môi, hai tay chàng xoắn chặt lấy nhau và Thái đụng phải chiếc nhẫn hỏi của Hải Đường tặng chàng cách đây bốn tháng. Thái đưa ngón tay nhẫn lên nhìn. Không phải tôi muốn đeo, nghĩ đến mẹ lòng Thái đau quắt, nói thế nào với mẹ, mẹ cũng vậy, không bao giờ, không được đâu, môi Thái muốn rướm máu và người ngầy ngầy như đang ở trong cơn sốt.

Tiếng chân Hải Đường nhẹ nhàng đến gần, Thái cố mím cười thật dịu. Hải Đường cũng mím cười, nụ cười e ấp buồn làm Thái khổ sở. Rồi nụ cười của Hải Đường luôn luôn làm Thái khổ sở. Tại sao anh không yêu được em? Thái cảm thấy như mình có yêu Hải Đường, chính ra Hải Đường cũng đáng yêu lắm. Đường

mang màu áo trắng, quai dép trắng, dáng người nàng hơi cao, thô, khuôn mặt đầy đà, hiền lành như một chị nhà phúc. Hải Đường có thể chịu đựng được, được mà.

Hai người đi ra đường, Thái hỏi:

– Em muốn đi đâu giờ đây.

– Đâu cũng được, hay chúng mình đi về phía này...

Phía này của Hải Đường là một con dốc nhỏ, tít đằng xa có một ngọn đồi với những cây thông. Chưa lần nào Đường đi với Thái lên đó nhưng đi một mình thì nhiều lắm. Hôm đám hỏi Đường, Đường đã cùng với Ninh, cô em họ lên đây ngồi suốt buổi tối và Ninh đã hỏi:

– Sao chị không yêu anh Thái mà chị bằng lòng lấy anh?

Đường buồn bã:

– Chị cũng không biết nữa, nhưng má Thái với cô là đôi bạn thân, nhất là trong việc giao dịch, hai bà ăn “giơ” nhau lắm.

Ninh cười:

– Chị thì vậy được chứ em chịu, để chị xem, không yêu đâu.

Và Đường chỉ biết cười, nàng không còn suy nghĩ gì nữa. Hải Đường biết mình không đẹp, nàng cũng còn biết cả duyên cớ tại sao mẹ Thái hỏi Đường cho chàng. Đường biết rõ ràng vậy mà nàng không hề phản đối, trong thâm tâm Đường, dù không biết rõ mình có yêu Thái không, nhưng thật thà thì Đường muốn lấy Thái. Phải như tụi chúng chứ? Con Lau lấy Hải, Thu lấy Chử, và Ninh

có Cảnh... Hai người đã lên khỏi con dốc, Thái vụt hỏi Đường:

– Hải Đường này, Đường có thật yêu anh không?

Hải Đường vẫn bước đều, giọng nàng bỗng lạnh như đá.

– Còn anh, Đường cũng muốn biết điều đó.

Thái hơi giật mình. Hải Đường biết Thái đang hoảng hốt trước câu hỏi bất ngờ của nàng, mặt Thái đăm đăm và Đường thấy Thái lớn hản lên, như chàng đã bỏ xa nàng nhiều lắm, và Đường thấy hối tiếc. Chắc hẳn mình là kẻ thua cuộc, kệ, mình biết trước sau còn khổ? Thái bỗng cầm lấy tay Đường bóp mạnh:

– Hải Đường em hiểu anh rồi chứ. Thật tình, bây giờ anh mới cảm thấy yêu

em, anh có yêu em, nhưng.... tình anh đã dành cho Xuân trước. Hải Đường, nếu Đường là anh, Đường cũng không làm thế nào hơn.

Giọng Đường chua xót:

– Biết vậy sao anh còn để gia đình đi hỏi tôi, và chính anh cũng đã đến nhà tôi... Nói vậy chứ tôi không cầu xin tình yêu của ai hết.

Thái đứng dừng lại dưới dốc đồi, rút khăn tay trải cho Đường ngồi. Đường ngồi xuống. Thái cũng ngồi bên Đường, thoạt trông thì hạnh phúc biết bao. Đường thất vọng hết sức... Mình sẽ không nói gì cả, Thái kể lể hết cho Hải Đường nghe về mối tình của Thái và Xuân. Đường không còn thương sót cho ai nữa hết, nhất định tôi phải làm cho ra nhẽ. Anh bỏ tôi ư? Đâu có được, chỉ còn

bốn hôm nữa hôn lễ cử hành. Nhất định mình sẽ thắng con Xuân, nó không thể cướp giật Thái được. Tự ái và lòng kiêu hãnh của một đứa con gái bùng dậy làm Đường muốn nổi điên. Dù lấy nhau Thái không hề yêu nàng, có thể Thái thù hận, khinh ghét nàng. Cần gì, miễn là mình có lấy chồng như con Lan, con Thu, con Ninh. Đường cố lấy giọng thật tàn nhẫn:

– Tôi ấy, tôi báo động cho anh biết là tôi không có ý kiến gì cả, tôi chỉ biết bà mẹ anh đi hỏi tôi cho anh, ngoài ra, tôi vô thẩm quyền.

Thái dè dặt:

– Anh biết rồi. Đường sẽ khinh anh lắm. Đầu tiên anh tưởng có thể quên Xuân được, anh đã làm... Đường ạ, anh biết mẹ anh còn mắc gia đình em một số nợ lớn.

Đường đỏ mặt:

– Anh coi chừng lời nói một tí, đừng làm tôi phải khinh anh quá sớm.

– Không phải ý anh như vậy, Đường hãy nghe anh..

Không còn chịu đựng được nữa, Đường ôm mặt khóc nức nở. Thái ôm vai Đường, nàng nép mặt vào ngực Thái. Chưa bao giờ Đường được như thế này, nàng run rẩy trong tay Thái:

– Anh Thái, em cũng biết yêu chứ, anh độc ác lắm. Yêu em đi, Thái.

Thái hôn dịu dàng lên trán Đường, buông tay Đường ra rồi nhìn nàng trìu mến ;

– Giá anh gặp em trước Xuân, chắc anh không còn yêu ai được nữa.

Đường tủi thân, lau nước mắt, hai người ngồi im lặng như vậy rất lâu. Cho đến khi mặt trời đã vào sâu trong núi, Thái dìu Đường đứng dậy:

– Mình phải về chứ em?

Hải Đường run nhẹ trong tay Thái:

– Anh Thái, em muốn biết...

– Muộn mất rồi em ạ, Xuân có thai, em phải giúp anh.

Hải Đường thấy người lão đạo như chực té. Mình đã thua cuộc mất rồi và bây giờ Xuân có lý hơn nàng. Đường nấc lên ngồi xuống cỏ.

– Anh về đi.

Thái vẫn đứng im lìm, bóng chiều đã đi gần hết trên mặt chàng và trông Thái như một bức tượng. Gió bỗng lao xao

trên các ngọn thông, Đường chợt nghe và chợt thấy dịu dàng. Đường không ngờ mình có thể bình tĩnh mau được vậy. Đường đứng dậy cầm tay Thái, giọng êm như vợ hiền:

– Chúng mình phải về thôi, anh ạ.

*

Đồng hồ gõ bốn tiếng, Hải Đường vẫn còn nằm vùi ở trên giường, nước mắt còn đọng ở vành mi. Buổi chiều nàng đã khóc rất nhiều, thì ra chính nàng đã yêu Thái, chắc tình yêu đã tới từ lâu, vậy mà trong bao nhiêu ngày Hải Đường cứ ngỡ rằng mình lấy Thái là do sự sắp đặt của số mệnh, của gia đình. Một lúc sau Đường trở dậy ra ngồi ở bàn phấn trang điểm qua loa.

Buổi chiều này là buổi chót của Thái và Xuân ở tỉnh lỵ này, con tàu sẽ rời ga lúc năm giờ ba mươi lăm phút. Thái và Xuân có hẹn nàng gặp nhau ở quán nước trong sân ga. Mĩa mai thay, chính Hải Đường là người sắp đặt cuộc bỏ trốn của hai người. Cả hai gia đình hoàn toàn không biết gì cả và vẫn sửa soạn đón tiếp một tiệc cưới linh đình. Đường chọn bộ áo quần lụa đen, từ lâu nàng vẫn giấu kín dưới đáy rương bởi thứ hàng không hợp với khổ người của nàng. Hải Đường lục cuốn vở may hồi còn học trung học, cuối năm đệ ngũ, tìm bộ quần áo trẻ con mà nàng đã chiếm hạng nhất trong một kỳ thi nữ công ra gói cẩn thận. Bà Học đang ngồi trên chiếc ghế mây sát cửa sổ nhìn lơ đãng lên bầu trời, thấy Đường, bà nói:

– Đi đâu vậy con, trời dầm mưa lắm đó.

– Dạ con ra phố có chút việc...

– Hai hôm nay thẳng Thái không tới, mà có gặp không?

Đường giật mình:

– Dạ, con vừa đi với anh ấy chiều qua.

– Ừ chúng mày cũng gồm lắm.

Bà Học nhìn con gái tủm tủm cười, thừa dịp Đường chào mẹ rồi đi ra cửa.

Nàng gọi xe bảo về phía ga, Thái và Xuân còn đợi nàng ở quán, lúc đó đã năm giờ hai mươi. Xuân kéo ghế cho Đường ngồi sát bên mình suýt xoa:

– Chúng em đợi chị lâu quá.

Thái nhìn Đường ngập ngừng:

– Anh tưởng em không đến?

Đường nhìn cả hai mỉm cười, nụ cười chính Đường cũng không hiểu nổi vui hay buồn, có đúng hay không đúng lúc. Xuân tránh cái nhìn của Đường. Đường tò mò cúi xuống nhìn phía bụng Xuân. Xuân ngượng ngập. Tự nhiên Đường cảm thấy thương Xuân như Đường đang thương chính mình.

– Chị Đường, xin chị thương em, em không còn cách nào để xa anh ấy nữa.

Xuân đã khóc nức nở, ôm lấy Đường xin lỗi và tạ tội với Đường mấy hôm trước đây. Chúng em yêu nhau, chị Đường, em tin chị không nỡ chia rẽ chúng em, còn đứa nhỏ nữa. Chúng em yêu nhau.. câu nói của Xuân làm Đường chột nhận thấy tất cả sự đờn đau, hờn tủi dồn xô lại, mình không còn cần thiết nữa, nên ra ngoài vòng. Nhưng Đường yêu Thái, em yêu anh. Hải Đường thấy tia mắt Thái,

vẫn đầm ấm, đôi môi nuông chiều, và Đường lại muốn khóc. Thật kỳ, Đường ơi, mày hãy gắng lên, sắp kết cuộc rồi đó.

– Em uống gì? Hải Đường.

– Thôi sắp đến giờ tàu chạy rồi, anh nên đưa Xuân lên tàu đi.

Đường giúp Xuân xách chiếc sắc nhỏ nhưng Thái đã dành lấy:

– Chúng tôi chỉ có chừng này hành lý, nhưng kỷ niệm thì nặng lắm, mang sao nổi, chúng ta để lại cho chị Đường một nửa và nhớ phải không Xuân?

Xuân mỉm cười buồn, trông Xuân như muốn khóc. Ở đây còn mẹ, phải rồi, Xuân đi bỏ mẹ lại, còn Đường. ở lại với mẹ. Ờ hay, sao như cả Đường và Xuân cùng khóc? Mày đâu có thương con Xuân, mày dối đày Đường. Thái có

cầm tay Đường lúc tàu sắp chạy. Đường ôm bàn tay này về làm kỷ niệm đây, anh Thái. Xuân nói với theo, tiếng chơi với yếu đuối:

– Chị Hải Đường, chúng em nhớ chị hoài hoài...

Còn lại một mình, Đường đếm từng bước lẻ loi trên đường về. Chiều hôm có gì mà buồn lạ lòng, mắt Đường cay cay nhưng chắc chẳng còn khóc được nữa. Đi một đoạn, Đường bắt gặp Ninh đang song song với Cảnh ngược lại phía mình. Hai người đều chào và Ninh hỏi:

– Anh Thái đi rồi à?

Đường tái mặt, con nhỏ mất dạy này nó đã biết tất cả. Đường muốn tát nó một tay. – Mày tưởng mày níu được thằng Cảnh là hơn tao sao? Đồ khốn,

coi chừng. Nụ cười của Ninh bỗng dịu xuống. Đường cảm thấy mình bé bỏng lạ thường, Cảnh vẫn nhìn Đường xoi mói. Đường đáp không kịp thở:

– Đi rồi.

– Tối em lại chị, em có chuyện muốn nói.

Đường chưa muốn về nhà vội, nàng đi dọc theo bờ sông. Bất chợt Đường thấy một người đứng quay mặt vào bức tường đáng hao hao giống Thái. Vô lý. Đường vừa thẹn vừa tò mò. Con tàu chắc đã bỏ xa thành phố rồi. Đường đưa khăn chùi mắt, nguyên rửa mình:

– Ngu ơi, đồ quân tử Tàu.

Và nàng bỗng tiếc Thái rạo rức.

MỘT CÁI CHẾT DỊU DÀNG

Buổi chiều đến tự lúc nào tôi không hay biết. Tôi đã ngủ một giấc khá dài. Khi tỉnh dậy, cuốn sách còn úp trên mặt và chiếc khăn mùi xoa đã khô, loang lổ những vết lệ. Không biết là tôi đã ngất đi hay đã ngủ một giấc no đầy. Buổi trưa, khi ăn cơm xong, tôi đã tiếp Tịnh trên căn phòng nhỏ này, và khi nghe Tịnh hốt hoảng báo tin Hoàng đã bị thương, hiện đang nằm ở bệnh viện, tôi chỉ kịp gục đầu vào vai Tịnh mà khóc,

khóc vốn vã, ray rứt, khóc dai dẳng như bị một điều gì quá oan ức, oan ức đến độ không còn có thể có ai bảo lãnh, phân minh hộ được.

– Anh Hoàng bị thương rồi Lê ơi.

Lúc Tịnh nói, khuôn mặt nó cũng đầm đề nước mắt. Tôi không đưa Tịnh xuống lầu như mọi khi. Tịnh về một mình, và tôi hiểu rằng trên đường về hẳn Tịnh cũng sẽ khóc một mình, và lúc Tịnh trở về căn nhà quen thuộc sẽ có cả nhà cùng khóc. Còn tôi, tôi không thể tâm sự với ai, chia sẻ với ai nỗi lo lắng này.

– Anh ấy còn nằm phòng lạnh, chưa biết ra sao. Chưa vào thăm được đâu.

Giọng Tịnh run run, và sau câu nói đó, rằng nó cắn chặt.

Lúc sau đó, tôi ngồi yên lặng như một tượng đá, mắt tôi mở lớn nhìn ra cửa sổ. Nắng vàng rực đỏ chói chang trên những mái tôn xanh màu chì, những mái ngói ẩm mùi đất. Không có một cành cây nào cho tôi dựa vào bóng mát. Trưa yên lặng và sừng sốt. Tôi ngồi như thế, mặc cho nước mắt chảy liên miên, mặc cho thân thể mệt mỏi gục xuống. Tôi lười biếng cả việc với tay đóng cánh cửa sổ lại, và cứ như thế, tôi mở cuốn sách học úp lên mặt, trôi nổi trong lòng buồn khổ, lo lắng. Làm sao nhìn thấy khuôn mặt chàng, làm sao cầm lấy bàn tay chàng. Cuộc tình tới đây là kết cuộc rồi sao? Không thể như thế. Nhưng làm sao tôi chiến đấu một mình được, tôi không còn đủ sức chống lại cơn buồn ngủ, cơn mê sảng đang kéo đến vây kín. Và tôi trôi vào trong cảm giác đau đớn tê liệt, tôi mất hút, biến mất trong tâm tưởng.

Ánh nắng đã lệch nghiêng những vệt dài phía mé giường, tôi không đoán được thời gian này là lúc nào nữa. Chiếc đồng hồ dưới nhà như vừa dội lên những tiếng kêu, tôi lẩm bẩm đếm theo rồi bỏ dở nửa chừng, ba bốn tiếng, hay năm sáu tiếng gì đó, tôi không bắt kịp. Nhưng những tiếng ngân nga của kim khí như loảng vào đầu tôi và dội mãi dội mãi. Tôi dụi mắt mấy lần, nhìn vào những vệt nắng uể oải im lìm trên mặt nệm và ao ước được im lìm, ngã ngốn như thế.

Bây giờ tôi không thể nằm xuống được, và cũng không thể bỏ ra khỏi căn phòng này. Tôi muốn được yên lặng nghĩ tới chàng, yên lặng tưởng tượng khuôn mặt của chàng. Anh Hoàng, tại sao lại như thế được. Mới ngày nào đó, ngày nào đó, còn như hôm qua, hôm kia, anh đi vào Thủ Đức. Hai tháng rồi gần

An-pha, bốn tháng chia ngành, và chín tháng mãn khóa. Còn nhớ những lần anh được phép ra khỏi trại sau hai tháng rưỡi, mỗi chiều Chúa nhật. Anh tới bằng một chiếc xe tắc-xi, và nằm trên gác em cũng đoán ra được vì tiếng mở cửa xe vội vàng, tiếng đóng cửa xe nóng nảy. Lúc đó em mở cánh cửa sổ phía trước lầu nhìn xuống, thấy anh trong bộ đồ vàng, vai đeo an-pha tung tăng hai con cá lội.

Còn quên, có những lần anh còn lúng lảng biểu chương nữa chứ. Và em như được một sức mạnh nóng bỏng đẩy tràn xuống cầu thang, ra giữa phòng khách và mở tung hai cánh cửa lớn.

Đáng lẽ ra, em phải nằm gọn trong hai cánh tay anh dang ra mừng rỡ. Nhưng em kịp dừng lại, và anh ôm một khoảng cách to lớn giữa chúng ta. Hai nụ cười,

bốn mắt nhìn sôi bỏng, mừng rỡ đến tê dại, rồi thôi, sau đó yên lặng ngồi đối diện nhau ở ghế xa lông. Tình yêu chỉ có thế, đến như thế và dừng lại. Anh không thể tiến tới, em cũng không bước xa hơn, vì giữa chúng ta còn sự hiện diện của gia đình, của ngưỡng ngừng e thẹn. Giữa chúng ta còn sự tinh khiết thần thánh, còn tình yêu của tuổi nhỏ, còn đầy mơ mộng của những lần bàn tay đưa hờ trên mái tóc. Phải không anh?

Vậy mà sao chuyện đó có thể xảy ra sớm sủa đến như thế. Hai tuần trước đây sau khi trả an-pha để găng lon chuẩn úy sau khi dự lễ mãn khóa, anh đã nôn nao trở về Sài Gòn, đã nôn nao tìm tới nhà em, và chúng ta đã đi chơi, đã sung sướng bàn định về tương lai...

Làm sao em quên được, trước ngày

anh đổi đi nhận nhiệm vụ mới, buổi tối anh đã ở lì nhà em đến nỗi cha mẹ phải ngạc nhiên.

– Sao thằng Hoàng dạo này siêng tới vậy?

Em cười lỏn lẻn, sung sướng. Biết trả lời sao với ba mẹ? Trời ơi, em không thể nói với ba mẹ: Con yêu anh ấy, con yêu anh Hoàng lắm. Như chúng ta định thì tiếng đó chỉ nói tới khi ba mẹ gọi em ra: Con có bằng lòng không, và em đỏ mặt bỏ chạy.

Còn vụ Thụy nữa, chưa tới lúc em phải trả lời, trước khi Thụy mang trầu cau đến thì chuyện chúng mình cũng đã tỏ rõ. Sẽ có một người đau khổ vì một chuyện sang ngang. Anh không ích kỷ gì và cho em thương xót một chút về cảm tình người tới chậm. Cả tuần lễ nay em

mong chờ tin anh, chả có gì hết ngoài bức điện tín báo tin anh đến nơi, lời hứa hẹn những lá thư dài sắp viết, và rồi cuối cùng tin của Tịnh mang đến. Thế là hết, là chấm dứt mối tình của chúng ta, phải không anh Hoàng?

Tôi vừa nghĩ gì vậy, vừa gọi tên ai đó? Phải rồi, tôi vừa gọi tên Hoàng. Hoàng là màu vàng, và màu vàng bạc ác, thê thiết đang dần lui theo những vệt nắng. Hãy giữ lại cho tôi chút nắng mong manh trên thành cửa sổ kia. Lạy trời, đừng để chàng sắp tắt như giọt nắng dừng dừng kia, đừng tàn ác lúc mặt trời lặn, đừng bất nhân như súng đạn, gươm đao. Một thằng bạn của anh, nó đã ra trường nó đã đánh trận, nó thường nói:

– Chỉ đợi lúc sáu giờ sáng, đến sáu giờ sáng, giờ thắng cả tử thần.

Vậy mà sao mặt trời lên đem bao hy vọng rồi mặt trời tắt. Không, tôi phải chiến đấu, Hoàng phải chiến đấu, tôi chiến đấu trong từng chút hy vọng mong manh, Hoàng chiến đấu trong từng mạch tim, nhịp thở. Bây giờ chàng nằm trong phòng lạnh, yên lành, mắt hiền từ muốn ngủ. Chàng sẽ không mở mắt đâu khi mặt trời chưa ló dạng.

Chưa vào thăm anh ấy được đâu. Tiếng nói của Tịnh như một lời vang lập mãi trong đầu tôi. Sau giấc ngủ tôi muốn khóc, muốn được bông bột khổ sở, nhưng sự đau đớn đã chìm sâu, và len lỏi dịu dàng, thân ái trong da thịt. Nhưng sao trong đầu óc tôi bỗng lớn vờn những ngọn nến, rồi chiếc quan tài màu đỏ những chiếc áo vàng gõ mõ tụng kinh.

Tôi cố xua đuổi những hình ảnh ghé rợn đó ra khỏi đầu. Nhưng nó như một ám ảnh, muốn nhập vào đầu óc tôi lúc nào chúng cứ tự do. Tôi lại bật khóc, bật khóc được khi nhớ tới một buổi chiều, một con đường, những hàng cây, và tôi gần gũi bên chàng. Lúc đó tôi nghĩ tới ngày tôi sẽ là vợ của Hoàng. Tôi sẽ là một bà nội trợ giỏi. Những bữa cơm, những buổi tối ngọt ngào hạnh phúc, và nữa, tôi sẽ đẻ những đứa con, những đứa nhỏ sao giống khuôn mặt chàng như đúc. Và tôi không ngừng tưởng tượng và bật cười; chỉ nghĩ tới một đứa nhỏ giống Hoàng như đúc, nó mặc cái bộ pi-da-ma giống chàng, đi lui đi tới trong nhà, tay chấp đằng sau lưng, nó là chàng thu nhỏ lại. Tôi cười lớn. Hoàng chăm chăm nhìn tôi:

– Cười gì đó em?

Tôi lắc đầu.

– Em xấu lắm.

Hoàng nói, và tôi đỏ mặt sung sướng.

Bây giờ nhờ nó, tôi bắt đầu khóc được rồi. Ráng chút nữa, chút nữa thôi, tôi sẽ bình tĩnh trở lại. Và tôi sốt sắng đứng dậy mặc áo đi tới nhà Hoàng Không biết lúc này Tịnh đang làm gì, đã hết khóc chưa? Nhưng tôi phải gặp nó, gặp nó trước khi gặp Hoàng.

Tôi bước ra khỏi nhà vừa lúc tia nắng nhợt nhạt cuối cùng vừa lặn trên ngọn cây, lặn bùng lên rồi tắt lịm.

Tôi bỗng thấy tim mình nhói lên, một niềm đau nhức nào đó, của một người nào đó, liên cảm tới tôi, rồi cũng chìm ngấm. Một ngày đã qua, một buổi

chiều nữa đã đến, và tôi, một thay đổi nữa đã bắt đầu...

*

Ba tôi đưa tờ báo lên cao, che kín cả khuôn mặt. Có lẽ ông đang đọc xuống khuôn chót của tờ báo. Tôi muốn nhìn thấy khuôn mặt của ba tôi lúc đó để đoán thử xem ông đang nghĩ gì. Tiếng me tôi hỏi:

– Có gì lạ không ông, coi, có trận nào đánh to không?

– Lạ, đàn bà ưa hỏi thăm chuyện đánh nhau làm chi vậy?

– Lãng nhách, có tờ báo, một mình lúi húi coi, thì được đi, cả mấy tờ báo cũng ôm đồm lấy hết, không biết tin gì

mà chăm thế. Đọc cả cái bố cáo, cái tin mừng...

Ba tôi ngừng đọc báo, nhìn me tôi cằn nhằn rồi cười cười. Tính ông ôn hòa:

– Ủ, đi chơi cũng rên, ở nhà cũng rên, thôi chớ bà. Vợ chồng già rồi, con cái nó cười cho. Sắp có rể rồi đó.

Tôi đang chăm chú nhìn cái cảnh êm đềm của gia đình bỗng giật mình. Ba tôi vừa nói câu gì vậy? Sắp có rể. Tôi à lên một tiếng nhỏ rồi thu mình ngồi yên. Me tôi nói:

– Sao con Lê nó ngồi buồn như bụt vậy cà?

Tôi mỉm cười nhìn me tôi: Buồn mà như bụt được thì tôi là người sung sướng nhất trần gian rồi, lòng tôi sẽ thoải mái

biết bao nếu tôi được khuôn mặt nhân ái như bụt.

Buổi chiều tôi tới nhà Tịnh, không gặp Tịnh, con bé đã lót thót một mình xuống bệnh viện Cộng Hòa rồi. Tôi gặp bà cụ đang ngồi đọc kinh trước bàn Phật. Tôi đứng yên lặng rất lâu sau lưng bà.

Khuôn mặt tượng Phật hiền hòa và nụ cười làm tôi cảm động muốn khóc.

Trong lúc đau đớn, lo lắng, và hy vọng, người ta mới thấy tôn giáo là cần thiết. Tôi nghiệp cho tôn giáo, hình như tôn giáo chỉ để cho con người nương tựa, lợi dụng. Nhưng dù sao cảnh một cụ già ngồi bệt xuống đất, cầu nguyện cho một đứa con đang nằm ở bệnh viện cũng gây một hình ảnh đẹp đẽ, cao quý.

– Bà ấy à, suốt ngày chỉ tụng kinh, đi chùa. Bà ấy hiền như bụt.

Hoàng thường nói về mẹ với tôi như thế. Và đây là lần thứ nhất tôi nhìn rõ khuôn mặt bà cụ.

Những lần trước, tôi chơi với Tịnh, hình như tôi bị mặc cảm yêu thương Hoàng, chia sẻ mất tình thương mến nơi Hoàng, tôi thường tránh mặt bà cụ. Nếu chẳng may gặp, tôi chỉ lí nhí một câu: Chào bác ạ, rồi tót lên gác với Tịnh. Lúc đứng đây, phía đằng sau lưng người sinh đẻ ra Hoàng, lòng tôi bỗng có một cảm giác ấm cúng thân tình.

– Em làm dâu nhà anh được đó.

Khi bà cụ tụng kinh xong quay lại:

– À cháu. Cháu ngồi chơi, đợi bác tí.

Bà cụ thay cái áo tràng màu lam, nặng nề bỏ cặp kính xuống. Mắt bà cụ đỏ hoe, và khuôn mặt cố gắng giữ bình tĩnh:

– Cháu tới tìm Tịnh?

Tôi lí nhí trong miệng dạ vâng, bà cụ nói là nó đi thăm anh nó rồi. Rồi bà hỏi tiếp rằng cháu biết Hoàng bị thương chưa? Tôi nói dạ biết và đứng yên rơm rớm nước mắt. Tôi cố giữ lăm mới khỏi bật khóc trước mặt bà cụ. Tôi muốn hỏi thăm xem bệnh tình của Hoàng ra sao, nhưng tôi không có can đảm. Ngồi nói chuyện với bà cụ một lát, tôi cáo từ ra về.

Lúc đó trời vừa xuống tối. Tôi đi bộ một đoạn rồi leo lên chiếc xe xích lô. Lúc đó không hiểu sao tôi buồn ngủ lạ lùng.

Nhưng lúc này ngồi đây tôi lại không buồn ngủ chút nào hết. Tôi cũng sợ phải nằm một mình lúc này nữa. Tôi ngồi nán lại ở phòng khách xem ba mẹ tôi nói chuyện. Ba tôi đang đọc tới một đoạn nào đó và đọc cho cả nhà nghe. Thằng Bi,

con Ly ngồi chồm hổm dưới gạch bông, chúng xem một cuốn sách hình, và cũng như tôi, chúng không chú ý tới lời ba tôi đọc.

Tôi ngồi nhắm mắt như thế rất lâu và không biết ba mẹ tôi nói gì. Cho tới lúc tôi nghe mẹ tôi gọi:

– Này Lê.

Tôi mở mắt, ngồi lại ngay ngắn:

– Thưa, mẹ gọi con.

Me tôi vui vẻ:

– Ủ chiều con đi đâu về đó. Coi con có chuyện gì buồn.

– Dạ sắp thi, con lo nên vậy, ba mẹ đừng để ý.

Ba tôi bông đùa:

– Ủ, găng thi đậu rồi ba me gả chồng. Gớm, bà nó có thấy không, năm nay nó dám cao hơn bà cái đầu lắm.

Me tôi dầy nấy:

– Con ông ông khen ngoan khen đẹp. Tôi biết ông dòng cao, tôi dòng lùn rồi. Cao cho lắm chỉ tốn vải.

– Ấy, ai nói thấp như bà có lợi vải bao nhiêu, bề ngang của bà gấp đôi chiều cao của cha con tôi rồi đấy.

Tôi nghe tiếng me tôi cười lớn. Me tôi tính tình hể hả, ít khi buồn giận ai. Tính ba tôi lại hay bông đùa, bởi thế gia đình thường thường có không khí vui nhộn. Nói chuyện một lúc, giọng me tôi đứng đắn:

– Ba nó nói cho con Lê nó biết chuyện cậu Thụy đi chứ? Tôi khó nói cho nó hiểu.

Tôi đã hiểu hết, tôi biết ba tôi sẽ nói gì rồi. Chuyện cậu Thụy. Chắc đã có lời chạm ngõ và ba mẹ tôi đang muốn hỏi ý kiến tôi. Dù vậy, tôi vẫn tảng lờ để nghe chuyện. Ba tôi nói:

– Lê à. Con có bằng lòng cái đám cậu Thụy không?

Tôi không ngờ ba mẹ tôi lại dễ dãi trong việc lựa chọn cho con cái tới thế. Tôi thật dễ chịu trong đời sống gia đình. Ba mẹ tôi thương yêu và gây cho tôi biết giữ vững lòng tin tưởng của cha mẹ. Nhờ thế, trong những lần gần gũi Hoàng, tôi có gắng không để mang tai tiếng cho gia đình và tôn trọng sự tin tưởng của ba mẹ tôi.

– Con lớn rồi, và ba tin rằng con của ba khác những người khác.

Tôi cũng biết là ba tôi thương mến Thụy lắm, rất mong tôi được làm vợ chàng. Thụy là một giáo sư, tính tình hiền lành, tế nhị. Nhưng tôi đã có Hoàng, tôi đã chọn Hoàng. Tính tình tôi lại cổ điển, nhiều lúc tôi cứ như là một cô gái xưa, trót đính ước phải nuôi mãi trọn đời. Bởi thế, tôi không thể làm vui lòng ba mẹ tôi được.

Nhưng Hoàng, bây giờ Hoàng đang nằm đó, sự sống chết không biết ra sao? Ba mẹ tôi lo lắng cho tôi, còn tôi thì lo lắng cho Hoàng. Giữa sự giằng co đó, tôi chỉ còn biết khóc, nước mắt tôi trào ra, và tôi mếu máo như một đứa trẻ ;

– Ba, ba tha thứ cho con.

Me tôi là người hốt hoảng đầu tiên. Bà đứng dậy, đi tới ôm lấy vai tôi, dỗ dành:

– Tại sao con khóc, con không thích thì ba mẹ không gả, có thể mà con cũng khóc. Ba mẹ tuy cũ nhưng không phải cố chấp đâu. Ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên..

– Không phải...

– Hay con có thương yêu ai lỡ rồi. Con nói đi, nếu người ta thương con thật tình ba mẹ gả liền, không cần giàu nghèo.

Rồi như đã bằng lòng ngay lúc đó, mẹ tôi quay sang ba tôi:

– Ông có nghĩ như tôi không? Ôi, ai chứ ba mẹ không tham giàu đâu con. Con cứ khai thiệt, ba mẹ xem đám nào, con cái nhà ai...

Giọng nói của mẹ tôi chân thực quá. Nước mắt tôi lại trào ra, và tôi khóc nức nở. Em sẽ khai hết với ba mẹ anh Hoàng nhé. Em đã được lúc nói rồi, nhưng sao không phải là lúc mình phải định. Em sẽ đổ mặt và bỏ chạy vào trong, hoặc bước vội vã lên lầu, vào phòng đóng chặt cửa lại. Và sau đó, thì thầm nói riêng với anh.

Phút ba mẹ bằng lòng lại là lúc anh thập tử nhất sinh ở bệnh viện dù em chưa biết bệnh tình của anh ra sao, em chưa nhìn thấy mặt anh sau lần anh rỏ những giọt máu hồng. Anh Hoàng, anh Hoàng. Tôi lại càng khóc lớn hơn. Ba tôi vuốt tóc tôi y hệt như hồi còn bé:

– Đừng khóc, con gái lớn rồi, cò gì thì nói, khóc xấu lắm.

Tôi ôm chầm lấy ba tôi:

– Con thương anh Hoàng đó ba.

– À thằng Hoàng.

Ba tôi bật cười:

– Ba đoán không sai mà. Có phải cái thằng mặc đồ vàng, chuẩn úy Thủ Đức mới ra lò, tuần trước ngồi lì ở nhà này không?

Tôi gật đầu. Ba tôi tiếp:

– Coi mặt mày hiền lành. Được đó.

Má tôi tiếp theo:

– Cứ gì, miễn là nó thương con thực tình. Thời buổi này ai mà không đi lính. Đi trước khỏi đi sau.

Tôi tái mặt, tự nhiên tôi nghĩ tiếp: Chết trước khỏi chết sau. Tôi ôm chặt ba tôi hơn. Ba ơi, ba. Mẹ tôi gắt:

– Con gái nhón tướng còn ôm ba, không sợ tụi em nó cười cho. Sang đây me.

Tôi dúi đầu vào vai má tôi khóc ngất.

– Chuyện gì vậy, nói cho ba me nghe đi.

Tôi không thể nói cho ba mẹ tôi nghe được. Ba mẹ tôi đang hy vọng một chàng rể tốt đẹp, lành lặn như Hoàng của một tuần lễ trước đây. Hãy khoan làm ba mẹ thất vọng, phải không anh? Phải không Hoàng. Tôi bật khóc lớn, ôm mặt chạy lên lầu. Sau lưng tôi, tôi nghe tiếng me tôi cười nói:

– Con bé nó xấu hổ, coi hay ghê.

Chắc ba mẹ tôi lúc đó ngồi nhắc lại cái thời xa xưa, cái thời ông như thế này, còn bà như thế này. Còn tôi, tôi một

mình trong căn phòng rộng. Tôi dúi đầu vào gối, khóc âm thầm.

*

Suốt ngày hôm nay, tôi luẩn quẩn theo bên chân Tịnh. Tôi hồi hộp, tìm muốn bắt ra theo với cái cau mày, nhíu mắt của Tịnh. Khi tôi và Tịnh xuống tới bệnh viện Cộng Hòa thì chiếc giường của Hoàng đã có một thương binh khác nằm thay vào đó. Còn Hoàng, chàng được đưa vào phòng lạnh ngay từ lúc bác sĩ nhìn thấy thương tích. Một viên đạn trúng bụng, đâm suốt ra đằng sau lưng, một viên khác mắc kẹt gần ống phổi. Từ sáng tới lúc này, vào khoảng ba giờ chiều, tôi không trông thấy mặt Hoàng.

Buổi trưa tôi ngồi đợi ở phía ngoài phòng lạnh để Tịnh trở về nhà dẫn bà cụ vào. Bà cụ đã khóc suốt một đêm, buổi sáng bà muốn kiệt lực. Tôi không được phép vào trong phòng lạnh để gặp Hoàng. Ngồi ở băng ghế gỗ lòng tôi bồn chồn khó tả. Tôi đi quanh phía các cửa sổ bằng kính đóng kín và nhón gót nhìn vào. Nhiều bệnh nhân nằm im lìm, trắng toát trên những dãy giường và tôi không thể đoán ra Hoàng nằm về phía nào, ở đâu. Nắng vẫn vàng rực trên sân cỏ xanh, và tôi lẩn thẩn đi về phía một gốc cây ngồi bệt dưới bóng mát. Lúc này Hoàng đang mê man, chắc chàng không còn biết gì nữa hết.

Buổi sáng tôi đã gặp một vị bác sĩ từ trong dãy phòng lạnh đi ra. Tôi theo sát bên dò hỏi và biết được những thương tích của Hoàng.

– Có cụt tay cụt chân không bác sĩ?

– Không, tay chân thì đâu có nguy hiểm.

Tôi nghi ngờ tự hỏi mãi tại sao không mất tay mất chân mà bệnh tình của Hoàng nguy kịch tới như thế? Liệu Hoàng có sống được. Tôi hỏi:

– Thưa bác sĩ, anh ấy có sao không?

Mắt tôi nhòa đi và nụ cười của vị bác sĩ như trong tấm gương ướm sùng nước:

– Không sao đâu, vài hôm ông ấy ra khỏi phòng lạnh, chỉ vài tuần sau là có thể về được rồi.

Mắt tôi vừa chớp sáng và chói rực ánh nắng. Vài tuần nữa Hoàng sẽ về. Lòng tôi reo vui bao hy vọng, nhưng chỉ một thoáng tôi lại tràn ngập âu lo. Hình

như có một linh cảm nào đó, tự nhiên tôi cảm thấy sự tha thiết trong đôi mắt Hoàng nhạt dần và trong không gian những gợn sầu xa cách loang mãi.

Tôi nhìn ra khoảng sân nắng, cỏ vẫn vươn xanh, và ngoài kia xa hơn, vạn vật hình như vẫn muôn đời đã dừng đứng, riêng tư như thế. Cỏ cây có phần của chúng, và tôi, và Hoàng, và mọi người có phần riêng của mỗi người. Nhưng sao lúc này tôi ích kỷ thế, tôi không bằng lòng cả ánh nắng quá rực rỡ, cả màu cỏ quá xanh, cả bóng cây quá im lặng. Những bóng cây này, chớp trong mắt tôi bao hình ảnh kỷ niệm.

Làm sao em không nhớ được, phải không anh? Buổi trưa nắng chang chang của những ngày đầu lên thăm Hoàng ở Thủ Đức. Bao nhiêu người đổ xô về trên một thảm cỏ. Cả lều bạt được cất lên như

một cuộc dựng trại. Chúng tôi tìm một bóng mát để ngồi, xa lánh những cặp biểu lộ thương nhớ quá nồng nhiệt.

Nhưng sao trước những cảnh đó, tôi không thấy khinh ghét hay buồn cười. Người ta hôn nhau trước mặt mọi người. Người ta ngồi lên lòng nhau, che khuất trong những bạt dựng cầu thả, vội vã. Trước đó, tôi đã nghe một người anh họ tả cảnh:

– Mày không lên trên đó thăm được đâu. Trên đó tụi nó tùm lum ra. Con người thật hèn. Chỉ xa nhau có vài tuần, vài tháng đã biến thành súc vật.

Anh cười cười:

– Mà súc vật tìm nhau cỏ mùa chứ cái thứ con người thì...

Tôi đã cho anh ấy đặt bầy dọa tôi,

nhưng khi lên đến nơi tôi mới nhìn thấy cái cảnh vừa thê thảm vừa buồn cười đó. Hình như nhờ cảnh nhộn nhịp xung quanh Hoàng đã bạo dạn hơn, chàng dám cầm tay tôi, nói với tôi những lời làm tôi thẹn đỏ mặt. Nhưng chỉ có tới thế, rồi bàn tay vẫn đan hờ trên mái tóc.

– Em xem, quân cảnh đi lung kỹ vậy mà người ta vẫn qua mặt được như không.

Tôi quay đi:

– Thôi chuyện họ can chi mình.

Đôi mắt của Hoàng lúc đó nhìn tôi như thế nhưng lúc này sao xa vời, chớp nháy những lần sáng báo hiệu biệt ly.

Không, chàng đang nằm trong phòng lạnh và lúc này chàng đang được ngủ một giấc ngủ tuyệt vời. Chắc chàng

chả còn nghĩ gì đâu, chàng là người sung sướng nhất.

Hoàng không nhớ gì nữa hết, chàng quên cả quân trường, cả mặt trận, cả người tình, quên cả cái chết đang đe dọa chàng và chàng cũng chả cần phải nương dựa vào một tia hy vọng nào cả. Mới ngày nào đó mà xem như chừng hôm qua hôm kia, Hoàng sủng sính trong bộ đồ vàng về thăm tôi. Không tưởng tượng được đâu, anh Hoàng. Tôi nhìn lên hàng chữ ở cửa phòng: Phòng hồi sinh. A, ở đây chàng sẽ được cứu sống, sẽ hồi sinh trở lại.

Chỉ thêm chút hy vọng đó, lòng tôi bình tĩnh. Tôi ngồi vuốt ve vạt áo dài màu xanh da trời. Màu sắc dịu dàng đó trôi vào hồn tôi chút bình thản tươi mát. Tôi nhắm mắt, nuôi lớn dần hy vọng.

Một lát sau, hình như có tiếng động nào đó làm tôi giật mình, tôi đã ngủ gà ngủ gật trong mấy phút. Lúc mở mắt, tai tôi nghe tiếng máy bay quân ngay phía trên đầu, và nơi bãi cỏ, chiếc cờ trắng đang bay phần phật trên trụ cột cao. Chiếc cờ đó không biết được kéo lên lúc nào. Tôi ngược mắt nhìn lên bầu trời, hai chiếc trực thăng đang quay tít một chỗ. Tôi vội vàng đứng dậy đi vào phía hàng hiên. Tôi chưa kịp ngồi xuống chiếc băng ghế gỗ, đã thấy một y tá ở trong phòng lạnh đi ra, đảo mắt tìm quanh.

Như linh cảm trước một điều gì đó liên quan tới tôi. Tôi đi tới trước mặt người y tá?

– Có phải cô là người thân ông Hoàng?

– Vâng.

– Còn ai nữa không?

– Dạ, mẹ anh ấy và em gái anh ấy sắp vào.

– Vậy cô là gì?

– Dạ, tôi là em họ.

Người y tá nhìn tôi ngập ngừng. Tôi vội vã:

– Thưa ông...

– Ông ấy đang hấp hối.

Thôi rồi, cả bầu trời đầy nắng vàng bỗng tắt ngúm, những vòng sáng quay trước mắt tôi một thoáng rồi tối đen. Nơi dòng chữ Phòng hồi sinh đã chập chờn những ngọn nến. Tôi bước bừa lui lại đằng sau và ngồi bệt xuống chiếc ghế gỗ. Tôi không biết phải làm gì lúc đó, cả người tôi như trôi vào một giấc mơ nào

đó mà cảnh trí gần như ở nơi địa ngục. Không, anh ấy nằm ở phòng hồi sinh kia mà. Tôi mở lớn mắt. Tôi nhìn được rõ dòng chữ trên cửa kia rồi. Tôi đứng bật dậy:

– Ông cho tôi vào thăm anh tôi một tí, tôi van ông.

– Không được, phòng này cấm hẳn thân nhân vào.

Tôi không nghe anh ta nói gì, tôi đẩy mạnh cánh cửa kiếng chạy ừa vào trong. Tôi phải nhìn thấy mặt chàng, bất cần. Luật lệ, ôi, có thứ luật lệ nào phải chiến tranh, phải chết chóc như thế này ! Đồ sát nhân. Tao sẽ giết mày. Nhưng tôi sẽ giết ai? Hoàng đã giết ai? Chàng vừa nhận lệnh vào quân trưởng, vừa mẫn khóa, chưa sử dụng một viên đạn nào để giết người. Tại sao, tại sao?

Tôi phải chạy mau hơn nữa. Người y tá đang chạy theo đằng sau tôi, hẳn sẽ kéo tôi lại, lôi tuột tôi và đuổi ra khỏi cửa. Tôi không gặp Hoàng, sẽ không bao giờ gặp Hoàng. Đâu có được, ai cấm tôi nhìn mặt người tình, chứng kiến cái chết của người tình. Ôi, đồ sát nhân, người ta là đồ sát nhân. Tôi cũng sẽ là kẻ sát nhân được lắm chứ. Tôi đang thù đây. Thù hận đang bốc đầy người tôi đây, và tôi chạy tới.

Giường thứ nhất, giường thứ hai. Tôi gặp những khuôn mặt lạ lùng, những xác chết từ đời nào còn nguyên vẹn. Không ai huồn để ỷ sự náo nhiệt của tôi. Mọi người im vắng, buồn cười trong sự rối ruột từng bụng của tôi. Qua thêm một dãy nữa, một dãy nữa.

Đây rồi. Chắc chắn là Hoàng. Chàng nằm đó. Mắt nhắm kín như đang ngủ.

Miệng chàng như đang cười, đang chờ đợi, chào đón tôi vậy kia. Tại sao người y tá bảo chàng đang hấp hối? Tôi cầm lấy bàn tay Hoàng. Tay anh mát lạnh. Tôi vạch tấm drap trắng nhìn chàng nằm. Sao anh không mặc bộ áo màu vàng, và cả biểu chương, cả hai con cá lội trong vũng nước đen, lông lánh ánh mặt trời vàng đầu rồi, cả cái lon chuẩn úy dấu hiệu vừa mới ra trường? Ai mặc cho anh quần áo màu xanh bệnh viện? Và tại sao anh vào nằm đây ngủ. Anh Hoàng, em đây, em đây này. Tôi gục xuống ngực Hoàng, chàng không còn ngực nữa, ở đó đã thay thế một lớp băng dày cộm, sục nức mùi thuốc. Anh Hoàng. Mở mắt nhìn em. Ba mẹ đã bằng lòng rồi. Chúng mình làm đám cưới ngay anh nhé. Đừng chết. Anh Hoàng, anh Hoàng ơi đừng chết. Tôi bật khóc từ bao giờ. Ba nói: A, cái thằng Hoàng, ba biết ngay mà, cái thằng ngồi lý

cho tới gần nửa đêm phải không? Ba biết rồi, mẹ biết rồi. Tại sao anh chết. Anh đừng chết như vậy mới phải, mới yêu em chứ.

– Cô... xin mời cô ra ngoài một lát, bác sĩ sắp vào.

– Ông ơi, ông đem anh tôi đi đâu nữa.

– Ông ấy chưa hề gì đâu. Để tôi mời bác sĩ.

Tôi không tin. Tôi cầm lấy tay Hoàng, sờ tay vào cổ Hoàng. Hơi lạnh của phòng lạnh đã ướt mát da thịt chàng rồi. Người y tá đẩy tôi ra khỏi phòng trước khi một vị bác sĩ đi vào cùng mấy cô y tá.

Tôi ngồi bệt xuống ghế và nhìn theo họ. Tôi lại chớm hy vọng. Nơi này là phòng hồi sinh, chả để cứu những người

chết đi được sống lại là gì. Và tôi thu hai tay vào vạt áo, ngồi ngóng ra cửa, chờ đợi Tịnh đến.

Chỉ một lát sau, Tịnh dìu bà cụ đi vào. Tôi cố lau sạch nước mắt nhưng không giấu được Tịnh nữa. Vừa nhìn thấy khuôn mặt tôi, mặt Tịnh tái nhợt, không nói ra lời, mắt trắng bệch nhìn tôi.

– Bác sĩ vừa vào. Tôi đưa tay chỉ vào trong.

Bà cụ nặng nề ngồi xuống cạnh tôi. Và mọi con mắt đều đổ dồn vào phía cửa.

Bác sĩ đi ra trước nhất, rồi đến hai cô y tá. Tôi đứng bật dậy:

– Thưa bác sĩ...

Bác sĩ khẽ lắc đầu. Xong rồi. Tôi nấc

lên. Chỉ chờ có thế, bà cụ và Tịnh khóc òa, chạy nhào vào phía cửa.

– Không được.

Viên bác sĩ vội lùi Tịnh lại, hai cô y tá đã giữ chặt lấy bà cụ. Nhưng bà cụ không còn kể gì nữa hết. Bà vùng vẫy, khóc lóc, van xin:

– Tôi lạy ông, lạy ông cho tôi nhìn thấy con tôi, nhìn thấy nó lần cuối.

– Lát nữa đem xuống nhà xác cụ mới gặp được.

– Không, cháu cản cở lạy ông. Bà cụ khóc nức lên, Ông làm ơn làm phúc.

– Nhưng bà khóc la um sùm như thế bệnh nhân làm sao nằm yên được, lát nữa đi.

– Cháu lạy ông, cháu lạy ông..

– Hai cánh cửa kính đã đóng lại. Hai cô y tá đã dìu Tịnh và cụ ra phía ngoài hiên. Hai mẹ con ôm chầm lấy nhau khóc ngất.

Tôi đứng yên lặng nhìn bà cụ và Tịnh. Lạy ông, cho tôi nhìn thấy mặt con tôi, lạy ông. Ôi, đồ sát nhân. Người là sát nhân chứ còn ai. Danh nghĩa, danh từ nào sao cũng đẹp đẽ, hạnh phúc thế, cả cái chết cũng thật hạnh phúc. Còn người sống, người sống thì... Tôi không thể khóc như bà cụ, như Tịnh. Tôi vừa trông thấy Hoàng, không còn một sự phiền não, nào vương vất trên khuôn mặt chàng hết. Cả nụ cười mà tôi tưởng tượng là chàng chờ đợi. Không Hoàng đã đi vào cái chết một cách dịu dàng, thoải mái. Chàng chưa cầm súng giết ai, súng đạn đã giết chàng, còn có cái chết nào dịu dàng hơn.

Chiếc cờ trắng vẫn còn phấp phật trên cao, nền trời xanh điểm những đám mây trắng nổi. Tôi hình dung ra những cuộc đời bên trong và bên ngoài bệnh viện. Ở đâu lúc này cũng đầy hy vọng, cũng đầy thất vọng. Cỏ cây có phần của nó, con người có phần của con người. Cái chết của Hoàng liên lụy tới tôi, tới Tịnh, tới bà cụ và còn bao người nữa, nhưng mỗi người đều có phần của khổ của mình, làm sao dung hòa lại, chia sẻ đồng đều được.

Tịnh dìu bà cụ ngồi yên trên ghế, quay lại vừa hỏi tôi :

– Anh ấy đi từ bao giờ?

– Vừa mới xong.

Bà cụ hỏi hỏ, cái gì. Xong bà lại thút thút khóc. Tôi nói với Tịnh là tôi vừa vào

gặp Hoàng xong. Bà cụ kêu lên:

– Hả, chị vào được. Tại sao...

Tôi cầm chặt tay bà cụ. Tôi ra hiệu cho Tịnh phụ với tôi giữ chặt lấy bà cụ khi cánh cửa mở, và hai người y tá đang khiêng cái băng ca đi ra. Không cần hỏi tôi cũng hiểu người nằm trên đó là ai rồi. Bà cụ khóc lớn, gọi tên con liên hồi. Tiếng bà đau đớn đòi đoạn như đang tự xé từng khúc ruột. Tôi cùng Tịnh dìu bà cụ theo chiếc băng ca đi về phía nhà xác.

*

Ra khỏi bệnh viện Cộng Hòa, tôi như người mất hồn. Buổi chiều xuống tự bao giờ và trời bỗng mát lạ. Người tôi như đã toát hết mồ hôi và nhẹ nhõm. Những làn gió phe phẩy làm tôi cảm thấy lạnh thấu

xương. Tôi leo lên một chiếc tắc xi, nói hướng cho tài xế chạy về nhà.

Người đang đợi tôi ở cửa là mẹ tôi. Nghe tiếng xe đỗ bà đã chạy băng ra, dáng lịch bạch. Vẫn dáng điệu lịch bạch buồn cười đó nhưng tôi không đủ sức để tưởng tượng ra điều buồn cười nữa. Tôi rã rượi trong tay mẹ, tôi đi vào nhà:

– Con, con làm sao thế. Sao buổi trưa không về. Con thật là hư, thiếu điều ba mày đi báo nhà chức trách.

– Ba con đâu rồi mẹ?

– Ba mày đi kiếm rồi. Chắc tới nhà mấy con bạn của con. Mà sao mặt mày con tái mét vậy. Lê, có chuyện gì con nói cho mẹ biết. Nhìn con vậy mẹ khổ lắm.

Mẹ tôi dìu tôi ngồi xuống ghế sa lông, tự tay rót cho tôi cốc nước lạnh. Uống đi

con, me tôi đỡ tôi như trẻ nít,

Tôi không thể không liên tưởng tới hình ảnh lúc này ở khu nhà xác. Xác Hoàng chưa tắm liệm và me của chàng, Tịnh, cùng một số bà con đang khóc lóc kể lể. Nhưng sao Hoàng vẫn nằm yên lặng giữa tiếng khóc của mọi người, Nét mặt vẫn bình thản, chàng coi sự chết như tìm tới một sự tốt đỉnh của hạnh phúc.

– Anh là lính con cá, sống tung tăng thì chết cũng phải tung tăng. Giả dụ anh chết em có khổ không?

– Sao lại không ?

– Vậy thì anh chết chắc hạnh phúc lắm. Tại sao người ta sợ chết chứ. Sao không sống tin tưởng và dọn mình cho cái chết như đi tìm một thứ hạnh phúc mới?

Đó, chàng lính non, hai vai vừa đeo hai con cá, đã được chết trong một hạnh phúc tuyệt diệu. Biết đâu trong lúc sống, Hoàng đã dọn cho mình một cái chết và cái chết nào đã tìm đến với chàng cũng tới trong hạnh phúc.

– Lê, con làm me sợ quá. Con nhìn cái gì thế.

Tôi đang nhìn trong không gian, những ngọn nến sáng lung linh và cổ quan tài màu đỏ. Tôi bật cười khan:

– Me.

– Có điều gì con tâm sự cho me nghe với.

– Dạ, me ơi, con vừa gặp Hoàng.

Me tôi bật cười:

– Có thể. Và lại đi chơi với nhau phải

không? Me tin con, nhưng lần sau có đi thì nói trước cho mẹ biết. Ba me nóng lòng như lửa.

Tôi ôm chầm lấy mẹ tôi, gục đầu vào ngực bà, khóc thút thít.

– Con sẽ không bao giờ đi chơi với Hoàng nữa. Me có buồn con không. Me xin ba hộ con me nhé.

– Ủ.

– Me có bằng lòng cho con lấy Hoàng không?

– Ủ thi me bằng lòng. Nhưng biết người ta có chịu cưới con không đã chứ.

– Chịu chứ me. Anh ấy hiền lành lắm. Con yêu anh ấy.

Có nên nói cho me tôi hay không? Lòng me tôi đang tràn ngập bao tin

tưởng, bao hy vọng. Tôi cũng sẽ lại đốt lại lòng hy vọng đó nữa. Sao cái chết của Hoàng bình tĩnh thế, lặng lẽ dịu dàng mà để lại cho mọi người bao cảnh rối rắm? Tôi không thể lừa dối mẹ tôi. Tôi sẽ nói. Nhưng nói tới cái chết của Hoàng, trời ơi, thật tàn nhẫn, Không, không đâu, không đâu anh Hoàng.

– Lê, sao con khóc hoài hủy vậy. Hình như con có điều gì giấu me?

– Dạ tại con sung sướng quá.

Me tôi đẩy tôi ra khỏi vòng tay của bà:

– Con gái nhớn rồi, vui cũng khóc, buồn cũng khóc. Thôi lên gác đi, lát nữa ba về xuống mà xin lỗi ba.

– Me, anh Hoàng đã...

– Thôi, tôi không nghe chuyện anh Hoàng của cô nữa..

– Me, me nghe con nói.

Me tôi quay đi.

– Lát nữa ba mày về nói cho ba mày nghe. Con gái nhớn sinh lắm chuyện. Bà bạn của me nói có con gái như chứa súng đạn trong nhà, cô coi chừng đó.

Súng đạn nào trong nhà. Một phát thẩu ruột, một phát thẩu phổi. Đó mới là súng đạn. Tôi quay quắt:

– Me, me..

Nhưng mẹ tôi đã khuất khỏi phòng khách. Tôi lúi thủi đi lên gác nằm vật mình xuống giường. Và tôi quay quắt hồi tưởng lại khuôn mặt đặc biệt của chàng. Lúc này có lẽ một cái hòm đã

được khiêng tới để sẵn, những tấm vải liệm được xếp gọn. Còn tôi từ đây tôi đã bị bật ra khỏi tâm hồn của chàng, không còn niềm yêu đương vương vất nơi xác thịt kẻ đã chết.

Một ngọn nến bật sáng trong đầu tôi, ngọn nến đó vẫn không tắt khi điện phòng bật sáng. Tôi mở cửa sổ giờ tay chào hình ảnh lần đầu tiên sau hai tháng rưỡi ở nơi quân trường, chàng đến, bộ bồ ka ki vàng, an-pha con cá đậm trên vai và cười vỡ bóng nắng.

KHI BƯỚC XUỐNG

Tôi mở lá thư của Lục ra đọc, hàng chữ nghiêng bay bướm, hình như phải tốn công lắm cho một lá thư tinh mùi nước hoa Soir de Paris thoang thoảng, dịu dàng, thứ nước hoa mà Lục thích dùng. Tôi đặt lá thư vào ngăn kéo, lá thư dài quá, tôi thì lười, và lại mỗi ngày phải đọc một lá thư tán tỉnh của Lục cũng không hứng thú tí nào tuy vậy không phải là tôi không thích được Lục tán tỉnh, Cô gái nào tới tuổi tôi mà

không vậy, tôi thích được nhiều con trai, đàn ông chú ý, tôi thích được họ quy lụy khổ sở và đó là một điều làm cho tôi hạnh diện, một mức đo nhan sắc, sức quyến rũ của mình.

Tôi biết tôi đẹp, phải thực tình mà nói tôi đẹp lắm. Tôi có một cái mũi nhỏ nhắn, mắt trong, to và sâu, nước da tôi mịn màng, tôi thường sờ da mặt, vuốt má mình với vẻ hài lòng hết sức. Tụi con Dung con Nguyệt thường nói: Mày có nước da tụi tao thêm quá. Mày có sức thuốc gì không vẽ cho tụi tao với. Hoặc: Ngực mày tự nhiên chứ? hay mặc thứ Soutien nào vậy. Tôi thường mỉm cười: thì như người ta vậy. Tụi nó không tin, chắc phải có phương pháp nào, tụi nó nói với nhau và cho tôi ích kỷ, và bao nhiêu điều xấu cho tôi nữa. Vào lớp học tôi không được các giáo sư mến lắm và

mỗi lần tôi mang áo mới thì như bị xách lên bảng quay bài, quay luân lý: Các em đi học phải lo học hành, không được chưng diện, không được mặc áo eo, màu mè. Trời ơi thực là ngu, không mặc áo eo. Tôi buồn cười quá, chính câu nói đó để tỏ lòng ghen tỵ với tôi đấy mà. Tôi thì tôi bất cần, quay bài tôi, truy tôi, ức tôi? Vâng, người ta được quyền như vậy.

Khi tôi ra đường tụi con trai khoái tôi lắm, nhưng tôi rất nghiêm trang, tôi không hề quen thân với một người nào đến mức họ có thể hiểu lắm được. Tôi có nhiều bạn trai, ba má tôi không hài lòng chuyện đó, ba tôi nói: Nam nữ thụ thụ bất thân, con gái bây giờ tao thấy nguy quá, loạn. Mới cũng vừa vừa con ả. Tôi không cãi, tôi không hay cãi ai bao giờ, mẹ tôi nói, luôn nói câu này: Con nhỏ không cãi lại mà khó chịu hết sức. Chị

tôi chịu không nổi, Thúy rửa: Nó đi học bắt chước hiện sinh đấy mà, rõ nổi. – Chị có biết hiện sinh là cái quái gì không đã, tôi cười vui như không. Thế đó, giữa chị em tôi thù hằn nhau chết được.

Tôi chải đầu, đánh phấn, phải khéo léo lắm người ta mới không biết mình đánh phấn được. Tôi thoa môi thật nhạt, cắn cắn môi cho có vẻ tự nhiên, Thúy đứng đằng sau tôi, nó nhìn tôi cái bản:

– Lúc nào cũng phấn sáp, ở nhà chứ đi đâu mà diện.

– Việc gì tới chị đấy.

– Việc gì, ngứa mắt thì người ta nói.

– Hừ ngứa mắt, ngứa mắt thì nhỏ thuốc, thì bịt mắt, thì che cái mặt bánh đa lại, ghen à, tưởng người ta ngu như mình mà không biết.

Tôi nói một thôi, tôi nói thật tàn nhẫn. Thúy tức lồng lộn:

– Mất dạy, quân mất dạy.

– Ở một nhà cả mà, tại ai gây ra trước, chị soi mặt chị lại đi, coi giấy lại đi, có cần tôi tìm hộ.

Thúy nhún nạy, giọng thiếu nảo:

– Thôi tao thua thật rồi. Tao sợ mày như chị cả. Nhưng chiều nay mày không có đi đâu hết, ba về lại chửi tao, thứ bảy thế nào ba cũng về sớm.

– Khỏi lo, tôi không đi đâu cả.

Chị Thúy thở phào nhẹ nhõm:

– Nhưng còn mấy ông bạn trai của mày, chúng có tới thì đuổi khéo sớm cho, tao ngán lắm.

– Ngán thì đi phút khỏi nhà đi, ở làm gì mà kêu ầm ầm. Khổ, cũng không ai người ta lấy.

Tôi không nhìn mặt chị Thúy cũng biết mặt chị đã tím bầm, tôi bỏ dậy đi ra cửa, chị Thúy gọi: Diễm. Tôi không buồn quay lại. Quay lại làm gì, cầu xé nhau chẳng. Tôi thế đấy và tôi không cần sửa đổi. Tôi đi ra cổng sau, hàng rào sát nhà bếp. Căn gác nhỏ vẫn mở cửa, tôi nhìn lên, gã con trai nhìn xuống hẩn không cười, khuôn mặt non choẹt. Dễ thương hẩn mười tám. Tôi bấu môi, mười tám, nhỏ quá. Tôi thích tụi lớn hơn, nhưng hẩn đẹp trai lắm, tôi hơi xao động. Kỳ quá, nó nhỏ mà. Vậy mà khi trở vào tôi vẫn nhìn lên hẩn một lần nữa. Hẩn nhìn đi chỗ khác. Thằng nhóc làm cao. Tôi kéo mạnh guốc khó chịu. Mình để ý làm gì. Tôi múc một gáo nước rửa mặt. Sạch hết

son phấn rồi, sắc đẹp tôi lại trẻ trung rạng rỡ. Tôi đưa bàn tay lồng vào tóc, những sợi tóc thân yêu ơi, tao yêu chúng mày quá đổi. Những Hoàng, những Hạnh, những Thanh, nhìn gì tôi, đừng nhìn tôi nữa vậy. Hãy viết cho tôi những lá thư thật dài đi, tôi sẽ đọc, đọc hết, những lá thư xanh, hồng giam nốt khoảng đời học sinh của tôi còn lại. Tôi bỗng chán nhà trường, chán sách vở, chán bàn ghế. Mắt tôi đã rộng khung trời xanh, tôi sẽ bay, bay rất xa trong màu xanh của đời mà tôi vừa nhìn thấy. Tôi trở vào và đọc hết lá thư của Lực, dù không yêu hẩn một tí nào nhưng tôi bằng lòng lá thư hẩn viết hết sức. Tán như vậy thật số dách.

Tôi bản khoản hối hận đã cãi lại chị Thúy lúc nãy, mọi lần tôi không hay cãi, lần này cái gì nó đã xui tôi hay tâm tính tôi đã thay đổi rồi. Tôi gặp chị Thúy ở

phòng khách, tôi nói: Chị làm gì vậy? Chị Thúy không nhìn tôi, mặt hầm hầm: Mày có mục gì nữa đó. Tôi cười: Muốn làm quen lại với chị. Khởi, ai chị em với đồ đượi. Gì cũng được chị cứ rửa đi, tôi mỉm cười một mình, lòng vui khó tả.

*

Lục đứng đợi tôi ở trước cổng trường, hần mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, đầu lóng mướt. Tôi thấy hần từ khi vừa bước ra khỏi lớp, qua dãy tường thấp tôi thấy hần thấp thỏm mãi. Cu cậu sốt ruột. Tôi cặp tay một cô bạn đi qua mặt hần thật tỉnh. Hần theo sát ngay. Tôi nói với Lan nhưng cố cho hần nghe:

- Độ này tao nhiều chuyện quá.
- Tại mày có nhiều cây si quá chứ gì?

– Toàn tụi cả quỉnh.

Tôi cố nói lớn một chút cho hần nghe, Lan hình như cũng đoán được có người theo, nó liếc nhìn tôi cười, tôi vội nói lơ qua chuyện khác. Đường trưa nắng gắt, tà áo trắng của tôi nhất định sẽ mất ngon lành. Tôi nhớ một lần Ninh tặng tôi một xấp hàng lụa trắng, Ninh viết trong thư: Anh sắp ra trận, ngày về chắc còn lâu, Diễm đừng nghĩ ngợi gì hết cả. Ninh đã đi thật và thư chàng gửi về thật đều. Nhiều lúc tôi nghĩ là mình có yêu Ninh, nhưng tình cảm nhiều xáo trộn mơ hồ. Tôi cũng đã trả lời cho Ninh một lá thư, gần một tuần này. Khi bắt được chắc Ninh phải ngạc nhiên kinh khủng.

Khi về thế nào mình cũng viết cho Ninh một lá thư, ý nghĩ đó làm tôi nhẹ nhàng. Tôi chia tay Lan và rẽ vào một con đường nhỏ để tránh Lục, hần khô-

ng dám theo nữa thực, đồ hèn nhát. Thì cú thử theo đến cùng xem nào: Tôi hơi bức tức, thằng cha hèn quá, muốn tán mà thấy người ta đã xanh mặt. Tôi buồn cười, một lần Lực run run đón đường đưa cho tôi một lá thư, giọng run hốt hoảng như khi bị bắt quả tang ăn cắp: Diễm, cho tôi được gửi Diễm. Tôi mỉm cười: Thư gì đó anh, thư tình à? – Dạ, không thư. – Không phải à, phải thư tình tôi nhận không thì thôi kiểu anh. Tuần sau tôi nhận được ba bốn lá thư của Lực gửi qua nhà bưu điện. Kể ra Lực cũng không tới nổi nào, nhưng nhát như con gái, mà con trai nhát như con gái thì khó mê nổi.

Tôi ôm cặp sách ra trước ngực, kéo sụp vành nón xuống bước đi những bước lằng lằng, cố dáng mình cho đẹp. Nắng vàng tràn ngập bao vây tôi và gió mơn man mái tóc. Tôi có cảm tưởng như

đang đi trên một con đường nào mới lạ chứ không phải con đường ngày hai buổi mình vẫn đi về buổi học. Tôi bỗng nhớ Ninh, thật lãng mạn. Ninh bây giờ ở ngoài mặt trận. Ninh nói chàng ở chiến khu D, nơi nguy hiểm nhất. Không Ninh không liên hệ gì đến mình hết. Tôi nghĩ dối, chính tôi đã trả lời thư cho chàng.

– Trông Diễm giống con gái sông Hương quá.

Tôi giật mình quay lại. À, anh chàng ở căn gác đối diện ở sau bếp nhà tôi đây. Anh chàng cũng bạo dạn ra gì rồi đó. Tôi cười trả lời tự nhiên:

– Thế à?

– Thế là thế nào? Có giống hay không giống?

– Hôm nay anh tiến bộ lắm. Anh tên gì nhỉ?

– Dạ thưa Phan huy Ngôn.

– Ngôn có nghĩa là nói, thảo nào?

Tôi liếc nhìn Ngôn, hắc hời đỏ mặt.

– Anh ở một mình?

– Một mình, đang mong có hai mình mà khó quá.

Thì ra tôi hiểu lắm, anh chàng không lù đù như tôi tưởng, hắc tán sát nút đây, tôi giả vờ ngây thơ:

– Sao lại hai mình mà khó.

– Giả thử tôi mê một cô nào đó, mà không hiểu người ta có mê tôi không?

– Anh là Ngôn mà.

Tôi phì cười, Ngôn cũng cười theo, nụ cười của Ngôn thật quyến rũ và lần này tôi xao xuyến rất lâu. Ninh, anh Ninh, em lại thua thằng nhóc này mất, anh Ninh, anh ở đâu, sao chưa có thư anh. Tôi thôi cười nói:

– Đi thế này tôi tự thấy bất tiện cho tôi quá.

– Vâng, tôi cũng đi về đường này.

Hắc lại cười, hắc nhìn chăm vào tôi, bước chân tôi khựng lại. Tôi rửa thầm tôi, lấy lại bình tĩnh nhưng tôi khó bình tĩnh lại. Tôi kéo trập nón xuống nhiều hơn để tránh cái nhìn của Ngôn. Con đường về nhà vẫn còn dài, tôi muốn gọi xe mà không có can đảm.

Và không hiểu cách nào Ngôn đã mời tôi lên được căn gác gỗ, tôi đã khó

chịu, tôi đã cau có, từ chối bao nhiêu lần rồi cuối cùng tôi không cương quyết nổi. Căn gác của Ngôn thật đơn sơ. Một bàn học, một tủ sách, hai cái ghế và một chiếc giường nhỏ trải drap trắng sạch gọn. Tôi hơi ngượng khi nhìn chiếc giường phẳng phiu, ngon lành. Tôi buột miệng:

– Chịu anh thật, con trai ở một mình mà ngăn nắp quá,

– Các cô vẫn khen tôi ngoan mà không có cô nào chịu ở với tôi cả.

– Tại anh còn trẻ quá.

Ngôn cười, môi kéo dài kiêu ngạo:

– Vậy à, tôi cứ tưởng tôi không còn trẻ.

Tôi phì cười:

– Anh bao nhiêu tuổi?

– Chắc bằng tuổi Diễm, tôi thấy Diễm cũng còn trẻ con lắm.

Tôi hỏi Ngôn và chỉ lên bức tranh treo trên tường:

– Anh họa sĩ à.

– Không, thợ vẽ.

– Cái gì anh cùng chối đánh đánh.

Tôi đã bắt đầu mất tự nhiên, căn phòng và cuộc sống của Ngôn thu hút tôi thật tình. Ngôn ngồi trên ghế đối diện, mắt sáng, môi hồng, lạ, đôi môi Ngôn hồng như thoa son. Giá Ngôn là con gái thì cũng có khối chàng mê. Tôi có ý nghĩ muốn được Ngôn. Phải vậy, tụi con Nguyệt con Dung nó vẫn khoe càng nhiều đứa muốn chết với mình càng tốt. Hình như con Nguyệt cũng khen Ngôn đáo để, mấy tuần lễ nay đã siêng tới nhà

tôi, đã hay ra đằng sau bếp rửa mặt, nói
bô bô. Tôi hỏi Ngôn:

– Anh có biết Nguyệt không nhỉ.

– Có phải cái cô có giọng nói the the
vọng lên gác tôi phải không, trông xinh
như con búp bê Nhật,

Tôi mím miệng:

– Thảo nào, nhưng cô ấy cũng mê
anh lắm.

Ngôn trở mắt nhìn tôi, tôi bối rối cúi
mặt, sao hôm nay tôi tồi thế, lòng kiêu
ngạo của tôi tiêu tan mất trước đôi mắt
nhìn của Ngôn.

– Đáng buồn, nhưng tôi lại để ý tới
người khác.

Tôi bỗng thấy khuôn mặt mình nóng
bừng và đôi mắt Ngôn nhìn tôi say đắm.

Mình bày thật, tại sao lại ngồi trên căn
gác này. Anh Ninh, anh Ninh, biết đâu
giờ này ở nhà đang có lá thư Ninh. Tôi
đứng lên:

– Muộn quá rồi, tôi phải về.

Ngôn vụt đứng dậy và thật bất ngờ,
Ngôn ôm đại tôi trong tay. Tôi bỗng mềm
nhũn và không đủ sức chống cự, tiếng
Ngôn êm đềm bên tai tôi những lời âu
yếm. Tôi ngã xuống giường và gọn trong
lòng Ngôn. Mày hãy đứng dậy và tát cho
thằng đểu giả một cái. Tôi gỡ tay ra giờ
lên, nhưng thay vì cái tát tôi đã vuốt tóc
Ngôn. Ngôn hôn ngấu nghiến lên môi tôi,
lên má tôi. Quả thật lần đầu tiên tôi biết
thế nào là đàn ông. Tôi chưa kịp nhận tôi
có yêu Ngôn không, những sự tò mò và
lòng đam mê xui tôi để yên cho Ngôn âu
yếm. Hơi thở tôi nóng rực và cả người
tôi như trôi bọt sóng. Bàn tay Ngôn đặt

trên cổ, trên ngực. Tôi nằm im với hồn đầy cảm giác. Anh Ninh, anh không thể tưởng tượng nổi đâu, không ai có thể tưởng tượng nổi cả. Bây giờ mùa cũng sắp sang thu và rừng đã thưa lá, ở ngoài mặt trận chắc anh thường trực thấy bầu trời, trời rộng và trong, trời với mây, anh không tưởng tượng chứ.

Thân thể tôi đau rừ, thôi xuôi đời con gái, thằng quý sử, trẻ nông cuồng đáng yêu, tay tôi bấu vào vai Ngôn, thịt nó thật chắc và tôi cảm tưởng mình thật yếu ớt, tôi ú ớ gọi: Ngôn, Ngôn ơi, môi nó đã gắn vào tôi đến nghẹt thở. Tôi không chịu được nữa rồi, Ngôn ơi Ngôn ơi. Anh Ninh, đừng ai cứu tôi cả, tôi hốt hoảng, tôi rên, tôi kêu, mặc, Ngôn như một con thú đói, vỗ lấy tôi nuốt chửng.

Trời bỗng nhiên tối sầm, tôi muốn khóc mà không khóc được. Hẳn cài khuy

áo cho tôi, tôi nhìn sưng hử, Ngôn mỉm cười dịu dàng:

– Tôi yêu Diễm

Tiếng Ngôn như một cơn gió hạ mang bao nhiêu lửa, người tôi nóng bừng và tôi chột tức giận. Tôi chụp lấy Ngôn và một sức mạnh phi thường xui tôi quật hử ngã xuống giường. Ngôn nhắm mắt mặt rạn vỡ:

– Em còn tới với tôi mãi chứ, Diễm ơi.

Tôi cảm thấy ngượng ngùng tới chín người khi nghe Ngôn hỏi, tôi ao ước trong tay tôi có con dao tôi sẽ đâm một lát xuyên tim nó. Nhưng khi thấy con dao nằm yên lặng trên bàn tôi không làm gì cả. Tôi bàng hoàng nhận thấy sự thích thú còn chạy rần rật trong da thịt tôi. Đã

thế thì thôi, đâu phải lỗi tại Ngôn. Bày giờ hăn đã nằm trải trên giường, thân thể trẻ trung mạnh khỏe, mắt tôi bỗng nhìn Ngôn đầy cảm tình Minh thật khốn nạn. Tôi cắn môi bước xuống thang gác, tiếng Ngôn đuổi theo :

– Em còn tới với tôi chứ, Diễm ơi.

*

Tin Thúy mang bầu làm cả nhà sửng sốt, mẹ tôi chỉ còn có khóc và nằm lỳ trong phòng bỏ cả ăn uống. Ba tôi đi không về nữa, tôi tới sở kiếm mấy lần gặp ông, ông chửi ; Về, về làm gì, tội bây trát trấu vào mặt tao. Thôi tôi lạy các cô. Chị Thúy âm thầm chịu đựng không mở miệng một lần. Ngày thứ ba, ba tôi về nhà, và từ đó mỗi ngày hai lần giảng dạy luân lý, mà tôi

thấy chúng tôi là chửi: Con gái voi dày, trời ơi sao không chết cả đi. Tôi thương chị Thúy hết sức, bao nhiêu thù hằn cũ mất tiết, mỗi lần nhìn gương mặt chị tôi muốn khóc, sự chịu đựng cày sâu mòn khuôn mặt chị, Thúy không khóc, không kêu than, sự im lặng của chị đến đứng tim. Gia đình bắt đầu xáo trộn kịch liệt. Những ngày nghỉ học trùm chăn trong phòng, tôi thường lấy những lá thư tình ra đọc cho qua thì giờ, những lá thư của Ninh bao giờ cũng thật dài, thật ướt át, nhưng không hứa hẹn gì. Những lá thư của Lực đầy bay bướm, và còn bao lá thư khác của những chàng trai trong thành phố này. Tôi không còn đủ sức đi tới trường, lúc này tôi mới đâm ra nhớ sách vở ghê gớm. Dễ thương rồi tôi cũng có chữa như chị Thúy, thì sao? Thằng khốn nạn, thế mà nhiều đêm tôi vẫn muốn mò lên căn gác của thằng khốn nạn. Tôi cô

đơn và cần hơi của một người khác sưởi ấm, tôi không mơ ước phải là Ninh, phải là Lực hay Ngôn. Chỗ nằm của tôi trống vắng rợn người. Một vài lần tôi bỏ tới nằm với chị Thúy, chị không nói chuyện với tôi, chị không khóc mà chị thở dài. Tôi hiểu và không muốn làm phiền chị, nhưng với chị Thúy tôi vẫn lạnh lẽo, cuối cùng tôi trở về giường mình, ngủ chập chờn và trong mơ tôi thường ở trên căn gác của Ngôn. Thằng khốn nạn nó giết đời mình. Nhiều lần tôi căm thù Ngôn tội độ, tôi nghĩ là mình sẽ phải giết nó. Những ngày tháng trống vắng đến dễ sợ, tôi đâm ra mơ mộng và lãng mạn hơn, cuối cùng không chịu nổi, tôi tới với Ngôn, căn gác hẹp và nóng bức, tôi quên tôi trong sự đau rần thể xác. Ngôn thật nhà nghề, điều đó không làm tôi khó chịu, một vài lần tôi nói với Ngôn .

– Anh đã học qua bao kinh nghiệm rồi.

Ngôn cười:

– Tất cả các cô gái tới với tôi chưa ai hỏi như Diễm.

Ngôn có rất nhiều bạn gái, tôi để ý mỗi lần có bạn gái tới, tấm màn cửa màu xanh kéo kín mít. Tôi ngạc nhiên thấy mình không hề hờn giận. Có lần Ngôn nói với tôi:

– Tôi muốn yêu Diễm thật tình. Diễm khác những cô bạn của tôi.

– Với anh tôi chỉ cần một kinh nghiệm.

Tôi trả lời Ngôn và không hiểu ý mình muốn gì. Những ngày gần đây tôi thấy Ngôn ít tiếp bạn gái và hẩn hẩn về

Nha Trang vài tuần, hấn bảo xa tôi hấn nhớ lắm và hấn muốn cưới tôi. Tôi cười rĩ và không trả lời hấn. Rồi Ngôn đi Nha Trang, tôi lại nhận những lá thư của Hoàng, của Lực, của Thanh, nhưng thư Ninh thì không có. Mỗi ngày đọc nhật báo nghe tin chiến sự, tôi thầm mong trong sổ tử thương không có Ninh, tôi mong thế để làm gì, chính tôi không còn hy vọng tôi xứng đáng yêu Ninh, thật tình trong thâm tâm tôi ước ao được nhìn Ninh trở về, được rõ những giọt nước mắt với Ninh, dù có thể những giọt nước mắt đầy hai phần ba giả dối. Chị Thúy vẫn một mình trong căn phòng tối như bưng, có lần tôi bắt gặp chị xoa tay lên bụng, chị vẫy tôi khoe một lá thư: Em Thúy, anh không thể về được nữa đâu, em gắng lo cho con, hãy lấy tên anh đặt cho con, để chúng mình còn sống mãi, chắc anh không thể về được rồi, Thúy

oi... con chúng ta... Tôi hỏi chị nhưng chị không cho biết gì hơn nữa, chị nói: Tao không phải chữa hoang. Mà biết chưa, dù vậy anh ấy cũng không về được nữa. Chị cười, môi khô héo hắt, tôi ôm lấy cánh tay chị: Em thương chị, chị Thúy. Chị nói lơ đãng: Đâu có cần, chị chỉ ra nhà -: Cả nhà này tao cũng vậy, anh ấy đâu có về nữa. Tôi lo sợ chị Thúy mất trí, vài hôm tôi nghe mẹ tôi cũng mang bầu. Tôi cầu thầm mình cũng mang bầu, tại sao không được nhỉ.

*

Căn gác của Ngôn đã mở cửa, tôi cố tránh được vài hôm, sau đó chính tôi mon men tìm hấn trước. Buổi chiều tôi đã ở trong vòng tay hấn quá lâu, tôi thì thầm: Giả thử em có thai thì sao? Hấn nói: Dễ

vậy, với lại anh không muốn mang trách nhiệm sớm quá. Đều, đều chưa, tôi xô Ngôn ra nhưng hấn kéo tôi lại dễ ợt. Tôi quên hết trong tay hấn và không hề ân hận, thật tôi đã hết lương tri.

Tôi bỏ căn gác đi lang thang một mình trên đường, lòng không định đi đâu, cảm giác vẫn đầy rẫy tê liệt thân thể, hơi thở Ngôn còn rần rần ở tai, ở môi, ở mắt. Tôi không còn muốn suy nghĩ nữa, hãy để tôi yên, hãy để tôi bước. Chị Thúy thế mà hơn mình, chị Thúy còn được có con với người chị yêu mến và người ấy cũng yêu mến chị, Những Hoàng, những Thanh, những Lực, những lá thư tình? Tại sao tôi không chọn lấy một mà lại ngã vào tay một thằng vô lại kia. Ngôn, hình ảnh nó đáng kinh tởm vậy mà sao tôi không rút ra được, sao tôi không phỉ nhổ vào mặt hấn, nụ cười của

Ngôn, tôi rùng mình như thân thể bị ai trát một chất nhờn trơn lạnh. Gió ngút trên ngọn cây, tà áo đen của tôi bay phấp phật, nhưng thân thể tôi cứng như chì và cáu bẩn, tôi ước ao được tắm, dễ gì tắm mà hết được những nhơ bẩn đóng cứng trong hồn, cấu chặt trong da thịt. Sao tôi không như Trang, học hành đậu đạt và lấy chồng giàu, vợ chồng Trang thường ngồi trong chiếc xe hơi sơn đỏ, chạy chậm, thật chậm trên con đường phố. Tôi so sánh nhan sắc của tôi với Trang và buồn bã, nó thật chán, vậy mà..

– Diễm.

Tôi đứng lại và sửng sốt. Ninh, có phải Ninh đấy không? Kia chàng đang đi tới, chàng cười, tâm hồn tôi bỗng xao xuyến, niềm yêu thanh thoát dợn nhẹ nhàng, buổi chiều kéo mãi lên cao và tôi như vừa lớn lên tuổi con gái. Giọng Ninh

ấm như tia nắng đậu trên vai chàng.

– Diễm không nhìn ra anh sao?

Tôi gật đầu, môi cắn chặt để khỏi thốt ra tiếng kêu mừng rỡ, không tôi đã chết và không có quyền bắt Ninh chết theo. Anh không thể hiểu nổi, ngờ nổi đâu, cái con Diễm có bề ngoài ngoan đẹp thế này, anh yêu thế này, nó đâu phải con Diễm, đâu còn con Diễm. Anh Ninh, anh hãy tránh xa nó ra, nó đang nhìn anh và thèm khát anh đó, nó sẽ lừa dối anh, lường gạt anh, vậy mà nó không lợi được gì hết đâu, nhưng anh cũng đừng mắc mưu nó. Môi nó cười quyến rũ, mắt nó thâm mưu, anh tránh nó đi tránh mau, hãy xa em, anh Ninh, xa em ngay...

– Kìa Diễm, sao em hốt hoảng vậy.

Tôi không còn chịu đựng được và

nước mắt trào ra, tôi còn khóc được, vậy mà tôi đã cho tôi hết lương tri. Tôi còn khóc được nghĩa là tôi còn sống, tôi sống đây rồi, sống thực rồi, tôi cười mà nước mắt vẫn không nguôi. Ninh nắm tay tôi.

– Em nhớ anh phải không?

Tôi gật đầu, tôi đã lừa dối Ninh hết trăm phần trăm rồi, có phải vậy? Tôi có nhớ Ninh mà, ngay trong lúc tôi có thể lịm đi vì Ngôn. Đó anh Ninh. Diễm của anh không còn nữa

– Em nhớ anh biết bao nhiêu, tội nghiệp em tôi, thôi đừng khóc nữa, anh đã về đây rồi, anh vừa về trưa nay, định tối sang nhà em. Anh sẽ thưa chuyện với ba má, anh sẽ thương em suốt đời, suốt đời Diễm, chúng mình sẽ có nhiều đứa con trai và gái, chúng mình... Diễm ạ, em đừng khóc, em nghe anh nói không?

Tôi siết chặt tay Ninh thầm cảm ơn, anh đã nói với em những lời thần tiên như vậy mà em, thôi không xứng đáng đâu, hãy để em phung phí tuổi thanh xuân của em. Tôi vẫn còn si mê Ngôn mà. Chính Ngôn nói: Em không xa tôi được đâu, dù em có yêu thằng nào tới mấy em vẫn đi lại với tôi, Thật mà, đừng cãi, thật, rồi em sẽ tin, tôi thể đấy, nhưng em dễ gì bỏ được tôi.

– Không được đâu, anh Ninh..

– Em lại vớ vẩn rồi. Sao không được, em có yêu anh không?

– Em có yêu nhưng em sợ.

– Em sợ anh không chung thủy với em ư? Tình yêu từ lâu nay đã đảm bảo lòng anh. Không có ai ở trên đời này làm anh yêu hơn em hết.

Tôi mỉm cười sung sướng, tôi có nhan sắc có thể so hết với tất cả những người đẹp trên đời mà, không tôi không thể để dành cho một mình Ninh hay cho Ngôn, tuổi đời tôi phải theo tôi, phải sát cùng mơ ước và phải hưởng nốt. Tôi có một tuổi đời, tôi có quyền xài phí, miễn là không xài phí thâm lạm tuổi đời của ai, đời cho tôi một thời gian chừng đó, sự sống chừng đó, nó là của tôi, nó phải thuộc quyền tôi, muốn làm gì tôi làm. Như vật sở hữu của tôi, như chiếc bánh, tôi muốn ăn, muốn để dành, muốn đập vụn... Ý nghĩ đó làm tôi đỡ phân vân, tôi nhìn Ninh, thản nhiên, thản nhiên đến độ tôi tưởng trước đó tôi chưa từng quen biết Ninh là đằng khác:

– Em phải đi có việc.

Ninh cười, mắt vẫn ngời tin tưởng:

– Ủ, em đi, tối anh tới, tối nghe em.
Trời em càng đẹp, đẹp anh hết chịu nổi.

À, ra tất cả dọn con trai yêu tôi vì đẹp hết, giả thử tôi xấu, tôi mũi cà chua rãnh vầu thì đã không có thư của Lực của Hoàng của Thanh, không có Ninh, cả thằng Ngôn ba xạo? Hừ, thì ra tất cả chỉ yêu có nhan sắc của tôi chứ chưa ai yêu tôi. Ninh đi rồi, tôi đâm ra giận dữ, tôi giận cả tôi. Mà chỉ biết đem sắc đẹp ra bắt người ta yêu chứ mà đâu có đem mà ra cho người ta yêu. Không, tôi phải làm lại, phải bắt đầu lại hết bắt đầu từ con số không và kể từ một. Tôi phải đi học, phải ngồi ở ghế nhà trường ngày hai buổi, tôi phải nhìn thấy sự có mặt của mẹ cha. Thật là kỳ, tôi có thể nghĩ như vậy được. Hay tôi sẽ bỏ đi xa thành phố này, nơi tôi đã chôn tôi ở đó, tôi đã chôn cái con Diễm dị kỳ.

Tôi bỗng thấy ghê tởm tôi, tôi đưa bàn tay nhìn và thấy da thịt mình tái lại như bao nhơ bản đã quánh trong máu. Tôi không bằng một chút chị Thúy, chị Thúy có người yêu, còn tôi, tôi chỉ đuổi theo những chiếc bóng, và những chiếc bóng như những bọt nước tan dần, mất hút.

Nhưng đang đi từ trên cao và hệt chân xuống, tôi lao mình ra giữa đường. Mà sẽ yên, sẽ hết, mà sẽ sống lại. Tôi thêm khát được đau đớn và nhất định khi thân thể quá đau đớn rồi tôi sẽ thật là của tôi, hiện ra rõ ràng, to lớn. Tất cả máu đặc quánh nhơ bản trong tôi vỡ ra và chảy trôi hết. Tôi khoan khoái nhắm mắt, người tôi nhẹ nhõm và bốc cao, trôi như mây, máu đen xì nhỏ giọt lệt lết thành phố điêu tàn: Giã từ mà, giã từ tất cả. Oh, oh, vĩnh biệt.

Tôi duỗi tay, duỗi chân, tôi thở và bơi theo mây bông bênh, đưa tôi đi xa đi, đi mãi, đi không cùng. Tôi nhìn xuống, kia thành phố, kia núi đồi rồi chị Thúy, rồi Lục, Thanh, Hoàng, cả Ninh nữa, tất cả gào thét tên tôi. Máu trong tôi đã hết chảy, chút nhơ bẩn còn sót trong thịt da dồn về tim và hóa đá. Thân thể tôi bỗng nặng nề và tôi rơi xuống, rơi xuống thật rồi. Tôi mở to mắt và ngồi bật dậy, có tiếng reo:

– Cô ấy tỉnh lại rồi.

Đám đông quanh tôi tản mất dần vết thương thật nhẹ. Trên xe tới bệnh viện đầu óc tôi quay cuồng bao ý nghĩ, bao tưởng tượng. Ngày mai nhật trình sẽ in: Một thiếu nữ tự tử vì tình. Hoặc cô gái chán đời lao đầu vào xe, Tôi không hề có ý định tự tử trước đó. Thật may mắn là tôi không chết. Sao mà ngu vậy Diễm

oi, mà làm mà mà không biết mà làm gì. Tôi cũng không biết tôi đâm đầu vào xe hơi. Đâm đầu vào xe đang chạy? Eo ơi, tôi nghĩ cũng đã rợn người, can đảm thật, tôi tưởng tôi không can đảm như vậy.

Tụi con Nguyệt con Dung nó có đủ lý do hơn tôi, tôi phải giữ Ninh, bằng cách nào để Ninh yêu tôi. Nếu không lần này tôi sẽ tự ý đâm đầu vào xe, thật đây, tôi chết thật.

Chị Thúy cầm tay tôi.

– Sao em dại vậy.

Ninh đã đứng ở cổng bệnh viện, chàng đã phải bay tới mới kịp vừa như vậy. Tôi hỏi Ninh:

– Anh hãy cho em mượn đôi giày bẫy dạm trốn khỏi đây.

– Diễm đáng đánh đòn lắm, coi chừng anh nghe.

Mày là Ngôn, đáng lẽ mày phải chết. Em sợ không thoát được anh ời, tôi nói với Ninh:

– Băng bó xong cho em về nhà ngay, em phải giết hẩn.

Ninh mở tròn mắt:

– Ai.

– Hẩn, hẩn đang biến thành đá trong tim em này.

Ninh thở phào, cười nhẹ:

– Em điên rồi.

Tôi nhìn dãy hành lang bệnh viện buồn bã, giữa vườn hoa, một người đàn ông ngồi cúi mặt, những hòn sỏi dưới

chân y lay động nhẹ, trên ghế đá để một lá thư xanh, tôi nghĩ thầm: Lại một căn bệnh ái tình, tôi nhìn Ninh cười ngôn nghẽn. Ninh nói:

– Em thật là lạ.

Chị Thúy đứng yên nhìn chúng tôi, bụng chị đã hơi cao, chiếc áo rộng không đủ giấu kín. Chị Thúy đứng như thế và tôi nhìn chị như thế. Ninh vượt lại chiếc cà vạt. Hai người đàn ông đi tới và khiêng tôi vào. Vừa có một vụ tự tử, tôi ngạc nhiên, tôi đã tự tử ư? Mình sẽ về thú hết với ba má mình sẽ đi học lại. Tài đưa tay muốn với chị Thúy và Ninh, tôi muốn ngắt một lần nữa nhưng tôi không ngắt được. Nước mắt và lần này tôi khóc mùi mẫn, tôi khóc mà không hiểu chi cả.

TẬP TRUYỆN

NHÃ CA

THỨ TƯ TẠP CHÍ

SỐ ĐẶC BIỆT THÁNG 11 NĂM 1967

IN TẠI NHÀ IN ĐĂNG QUANG

734A PHAN THANH GIẢN SAIGON

